

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. června 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Alexandera Károlyiho a soudců Mgr. Bc. Viktora Macha a JUDr. Luboše Vrby, odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], narozené [datum], MUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], MUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], MUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [jméno], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Konstruktiva Branko, a. s. v likvidaci, PURO-KLIMA, a. s., HOSPIMED, spol. s r. o., Metrostav a. s., ML Compet, a. s., odvolatele [jméno] [příjmení], státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec] v neprospěch obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], JIPE s. r. o., PURO-KLIMA a. s., HOSPIMED, spol. s r. o., Metrostav a. s. a poškozených Středočeský kraj proti obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], JIPE s. r. o., a Oblastní nemocnice Kolín a. s. proti obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [jméno], HOSPIMED, spol. s r. o. a Metrostav a. s., proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, sp. zn. 4 T 42/2016,

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b, písm. e) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno]

[příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Konstruktivy Branko, a.s., v likvidaci, Metrostav a.s. a odvolatele [jméno] [příjmení], zrušuje v celém rozsahu.

Dle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje takto:

podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku se ohledně obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] zrušuje výrok o vině o pokračujícím trestném činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013 – 33778, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č. j. 6 To 64/2018 – 34 994, a znovu se rozhoduje tak, že:

obžalovaní

- I. MUDr. [jméno] [příjmení], rozená [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- II. MUDr. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- III. MUDr. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- IV. MUDr. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- V. Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- VI. Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- VII. Ing. [jméno] [jméno], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],
- VIII. [jméno] [příjmení], rozená [příjmení], [datum narození] v [anonymizováno], státní příslušnici Slovenské republiky, trvale bytem [adresa],
- IX. Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec a číslo], trvale bytem [adresa],
- X. JIPE s.r.o., se sídlem Ctiborova 407, Kladno, IČO: 475 41 733,
- XI. Konstruktiva Branko, a.s. v likvidaci, se sídlem Mikuleckého 1308, Praha 4, IČO: 186 29 628,
- XII. PURO-KLIMA, a.s., se sídlem Počernická 272/96, Praha 10, IČO: 001 49 331,
- XIII. HOSPIMED, spol. s.r.o., se sídlem Malešická 2251/51, Praha 3, IČO: 006 76 853,
- XIV. Metrostav a.s., se sídlem Koželužská 2450/4, Libeň, 180 00 Praha 8, IČO: 000 14 915,
- XV. ML Compet, a.s., se sídlem Revoluční 655/1, 11000 Praha 1, IČO: 276 27 136,
- XVI. Metrostav Infrastructure a.s., se sídlem Koželužská 2246/5, Libeň, 180 00 Praha 8, IČO 242 04 005,

jsou vinni, že

XVII. obžalovaná společnost JIPE, s. r. o.:

Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednatelka obžalované společnosti JIPE s. r. o., v té době s obchodní firmou FISA, s. r. o., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, dne 10. 1. 2012 v době kolem 9.00 hod. v prostorách obžalované společnosti na adrese Smečenská 117, Slaný — Kvíc předala MUDr. [jméno] [příjmení] finanční hotovost ve výši 2.800.000 Kč určenou pro něj a jeho tehdejší družku MUDr. [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení], na kterou se předtím rovným dílem složila s Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození], členem představenstva společnosti POHL cz, a.s., Nádražní 25, Roztoky, IČ 256 06 468, a to jako odměnu za zajištění zadání veřejné zakázky,, Gymnázium Hostivice

— Rekonstrukce gymnázia,“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 60065065, jejímž zadavatelem byl Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ 708 91 095, společnosti POHL cz, a.s., která byla jako předem vybraný zhotovitel této veřejné zakázky v zadávacím řízení zvýhodněna a s níž zadavatel dne 10. 1. 2012 uzavřel příslušnou smlouvu o dílo s celkovou cenou ve výši 26.620.126 Kč bez DPH, tedy 31.944.151,20 Kč s DPH. Dále dne 16. 1. 2012 v době kolem 13:00 hod. v ul. Revoluční 1 v Praze 1 v místě tehdejšího sídla odděleně stíhané společnosti AVEZA s ., o jejíž vině nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, v té době s obchodní firmou ERINYES, s ., která byla pořadatelem předmětného zadávacího řízení, předala [jméno] [příjmení], vystupující v pozici osoby fakticky řídící tuto obžalovanou společnost a jednající v rámci její činnosti, finanční hotovost ve výši 200.000 Kč, na kterou se předtím také rovným dílem složila s Ing. [příjmení], a to jako odměnu za ovlivnění předmětného zadávacího řízení ve prospěch společnosti POHL cz, a.s. Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] takto jednaly v úmyslu opatřit společnosti POHL cz, a.s. prospěch spočívající mimo jiné v možnosti realizovat předmětnou veřejnou zakázku, přičemž vyčíslitelný čistý zisk společnosti POHL cz, a.s. z realizace zakázky byl po zohlednění daně z příjmu právnických osob ve výši 19 % nejméně 1.097.501 Kč. Ing. [příjmení] takto jednala také v úmyslu opatřit prospěch obžalované společnosti JIPE s ., spočívající mimo jiné v realizaci subdodávek pro společnost POHL cz, a.s.

XVIII. obžalované společnosti JIPE s. r. o., Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci:

Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednatelka obžalované společnosti JIPE s.r.o., v té době s obchodní firmou FISA, s.r.o., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, a Ing. [jméno] [příjmení], jako generální ředitel a člen představenstva obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a.s., nyní v likvidaci (dále jen, „Konstruktiva“), jednající v jejím zájmu a v rámci její činnosti, se v přesně nezjištěné době nejméně od 2. 2. do 14. 5. 2012 dohodli na společném poskytnutí finanční hotovosti v celkové výši 24 mil. Kč MUDr. [jméno] [příjmení], které uvedenou částku slíbili předat po podpisu příslušné smlouvy o dílo jako odměnu za zajištění zadání veřejné zakázky, „Rekonstrukce zámku Buštěhrad“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 60062839, jejímž zadavatelem byl Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ 708 91 095, zadávané v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, obžalované společnosti K, která byla jako předem vybraný zhotovitel této veřejné zakázky v zadávacím řízení zvýhodněna a s níž zadavatel dne 28. 3. 2012 uzavřel příslušnou smlouvu o dílo s celkovou cenou ve výši 178.932.974 Kč bez DPH, tedy 214.719.569 Kč s DPH. MUDr. [příjmení] nebyla v žádném zjevném formálním vztahu ke Středočeskému kraji jako zadavateli této veřejné zakázky, měla však silné osobní vazby na hejtmana a člena rady Středočeského kraje MUDr. [jméno] [příjmení] jako zástupce zadavatele a díky nim měla přístup k informacím o průběhu zadávacího řízení a možnost jeho ovlivnění. Ing. [příjmení] a Ing. [příjmení] přitom věděli, že MUDr. [příjmení] se o slíbenou a následně poskytnutou finanční hotovost bude dále dělit s MUDr. [jméno] [příjmení], který měl obdobné osobní vazby na MUDr. [příjmení] jako ona, a také s MUDr. [příjmení], který sám předkládal orgánům Středočeského kraje materiály vztahující se k zadání této veřejné zakázky, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem jejího financování. Dne 14. 5. 2012 Ing. [příjmení] a Ing. [příjmení] v době kolem 14.00 hod. v kanceláři ředitelky Oblastní nemocnice Kladno a.s., nemocnice Středočeského kraje, [ulice a číslo], [obec], společně předali MUDr. [příjmení] finanční hotovost ve výši 14.000.000 Kč jako první splátku slíbené odměny v celkové výši 24.000.000 Kč, tuto finanční hotovost pak MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] převezli do místa svého bydliště v Rudné, kde ji rozdělili a následně dle předchozí dohody z ní téhož dne v 19:00 hod. předali podíl ve výši 7.000.000 Kč MUDr. [příjmení], přičemž bezprostředně poté byli zadrženi Policií ČR a k předání zbylé části slíbené odměny

již nedošlo. Dále v přesně nezjištěné době v lednu 2012 Ing. [příjmení] a Ing. [příjmení] slíbili [jméno] [příjmení], vystupující v pozici osoby fakticky řídící odděleně stíhanou společnost AVEZA s.r.o., o jejíž vině nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, v té době s obchodní firmou ERINYES, s.r.o., která byla pořadatelem předmětného zadávacího řízení, a jednající v rámci její činnosti, odměnu ve formě finančního plnění za ovlivnění předmětného zadávacího řízení ve prospěch obžalované společnosti K, kterou po nich [jméno] [příjmení] požadovala a jejíž konečnou výši upřesnila dne 12. 1. 2012 sama [jméno] [příjmení] prostřednictvím kódované krátké textové zprávy zaslané Ing. [příjmení] na částku ve výši 400.000 Kč v hotovosti. V průběhu samotného zadávacího řízení ohledně předmětné veřejné zakázky se pak Ing. [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], [datum narození], obchodní ředitel obžalované společnosti K, také jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, dohodli s dalšími zájemci o tuto veřejnou zakázku, a to společnostmi MORAVOSTAV Brno, a.s. stavební společnost, IČ 463 47 542, Subterra s.s., IČ 453 09 612, PSG- International a.s. IČ 136 94 341 a BAK stavební společnost, a.s., IČ 284 02 758, že nabídky těchto zájemců budou zpracovány a podány s vyššími nabídkovými cenami, než bude nabídková cena obžalované společnosti K, a to s úmyslem získat tuto veřejnou zakázku pro obžalovanou společnost K za cenu vyšší, než která by vzešla z řádného zadávacího řízení. Na základě této dohody připravili v období leden až únor 2012 nabídky do zadávacího řízení nejen za obžalovanou společnost K, ale i za ostatní čtyři výše uvedené zájemce, respektive při zpracování nabídek těchto zájemců jednali v součinnosti s nimi tak, aby nabídka obžalované společnosti K byla vybrána jako nejvýhodnější, takže se účast těchto dalších zájemců stala čistě formální a byl tak zcela popřen smysl zadávacího řízení. Takto připravené nabídky zájemci ve stanoveném termínu do 7. 2. 2012 skutečně odevzdali a následně dne 1. 3. 2012 rozhodl zadavatel o výběru nabídky obžalované společnosti K jako nejvýhodnější, přičemž její nabídková cena byla v důsledku zvýhodnění této společnosti v zadávacím řízení a výše popsané dohody mezi zájemci vyšší oproti ceně obvyklé, respektive oproti ceně, která by ze zadávacího řízení měla vzejít, pokud by jeho průběh nebyl ovlivněn, nejméně o částku ve výši 16.242.512 Kč. Ing. [příjmení] a Ing. [anonymizováno] přitom od počátku věděli, že jednou z nezbytných podmínek pro případné schválení a uvolnění čerpání dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy, financovaného z rozpočtu Evropské unie, z něhož měla být realizace předmětné zakázky v rámci registrovaného projektu č. CZ .1.15 2.2.00 .01491 s názvem, „Rekonstrukce zámku Buštěhrad“ s předpokládanou výší dotace 150 111 929,50 Kč hrazena, je předložení kompletní dokumentace o průběhu popsáním způsobem zmanipulovaného zadávacího řízení, včetně nabídky obžalované společnosti K a nabídek ostatních uchazečů, Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Střední Čechy ke schválení financování veřejné zakázky, což zadavatel skutečně nejpozději dne 28. 3. 2012 po skončení zadávacího řízení učinil. Ing. [příjmení], Ing. [příjmení], Ing. [anonymizováno] a [jméno] [příjmení] takto jednali v úmyslu opatřit obžalované společnosti K prospěch spočívající v možnosti realizace předmětné veřejné zakázky, přičemž vyčíslitelný čistý zisk obžalované společnosti K z realizace zakázky by po zohlednění daně z příjmů právnických osob ve výši 19 % byl nejméně 9.410.758 Kč, a Ing. [příjmení] takto jednala také v úmyslu opatřit obžalované společnosti JIPE prospěch spočívající mimo jiné ve slíbené realizaci subdodávek v rámci předmětné zakázky pro obžalovanou společnost K. Ing. [příjmení] a Ing. [anonymizováno] také počítali s tím, že při realizaci předmětné veřejné zakázky by v důsledku popsání zvýhodnění obžalované společnosti K vznikla Středočeskému kraji jako jejímu zadavateli škoda ve výši nejméně 16 242 512 Kč, odpovídající rozdílu mezi cenou obvyklou a cenou dle uzavřené smlouvy o dílo, a současně věděli, že popsáním jednáním by na základě nepravdivých podkladů předložených při žádosti o schválení dotace, konkrétně kompletní dokumentace k zadávacímu řízení, které bylo ovlivněno výše popsáním způsobem, v případě uzavření smlouvy o dotaci a jejího následného poskytnutí byly nesprávně vyčerpány a použity finanční

prostředky z rozpočtu Evropské unie ve výši 150 111 929,50 Kč. K realizaci této veřejné zakázky na základě popsaného zadávacího řízení však již nedošlo z důvodu zadržení MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] Policií ČR.

XIX. obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a. s.:

Ing. [jméno] [příjmení] jako místopředseda představenstva obžalované společnosti PURO-KLIMA, a.s., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, dne 26. 3. 2012 v době kolem 20.00 hod. v obchodním centru Metropole Zličín v Praze předal MUDr. [jméno] [příjmení] finanční hotovost ve výši 2.000.000 Kč jako odměnu za zajištění zadání veřejné zakázky „Vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělením rehabilitace a vybavení Niederleho pavilonu Oblastní nemocnice Kladno a.s.“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 102207, jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Kladno a.s., nemocnice Středočeského kraje, Vančurova 1548, Kladno, IČ 272 56 537, obžalované společnosti PURO- KLIMA, a.s., která byla jako předem vybraný dodavatel této veřejné zakázky v příslušném zadávacím řízení zvýhodněna a s níž dne 28. 2. 2012 zadavatel uzavřel smlouvu kupní s celkovou cenou ve výši 21.549.123 Kč bez DPH, tedy 25.370.013,90 Kč s DPH. MUDr. [příjmení] byl zaměstnancem Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, jako zadavatele této veřejné zakázky a měl přístup k informacím o průběhu zadávacího řízení a možnost jeho ovlivnění, přičemž Ing. [příjmení] věděl, že MUDr. [příjmení] se o předanou finanční hotovost bude dále dělit nejméně s MUDr. [jméno] [příjmení], ředitelkou zadavatele předmětné zakázky. Ing. [příjmení] takto jednal v úmyslu opatřit obžalované společnosti PURO-KLIMA, a.s. prospěch spočívající v získání předmětné zakázky a tím mimo jiné ve faktickém upevnění jejího obchodního postavení na příslušném trhu a u zadavatele předmětné zakázky.

XX. obžalovaná společnost HOSPIMED, spol. s r.o.:

MUDr. [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednatel obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, dne 10. 2. 2012 v době kolem 12.00 hod. v restauraci Ambiente Pizza Nuova, umístěné v 1. patře budovy v ul. Revoluční 1 v Praze 1, předal MUDr. [jméno] [příjmení] finanční hotovost ve výši nejméně 8.000.000 Kč, která byla částečně v bankovkách měny Kč a částečně měny EUR, a to jako odměnu za zajištění zadání veřejných zakázek „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnici Středočeského kraje Nemocnici Kutná Hora“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 101079 a „Technologie pro objekt SO 04 — Pavilon N — Oblastní nemocnice Kolín, a.s.“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 60065707, jejichž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, Žižkova 146, Kolín, IČ 272 56 391, obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., která byla jako předem vybraný dodavatel obou těchto veřejných zakázek v zadávacích řízeních zvýhodněna a s níž zadavatel ve dnech 29. 12. 2011 a 27. 12. 2011 uzavřel příslušné kupní smlouvy s cenami ve výši 12.677.260 Kč bez DPH, tedy 14.314.948 Kč s DPH, a ve výši 117.428.670 Kč bez DPH, tedy 130.580.297 Kč s DPH. MUDr. [příjmení] byl zaměstnancem Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje jako zadavatele těchto veřejných zakázek a měl silné osobní vazby na hejtmana a člena rady Středočeského kraje MUDr. [jméno] [příjmení] jako zástupce jediného akcionáře zadavatele, a díky nim měl přístup k informacím o průběhu zadávacích řízení a možnost jejich ovlivnění, a MUDr. [příjmení] věděl, že MUDr. [příjmení] se o předanou finanční hotovost bude dále dělit nejméně s MUDr. [jméno] [příjmení], ředitelkou Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, jako zástupkyní osoby řídící Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnici Středočeského kraje na základě ovládací smlouvy uzavřené mezi těmito nemocnicemi MUDr. [příjmení] takto jednal v úmyslu opatřit

obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o. prospěch spočívající mimo jiné v možnosti realizace předmětných veřejných zakázek, přičemž vyčíslitelný čistý zisk obžalované společnosti z realizace těchto zakázek po zohlednění daně z příjmů právnických osob ve výši 19 % byl nejméně 3.381.847,55 Kč.

XXI. obžalování [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a Ing. [příjmení]:

Obž. Ing. [jméno] [příjmení] dne 16. 2. 2012 v době kolem 18.00 hod. v Praze na nádvoří mezi budovou Národního divadla a Novou scénou předal obž. MUDr. [jméno] [příjmení] finanční hotovost ve výši nejméně 3.340.000 Kč jako zálohu z v přesně nezjištěné době slíbené odměny v celkové výši nejméně 6.7 20.00 Kč za zadání veřejné zakázky, „Nákup sanitních automobilů,“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 60064516, jejímž zadavatelem bylo Územní středisko záchranné služby Středočeského kraje, dnes s názvem Zdravotnická záchranná služba Středočeského kraje, příspěvková organizace, Vančurova 1544, Kladno, IČ 750 30 926, společnosti FD Servis Praha, s.r.o., Kuří 26, [obec] u Prahy, IČ 257 10 427 jako vítězi předmětného zadávacího řízení, s nímž dne 23. 1. 2012 zadavatel zastoupený ředitelem obž. MUDr. [jméno] [příjmení] uzavřel smlouvu kupní, jejímž předmětem bylo dodání 48 ks sanitních automobilů, se sjednanou kupní cenou 110.351.904 bez DPH, tedy 132.062.188,80 Kč s DPH. Obž. Ing. [příjmení] takto jednal s vědomím, že obž. MUDr. [příjmení] se o uvedenou odměnu bude dále dělit nejméně s obžalovanou [příjmení] [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení]. Obž. MUDr. [příjmení] tuto zálohu ze slíbené odměny převzal po předchozí dohodě s obžalovanou [příjmení] [příjmení], která mu také poradila, kde a jak převzetí odměny uskutečnit, a také s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení], který jako hejtman a člen rady Středočeského kraje, tedy jako zástupce zřizovatele zadavatele předmětné veřejné zakázky, schvaloval materiály předkládané [jméno] Středočeského kraje, vztahující se k této zakázce, včetně jejího financování z rozpočtu Středočeského kraje. Společně s obž. MUDr. [příjmení], která na něho v době, kdy finanční prostředky přebíral od obž. Ing. [příjmení], čekala poblíž v motorovém vozidle, je poté převezl do místa jejich společného bydliště v ul. [ulice a číslo] v [obec], [okres], kde obžalování [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] podle předchozí dohody provedli jejich dělení tak, že částku ve výši 1.1 20.00 Kč připravili pro obž. MUDr. [příjmení], částku 740.000 Kč pro obž. MUDr. [příjmení] a zbytek si rozdělili mezi sebou rovným dílem. Následně dne 16. 2. 2012 v době kolem 20.30 hod. v ul. [ulice a číslo] v [obec], [okres] podle předchozí dohody předal obž. MUDr. [příjmení] podíl z uvedené odměny ve výši 1.1 20.00 Kč obž. MUDr. [příjmení] a dne 21. 2. 2012 v 10.00 hod. na stejném místě předal podíl ve výši 740.000 Kč obž. MUDr. [příjmení], přičemž již nebylo zjištěno, zda a kdy později došlo k předání zbylé části slíbené odměny obžalovaným [příjmení] [příjmení] obžalovanému [příjmení] [příjmení], z níž měli nejméně obžalování [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] každý dostat třetinu.

XXII. obžalování [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], Ing. [jméno] a Metrostav a. s., Metrostav Infrastructure a.s.:

Obž. Ing. [jméno] [jméno], obchodní náměstek Divize 1 obžalované společnosti Metrostav a.s., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, na základě plných mocí ze dnů 15. 12. 2011 a 14. 2. 2012 oprávněný za společnost jednat ve věci dále uvedeného zadávacího řízení, poté, co dne 7. 2. 2012 byli vybraní zájemci vyzváni k podání nabídek v rámci zadávacího řízení na zhotovitele veřejné zakázky, „Rekonstrukce objektu SO.03 — pavilon, „O“ — v Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnici Středočeského kraje“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem zakázky 103101, jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, zadávané v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, která měla být zčásti hrazena z dotace Regionálního operačního programu

NUTS II Střední Čechy, financovaného z rozpočtu Evropské unie v rámci registrovaného projektu č. CZ .1.15 3.2.00 /62.01252, připravil sám nebo společně s neustanovenými zaměstnanci obžalované společnosti nabídku do uvedeného zadávacího řízení za obžalovanou společnost Metrostav a.s., a zároveň spolupracoval na přípravě jejich nabídek do téhož zadávacího řízení s ostatními zájemci, společnostmi GEMO OLOMOUC, spol. s r.o., IČ 136 42 464, OHL ŽS, a.s., IČ 463 42 796, IMOS Brno, a.s., IČ 253 22 257 a MOTA-ENGIL CENTRAL EUROPE Česká republika, a.s., IČ 251 38 189, nebo měl přinejmenším informace o obsahu jejich nabídek, a to se záměrem, aby nabídka obžalované společnosti Metrostav a.s. byla vybrána jako nejvýhodnější s tím, že její celková nabídková cena bude oproti nabídkovým cenám ostatních zájemců sice nejnižší, přesto však vyšší oproti ceně obvyklé, respektive oproti ceně, která by ze zadávacího řízení měla vzejít, pokud by jeho průběh nebyl spoluprací mezi zájemci ovlivněn, tedy účast dalších zájemců v zadávacím řízení byla čistě formální a byl tak popřen jeho smysl, a takto připravené nabídky poté zájemci ve stanoveném termínu do 5. 3. 2012 skutečně odevzdali. Následně dne 4. 4. 2012 zadavatel rozhodl o výběru nabídky obžalované společnosti Metrostav a.s. s nabídkovou cenou 98.493.153 Kč bez DPH, tedy 118.191.784 Kč s DPH, jako nejvýhodnější a dne 11. 5. 2012 s obžalovanou společností uzavřel smlouvu o dílo, přičemž sjednaná cena díla byla v důsledku výše popsané spolupráce mezi zájemci vyšší oproti ceně odpovídající cenám ÚRS k 28. 2. 2012, resp. cenové hladině obvyklé a přiměřené v případech, které katalog ÚRS neobsahuje, a které byly převzaty od společnosti SATER-PROJEKT, s. r. o., která zpracovávala položkový rozpočet stavby, jenž byl součástí projektové dokumentace pro výběr zhotovitele, nejméně o 865 442 Kč. Po skončení zadávacího řízení byla kompletní dokumentace o jeho průběhu včetně nabídky obžalované společnosti Metrostav a.s. a nabídek ostatních uchazečů zadavatelem předložena v období od 21. 3. do 18. 4. 2012 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Čechy jako poskytovateli dotace ke schválení financování veřejné zakázky, s čímž byl obžalovaný [příjmení] [jméno] od počátku srozuměn a věděl, že předložení této dokumentace je jednou z nezbytných podmínek pro uvolnění čerpání dotace podle smlouvy o poskytnutí dotace č. S/0160 RRSC/2011, uzavřené dne 25. 1. 2012 mezi zadavatelem a poskytovatelem dotace. O popsané spolupráci mezi zájemci nejpozději od února 2012 věděla a byla s ní srozuměna obž. MUDr. [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení], ředitelka Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje jako osoby ovládající Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnici Středočeského kraje, fakticky vystupující a jednající za zadavatele této veřejné zakázky, které obž. Ing. [jméno] [příjmení], generální ředitel a člen představenstva obž. společnosti Metrostav a.s., jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, nejpozději dne 28. 2. 2012 v [obec] a dále opakovaně nejméně ve dnech 16. 3. a 26. 4. 2012 v Kladně při osobních jednáních slíbil poskytnutí finanční hotovosti ve výši nejméně 10.00 Kč jako odměny za zadání výše uvedené veřejné zakázky obžalované společnosti Metrostav a.s. jako jejímu předem vybranému zhotoviteli, a obž. MUDr. [příjmení] s tímto slíbeným plněním souhlasila. Obž. MUDr. [příjmení] se poté nejpozději dne 29. 2. 2012 v domě v ul. V Aleji 972 v Rudné dohodla se svým tehdejším druhem obž. MUDr. [jméno] [příjmení], zaměstnancem Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, také fakticky vystupujícím a jednajícím za zadavatele této veřejné zakázky, s nímž i později popsaný slib úplatku dále projednávala, a s obž. MUDr. [jméno] [příjmení], hejtmanem a členem rady Středočeského kraje jako jediného akcionáře zadavatele, který schvaloval a předkládal orgánům Středočeského kraje materiály vztahující se k zadání této veřejné zakázky, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem jejího financování, a jako předseda Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti [ulice] [obec], tedy jako zástupce poskytovatele dotace, také podepsal výše uvedenou smlouvu o poskytnutí dotace, že si finanční hotovost slíbenou obž. Ing. [příjmení] mezi sebou rozdělí tak, že nejméně 4.000.000 Kč obdrží společně obžalovaní [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] a 6.000.000 Kč obdrží obž. MUDr. [příjmení]. Podle dohody obž. Ing. [příjmení] s obž.

MUDr. [příjmení] měla být slíbená odměna splatná nejpozději do jednoho měsíce od podpisu smlouvy o dílo mezi zadavatelem a obžalovanou společností Metrostav a.s., přičemž obž. Ing. [příjmení] následně sám určil den a místo předání popsané odměny prostřednictvím kódované krátké textové zprávy zaslané dne 14. 5. 2012 obž. MUDr. [příjmení] na den 18. 5. 2012 v Oblastní nemocnici Kladno, a.s., nemocnici Středočeského kraje, k čemuž však již nedošlo z důvodu zadržení obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] Policií ČR při páčání jiné trestné činnosti. Obžalovaní [příjmení] [jméno] a Ing. [příjmení] takto jednali v úmyslu získat pro obžalovanou společnost Metrostav a.s. prospěch spočívající v možnosti realizace předmětné veřejné zakázky a v budoucím vyčísitelném čistém zisku z ní ve výši nejméně 4.265.962 Kč po zohlednění daně z příjmu právnických osob ve výši 19 %. Obžalovaný [příjmení] [jméno] současně věděl a počítal s tím, že popsaným jednáním by byly na základě nepravdivých podkladů předložených při žádosti o schválení financování této veřejné zakázky, konkrétně kompletní dokumentace k zadávacímu řízení, které bylo ovlivněno výše popsaným způsobem, v případě čerpání dotace nesprávně použity finanční prostředky z rozpočtu Evropské unie ve výši nejméně 90.452.716 Kč, avšak k realizaci této veřejné zakázky na základě popsaného zadávacího řízení již nedošlo.

XXIII. a) obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], [příjmení] a Ing. [příjmení]:

Obž. MUDr. [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení], ředitelka Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje jako osoby ovládající Oblastní nemocnici Mladá Boleslav, a.s., nemocnici Středočeského kraje, a fakticky vystupující a jednající také za druhou uvedenou nemocnici, se v přesně nezjištěné době od prosince 2011, nejpozději však dne 11. 1. 2012 v Kladně domluvila s obž. Ing. [jméno] [příjmení], generálním ředitelem a členem představenstva společnosti K, že v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, „Výběr zhotovitele stavby pavilonu 37 (parkoviště) a pavilonu Palackého“ jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s., nemocnice Středočeského kraje, V. Klementa 147, Mladá Boleslav, IČ 272 56 456, zadávanou v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, zvýhodní společnost K tak, aby tuto veřejnou zakázku mohla realizovat, a to tím, že obž. Ing. [příjmení] umožní podílet se na přípravě zadávacích podmínek a kvalifikační dokumentace v rámci předmětného zadávacího řízení ve prospěch společnosti K a zajistí mu další informace o průběhu zadávacího řízení, a to za poskytnutí odměny ve formě finanční hotovosti ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny předmětné zakázky, určené pro obžalované [příjmení] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], hejtmana a člena rady Středočeského kraje. Obžalovaná [příjmení] [příjmení] celé jednání organizovala a řídila a obž. MUDr. [příjmení] byl o této její činnosti od počátku informován a souhlasil s ní, utvrzováním obžalované [příjmení] [příjmení] přispíval ke spáchání trestné činnosti a současně ze své pozice hejtmana a člena rady Středočeského kraje sám schvaloval veškeré materiály týkající se této veřejné zakázky, předkládané Radě Středočeského kraje jako výkonnému orgánu jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady zadavatele, a též [jméno] Středočeského kraje sám předkládal materiály související s navrhovaným způsobem financování této veřejné zakázky. Poté, co se obž. MUDr. [příjmení] takto dohodla s obž. Ing. [příjmení], kontaktovala nejpozději v lednu 2012 obž. [příjmení] [příjmení], členku představenstva společnosti ML Compet, a.s., pověřené zadavatelem pořádáním uvedeného zadávacího řízení, která byla nejpozději od této chvíle s dohodou obžalovaných [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení] o ovlivnění předmětného zadávacího řízení seznámena a souhlasila s ní. [příjmení] [příjmení] následně v Praze na pokyn obž. MUDr. [příjmení] zajistila výhodnější podmínky v předmětném zadávacím řízení společnosti K a s ní spolupracujícím dodavatelům na úkor

ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. Ing. [příjmení] umožnila přímo se podílet na podobě kvalifikační dokumentace a zadávacích podmínek a následně mu poskytla veškeré informace o průběhu zadávacího řízení, například o jménech přihlášených zájemců a o podaných námitkách a jejich obsahu. Tyto výhodnější podmínky společnosti K zajistila obž. [příjmení] zejména tím, že zahrnula do výzvy k podání žádostí o účast a k prokázání splnění kvalifikace v rámci předmětné veřejné zakázky podmínky k samotné účasti v zadávacím řízení ve formě profesních kvalifikačních předpokladů uchazečů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti a kritéria pro omezení počtu zájemců a způsob jejich hodnocení, které připravil a obž. [příjmení] předal obž. Ing. [příjmení], a které vyhovovaly zejména společnosti K a dalším dodavatelům, se kterými jednala tato společnost při zadání této veřejné zakázky po předchozí dohodě, a to přinejmenším společnosti Metrostav a.s., IČ 000 14 915, přičemž účelem takto stanovených kvalifikačních předpokladů bylo, aby je ideálně splňovala pouze společnost K a dodavatelé jednající s ní ve shodě, a byl tak omezen počet potencionálních uchazečů, čímž byl zcela popřen smysl zadávacího řízení. Za takto zajištěné výhodnější podmínky pro společnost K v předmětném zadávacím řízení obž. Ing. [příjmení] již dne 23. 12. 2011 v Oblastní nemocnici Kladno, a.s., nemocnici Středočeského kraje, Vančurova 1548, Kladno, v kanceláři užívané obž. MUDr. [příjmení] v budově G v 1. patře, slíbil obž. MUDr. [příjmení] poskytnutí odměny ve formě finanční hotovosti ve výši 27.000.000 Kč, splatné nejpozději do jednoho měsíce po zadání veřejné zakázky, tedy po podpisu smlouvy o dílo, výši této odměny a slib jejího poskytnutí si dále vzájemně potvrzovali až do května 2012, konkrétně nejméně ve dnech 9. 1. a 11. 1. 2012 v Kladně, přičemž obž. Ing. [příjmení] věděl, že se obž. MUDr. [příjmení] o tuto odměnu bude dělit s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení]. Obž. MUDr. [příjmení] zároveň popsany způsob zvýhodnění společnosti K v rámci předmětného zadávacího řízení a také požadavek na odměnu za toto zvýhodnění ve formě finanční hotovosti od obž. Ing. [příjmení] průběžně projednávala se svým tehdejším druhem obž. MUDr. [příjmení], kterým byl také zaměstnancem Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s., nemocnice Středočeského kraje, a to například v rámci jejich rozhovorů v kanceláři obž. MUDr. [příjmení] ve dnech 23. 12. 2011, 23. 1. a 27. 2. 2012 a v domě v ul. V Aleji 972 v Rudné dne 16. 2. 2012, kdy ho obžalovaná [příjmení] [příjmení] informovala o zrušení původního zadávacího řízení na předmětnou zakázku a on jí přislíbil pomoc s přípravou příslušných materiálů, a také s obž. MUDr. [příjmení], zejména v rámci jejich rozhovoru v Rudné dne 14. 3. 2012, kdy spolu projednávali úplatek slíbený obž. Ing. [příjmení], ale také ve dnech 2. 4., 3. 5. a 14. 5. 2012. K zadání veřejné zakázky a k předání slíbené odměny však již nedošlo z důvodu zadržení obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] Policí ČR při páchání jiné trestné činnosti a následného zrušení zadávacího řízení zadavatelem.

XXIV. b) obžalování Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, a ML Compet, a. s.:

MUDr. [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení], ředitelka Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje jako osoby ovládající Oblastní nemocnici Mladá Boleslav, a.s., nemocnici Středočeského kraje, a fakticky vystupující a jednající také za druhou uvedenou nemocnici, se nejpozději dne 11. 1. 2012 v Kladně domluvila s Ing. [jméno] [příjmení], generálním ředitelem a členem představenstva obžalované společnosti K, jednajícím v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, že v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Výběr zhotovitele stavby pavilonu 37 (parkoviště) a pavilonu Palackého“ jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s., nemocnice Středočeského kraje, V. Klementa 147, Mladá Boleslav, IČ 272 56 456, zadávanou v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, zvýhodní obžalovanou společnost K tak, aby tuto veřejnou zakázku mohla realizovat, a to tím, že Ing. [příjmení] umožní podílet se na přípravě zadávacích podmínek a kvalifikační dokumentace

v rámci předmětného zadávacího řízení ve prospěch obžalované společnosti K a zajistí mu další informace o průběhu zadávacího řízení, a to za poskytnutí odměny ve formě finanční hotovosti ve výši kolem 10% z následně vysoutěžené ceny předmětné zakázky, určené pro MUDr. [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], hejtmana a člena rady Středočeského kraje, který sám schvaloval veškeré materiály týkající se této veřejné zakázky, předkládané Radě Středočeského kraje jako výkonnému orgánu jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady zadavatele, a též Radě Středočeského kraje sám předkládal materiály související s navrhovaným způsobem financování této veřejné zakázky. Poté, co se MUDr. [příjmení] takto dohodla s Ing. [příjmení], kontaktovala nejpozději v lednu 2012 [příjmení] [příjmení], členku představenstva obžalované společnosti ML Compet, a.s., pověřené zadavatelem pořádáním uvedeného zadávacího řízení, jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, která byla nejpozději od této chvíle s dohodou MUDr. [příjmení] a Ing. [příjmení] o ovlivnění předmětného zadávacího řízení seznámena a souhlasila s ní. [jméno] [příjmení] následně v Praze na pokyn MUDr. [příjmení] zajistila výhodnější podmínky v předmětném zadávacím řízení obžalované společnosti K a s ní spolupracujícím dodavatelům na úkor ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že Ing. [příjmení] umožnila přímo se podílet na podobě kvalifikační dokumentace a zadávacích podmínkách a následně mu poskytla veškeré informace o průběhu zadávacího řízení, například o jménech přihlášených zájemců a o podaných námitkách a jejich obsahu. Tyto výhodnější podmínky obžalované společnosti K zajistila [jméno] [příjmení] zejména tím, že zahrнула do výzvy k podání žádostí o účast a k prokázání splnění kvalifikace v rámci předmětné veřejné zakázky podmínky k samotné účasti v zadávacím řízení ve formě profesních kvalifikačních předpokladů uchazečů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti a kritéria pro omezení počtu zájemců a způsob jejich hodnocení, které připravil a [jméno] [příjmení] předal Ing. [příjmení], a které vyhovovaly zejména obžalované společnosti K a dalším dodavatelům, se kterými jednala tato obžalovaná společnost při zadání této veřejné zakázky po předchozí dohodě, a to přinejmenším společnosti Metrostav a.s., IČ 000 14 915, přičemž účelem takto stanovených kvalifikačních předpokladů bylo, aby je ideálně splňovala pouze obžalovaná společnost K a dodavatelé jednající s ní ve shodě a byl tak omezen počet potencionálních uchazečů, čímž byl zcela popřen smysl zadávacího řízení. Za takto zajištěné výhodnější podmínky pro obžalovanou společnost K v předmětném zadávacím řízení Ing. [příjmení] dne 9. 1. 2012 v Oblastní nemocnici Kladno, a.s., nemocnici Středočeského kraje, Vančurova 1548, Kladno, v kanceláři užívané MUDr. [příjmení] v budově G v 1. patře, potvrdil MUDr. [příjmení] již dříve jím slíbené poskytnutí odměny ve formě finanční hotovosti ve výši 27.000.000 Kč, splatné nejpozději do jednoho měsíce po zadání veřejné zakázky, tedy po podpisu smlouvy o dílo, jejíž výši a slib poskytnutí si dále vzájemně potvrzovali až do května 2012, konkrétně nejméně dne 11. 1. 2012 v Kladně, přičemž Ing. [příjmení] věděl, že se MUDr. [příjmení] o tuto odměnu bude dělit s MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení]. K zadání veřejné zakázky a k předání slíbené odměny však již nedošlo z důvodu zadržení MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] Policií ČR při páchání jiné trestné činnosti a následného zrušení zadávacího řízení zadavatelem.

XXV. obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], Ing. [jméno], [příjmení], Metrostav a. s., Metrostav Infrastructure a. s. a ML Compet, a.s.:

Obž. MUDr. [jméno] [příjmení], tehdy [příjmení], ředitelka Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, se v přesně nezjištěné době, nejpozději však v únoru roku 2012, domluvila s obž. Ing. [jméno] [jméno], obchodním náměstkem Divize 1 obžalované společnosti Metrostav a.s., jednajícím v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, že v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, Rekonstrukce bloku C2 - součást akce Generel

nemocnice Kladno“ zveřejněnou v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 212617 dne 2. 4. 2012, jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, Vančurova 1548, Kladno, IČ 272 565 37, zadávanou v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, zvýhodní obžalovanou společnost Metrostav a.s. tak, aby tuto veřejnou zakázku mohla realizovat, a to tím, že obž. Ing. [jméno] umožní podílet se na přípravě zadávacích podmínek a kvalifikační dokumentace v rámci předmětného zadávacího řízení ve prospěch této obžalované společnosti. Poté, co se obž. MUDr. [příjmení] takto dohodla s obž. Ing. [jméno], kontaktovala nejpozději v březnu 2012 obž. [příjmení] [příjmení], členku představenstva obžalované společnosti ML Compet, a.s., pověřené zadavatelem pořádáním uvedeného zadávacího řízení, jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, která byla nejpozději od této chvíle s dohodou obžalovaných [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno] o ovlivnění předmětného zadávacího řízení seznámena a souhlasila s ní. Obž. [příjmení] následně v Praze na pokyn obž. MUDr. [příjmení] zajistila výhodnější podmínky v předmětném zadávacím řízení obžalované společnosti Metrostav a.s. a s ní spolupracujícím dodavatelům na úkor ostatních potenciálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. Ing. [jméno] umožnila přímo se podílet na podobě kvalifikační dokumentace a zadávacích podmínek, zejména zahrnula do výzvy k podání žádostí o účast a k prokázání splnění kvalifikace v rámci předmětné veřejné zakázky požadavek, že plnění spočívající v dodávce zdravotnické technologie nesmí být plněno subdodavatelem a také do ní zahrnula podmínky k samotné účasti v zadávacím řízení ve formě kvalifikačních předpokladů uchazečů a jejich zejména technické způsobilosti, které stanovil a obž. [příjmení] předal obž. Ing. [jméno] a které vyhovovaly zejména obžalované společnosti Metrostav a.s. a dalším dodavatelům, se kterými jednala obžalovaná společnost Metrostav a.s. při zadání této veřejné zakázky po předchozí dohodě, a to přinejmenším společnosti K. Účelem takto stanovených kvalifikačních předpokladů bylo, aby je ideálně splňovala pouze obžalovaná společnost Metrostav a.s. a dodavatelé jednající s ní ve shodě a byl tak omezen počet potencionálních uchazečů, čímž byl zcela popřen smysl zadávacího řízení. Obž. [příjmení] také v průběhu zadávacího řízení po dohodě s obž. Ing. [jméno] zodpověděla nejméně jeden doplňující dotaz, podaný jedním ze zájemců. O spolupráci s obž. Ing. [jméno] a o takto zajištěných výhodnějších podmínkách v předmětném zadávacím řízení pro obžalovanou společnost Metrostav a.s. informovala obž. MUDr. [příjmení] nejpozději dne 16. 3. 2012 ve své kanceláři v 1. patře budovy G v Oblastní nemocnici Kladno, a.s., nemocnici Středočeského kraje, Vančurova 1548, Kladno, obž. Ing. [jméno] [příjmení], generálního ředitele a člena představenstva obžalované společnosti Metrostav a.s., jednajícího také v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, a požadovala za to od něho poskytnutí odměny ve formě finanční hotovosti ve výši odpovídající 10 % z předpokládané ceny předmětné zakázky, která činila 227.500.000 Kč bez DPH, nejméně však ve výši 22,3 mil. Kč, z níž mělo být 6 % poskytnuto nejpozději do jednoho měsíce po zadání předmětné veřejné zakázky, tedy po podpisu smlouvy o dílo, a zbylá 4 % v listopadu 2012 po volbách do krajského zastupitelstva, s čímž obž. Ing. [příjmení] souhlasil. Obž. MUDr. [příjmení] zároveň popsany způsob zvýhodnění obžalované společnosti Metrostav a.s. v rámci předmětného zadávacího řízení a také požadavek na odměnu za toto zvýhodnění ve formě finanční hotovosti od obž. Ing. [příjmení] průběžně projednávala se svým tehdejším druhem obž. MUDr. [příjmení], kterým byl také zaměstnancem Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, se kterým se také radila o dalším postupu a který ji tak utvrzoval v páchání trestné činnosti, a to zejména v rámci jejich rozhovorů v kanceláři obž. MUDr. [příjmení] ve dnech 7. 3., 16. 3. a 26. 4. 2012 a v domě v ul. [ulice a číslo] v [obec] ve dnech 16. 2. a 14. 3. 2012. Obž. MUDr. [příjmení] celé jednání organizovala a řídila a o této své činnosti průběžně, konkrétně nejméně ve dnech 14. 3., 3. 5. a 14. 5. 2012 v [obec], informovala MUDr. [jméno] [příjmení], hejtmana a člena rady Středočeského kraje, který schvaloval její postup a svými radami

přispíval ke spáchání trestné činnosti, a současně ze své pozice hejtmána a člena rady Středočeského kraje sám schvaloval veškeré materiály týkající se této veřejné zakázky, předkládané Radě Středočeského kraje jako výkonnému orgánu jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady zadavatele, a též Radě Středočeského kraje sám předkládal materiály související s navrhovaným způsobem financování této veřejné zakázky. K zadání veřejné zakázky a k předání slíbené odměny však již nedošlo z důvodu zadržení obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a [jméno] [příjmení] Policií ČR při páčání jiné trestné činnosti a následného zrušení zadávacího řízení zadavatelem,

a dále podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013 - 33778 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019 č. j. 6 To 64/2018 - 34 994 obžalování [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] s již odsouzenými [příjmení] [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení]

v období nejméně od srpna 2011 do 14. 5. 2012 v Kladně, Praze a dalších místech zejména Středočeského kraje, v souvislosti se zadáním veřejných zakázek: „Gymnázium Hostivice — Rekonstrukce gymnázia“, zadavatele Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ: 708 91 095, „Rekonstrukce zámku Buštěhrad“, zadavatele Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ: 708 91 095,

MUDr. [jméno] [příjmení], jako ředitelka Oblastní nemocnice Kladno, a.s. nemocnice Středočeského kraje a již odsouzený [příjmení] [jméno] [příjmení], s částečným pracovním úvazkem v oblastních nemocnicích Středočeského kraje, využili své úzké osobní vazby a vlivu na hejtmána Středočeského kraje MUDr. [jméno] [příjmení] a tím získali přístup k informacím o průběhu a podmínkách zadávacích řízení zadavatele Středočeský kraj a jako ti, kdo koordinovali a řídili trestnou činnost, se předem dohodli, kterému soutěžiteli v souvislosti se zadáním konkrétních veřejných zakázek sjednají výhodu spočívající v tom, že jeho zástupci umožní se podílet na stanovení rozsahu veřejné zakázky případně též technické specifikaci požadovaných dodávek v rámci veřejné zakázky, zprostředkovali mu kontakt na zástupce pořadatele zadávacího řízení, kterým byla ERINYES, s.r.o., zastoupená [příjmení] [příjmení] a předem vybranému soutěžiteli umožnili ve spolupráci s tímto pořadatelem se podílet na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala právě takto předem vybranému soutěžiteli, kdy věděli a byli srozuměni s tím, že tak jednájí na úkor dalších soutěžitelů, vše s úmyslem opatřit takto předem vybranému soutěžiteli prospěch spočívající v samotném získání veřejné zakázky, nejméně finančně vyčísleném v podobě čistého zisku z následné realizace takové zakázky, ale též v podobě zajištění práce pro zaměstnance soutěžitele, zvyšováním obrátu firmy, upevnění postavení na trhu apod., přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat pro sebe, případně též pro MUDr. [jméno] [příjmení], majetkový prospěch ve formě finanční hotovosti ve výši odpovídající cca 10ti% z následně vysoutěžené ceny, který si po jeho převzetí mezi sebou rozdělili a vzájemné role si při jednání s předem vybranými zástupci soutěžitele rozdělili tak, že MUDr. [jméno] [příjmení] vždy jednala a konkrétní podmínky sjednání výhody a výše požadované úplaty dohodla se zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku staveb a MUDr. [jméno] [příjmení] jednal vždy s takto předem vybraných zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku technologií, kdy v souvislosti s konkrétními, shora popsáním způsobem ovlivněnými zadávacími řízeními, pro sebe, případně pro MUDr. [jméno] [příjmení] po jednotlivých zástupcích soutěžitelů požadovali v dále popsanych skutcích celkem 26 800 000 Kč, kdy z této celkové částky skutečně převzali 16 800 000 Kč, přičemž

zbytek již slíbeného úplatku nestihli převzít z důvodu jejich zadržení Policií České republiky dne 14. 5. 2012,

[jméno] [příjmení], vystupující za spol. ERINYES, s.r.o., IČ: 284 88 075, jehož byla do 18. 1. 2012 jediným společníkem spol. ML Compet, a.s., se sídlem Revoluční 655/1, Praha 1, jakožto pořadatele veřejných zakázek, vždy na základě uzavřené mandátní smlouvy se zadavatelem, se řídila instrukcemi, které jí dávali obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] ohledně postupu při ovlivnění průběhu těchto veřejných zakázek, tak jak bylo výše popsáno, a která na základě těchto instrukcí a dohody s těmito obžalovanými sjednala výhodu vždy předem vybranému soutěžiteli tím, že mu umožnila podílet se na tvorbě zadávací dokumentace stanovením si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala takto předem vybranému soutěžiteli, poskytovala mu informace o průběhu konkrétního zadávacího řízení, jako např. o počtu přihlášených uchazečů, umožnila mu sestavovat odpovědi na dodatečné dotazy dalších uchazečů a též na zdůvodnění případného vyloučení dalších uchazečů, v případě užšího výběrového řízení v bodě 1), kde k omezení počtu účastníků docházelo losem, pak přesně nezjištěným způsobem za využití služeb spol. VE-ZAK, s.r.o. zajistila, aby byli vybráni předem domluvení uchazeči, a v souvislosti se zadáním takto ovlivněných veřejných zakázek v některých případech i sama žádala od zástupců soutěžitelů majetkový prospěch v podobě finanční hotovosti, kdy celkem pro sebe a další neustanovenou osobu či osoby požadovala 600 000 Kč, přičemž z této celkové částky skutečně převzala nejméně 200 000 Kč,

MUDr. [jméno] [příjmení] jako hejtman a člen Rady Středočeského kraje sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání veřejných zakázek, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování těchto investic, tedy jako úřední osoba v souvislosti s konkrétními, shora popsaným způsobem ovlivněnými a dále popsanými zadávacími řízeními, kdy o průběhu ovlivnění těchto veřejných zakázek za úplatky věděl, byl s tím srozuměn a sám svým utvrzováním obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] přispíval k dokonání popsané trestné činnosti, si po vzájemné dohodě nechal slíbit od obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] částku minimálně ve výši 7 000 000 Kč, kterou od jmenovaných skutečně převzal jako svůj podíl z úplatků, získaných předtím MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] od zástupců soutěžitelů za ovlivněná zadávací řízení, přičemž zbytek jeho podílu z již slíbeného úplatku nestihl převzít z důvodu jeho zadržení Policií České republiky dne 14. 5. 2012 a

Ing. [jméno] [příjmení], jako generální ředitel a člen představenstva spol. Konstruktiva Branko, a.s., IČ: 186 296 28, a již odsouzení [příjmení] [jméno] [příjmení], jako jednatelka spol. FISA, s.r.o., se sídlem Ctiborova 407, Kladno, IČ: 475 41 733, Ing. [jméno] [příjmení], jako obchodní ředitel spol. Konstruktiva Branko, a.s., IČ: 186 296 28, Ing. [příjmení] [příjmení], jako člen představenstva spol. POHL cz, a.s., IČ: 256 06 468, každý samostatně jako zástupce předem vybraného soutěžitele, v souvislosti se zadáním vždy konkrétní dále popsané veřejné zakázky, přijali nabídku MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], za součinnosti [jméno] [příjmení], na sjednání výhody spočívající v tom, že se podíleli na stanovení rozsahu veřejné zakázky, případně též technické specifikace požadovaných dodávek v rámci konkrétní veřejné zakázky, dále, že vešli přímo či zprostředkovaně v kontakt s pořadatelem zadávacího řízení, kterým byla ERINYES, s.r.o., v případě zadavatele Středočeský kraj, a ve spolupráci s tímto pořadatelem se podíleli na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče s úmyslem získat prospěch pro společnost, kterou zastupovali ve formě předpokládaného čistého zisku z následné realizace zakázky, či podílení se na ní ve formě subdodávek, kdy za zprostředkování popsané výhody v souvislosti se zadáním konkrétní veřejné zakázky Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [příjmení] [příjmení] vždy slíbili a také poskytli úplatek ve formě

finanční hotovosti určené pro MUDr. [jméno] [příjmení] [jméno] [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] a v případě bodu 2) i pro MUDr. [jméno] [příjmení], a to konkrétně tak, že

XXVI. obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], spolu s již odsouzenými [příjmení] [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] jako organizovaná skupina

MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], oba bez oficiální vazby na Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ: 708 91 095, jako zadavatele podlimitní veřejné zakázky na stavební práce, vyhlášené v užším řízení v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, na akci: „Gymnázium Hostivice — Rekonstrukce gymnázia“, s předpokládaným omezením počtu zájemců na 5 losem, zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 9. 9. 2011 pod evidenčním číslem 60065065 2001, oba však s osobní vazbou a vlivem na hejtmana Středočeského kraje MUDr. [jméno] [příjmení] jako statutárního zástupce tohoto zadavatele a tím s přístupem k informacím o průběhu a podmínkách zadávacího řízení a [jméno] [příjmení], jednající za společnost ERINYES, s.r.o., IČ: 284 88 075, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, která byla Středočeským krajem pověřena pořádáním uvedeného zadávacího řízení, se předem v Kladně, případně na jiných místech Středočeského kraje dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění pro MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] ve výši kolem 10% z následně vysoutěžené ceny zakázky, pro [příjmení] [příjmení] v předem neupřesněné výši, a dle této dohody následně nejpozději v září 2011 oslovila MUDr. [jméno] [příjmení] s vědomím a souhlasem MUDr. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] [jméno] [jméno] [příjmení] s nabídkou sjednání této výhody pro společnost POHL cz, a.s., IČ: 256 06 468, se sídlem Nádražní 25, Roztoky tak, aby se tato společnost stala vítězem daného zadávacího řízení za požadovanou odměnu ve formě majetkového prospěchu v přesně neurčené výši pro MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] a poté, co Ing. [jméno] [příjmení] po společné dohodě s Ing. [jméno] [příjmení], jako členem představenstva společnosti POHL cz, a.s., s touto nabídkou zvýhodnění v rámci zadávacího řízení za poskytnutí majetkového prospěchu pro jmenované obžalované společně souhlasili, MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] společně zajistili výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení společnosti POHL cz, a.s. na úkor všech ostatních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že [jméno] [příjmení] přesně nezjištěným způsobem za využití spol. VE-ZAK, s.r.o., IČ: 286 00 983, kterou za tím účelem najala pro omezení počtu uchazečů losem, sjednala a zajistila ovlivnění průběhu omezení počtu zájemců losováním tak, aby v něm byli vylosováni předem určení zájemci, konkrétně společnost POHL cz, a.s. a další čtyři společnosti jednající s ní po vzájemné dohodě, konkrétně spol. PEGISAN, s.r.o., KONSTRUKTIVA BRANKO, a.s., STAVITELSTVÍ KLADNO, spol. s r.o., INGBAU CZ s.r.o., dále umožnili Ing. [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] přímo se podílet na podobě zadávací dokumentace, konkrétně ve stanovení podmínek pro uchazeče a poskytli jí další potřebné informace k tomu, aby společnost POHL cz, a.s. podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, následně byla nabídka společnosti POHL, cz, a. s. s nabídkovou cenou 26 620 126 Kč bez DPH, tedy 31 944 151,20 Kč včetně DPH skutečně dne 13. 12. 2011 Radou Středočeského kraje na základě doporučení hodnotící komise vybrána jako nejvýhodnější, přičemž MUDr. [jméno] [příjmení] požadovala po Ing. [příjmení] [příjmení] finanční plnění ve výši 2 800 000 Kč jako odměnu za ovlivnění uvedeného zadávacího řízení ve prospěch společnosti POHL cz, a. s., a to pro sebe a MUDr.

[jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] požadovala po Ing. [příjmení] [příjmení] finanční plnění ve výši 200 000 Kč jako odměnu za ovlivnění zadávacího řízení, Ing. [jméno] [příjmení] společně podle vzájemné dohody s Ing. [jméno] [příjmení] s těmito požadavky souhlasili a po uzavření smlouvy o dílo mezi Středočeským krajem a společností POHL cz, a.s. na realizaci předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky, předala Ing. [jméno] [příjmení] finanční hotovost, na kterou se rovným dílem s Ing. [jméno] [příjmení] složili a v požadované výši ji poskytli jednak MUDr. [jméno] [příjmení] a jednak [jméno] [příjmení], kdy uvedeného jednání se obžalovaní dopustili s úmyslem získat prospěch mimo jiné ve formě finančně vyjádřitelného čistého zisku pro dodavatele, tedy společnost POHL cz a.s., z realizace této zakázky po zohlednění daně z příjmu právnických osob ve výši nejméně 296 302 Kč

XXVII. obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] spolu s již odsouzenými [příjmení] [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], jako organizovaná skupina

v době nejpozději od června 2011 do 14. 5. 2012 v Kladně, Praze a na dalších místech zejména Středočeského kraje v souvislosti se zadáním veřejné zakázky „Rekonstrukce zámku Buštěhrad“ zadavatele Středočeský kraj, Zborovská 11, Praha 5, IČ: 708 91 095 zadané v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách ve znění účinném do 11. 9. 2011 a zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 22. 7. 2011 pod registračním číslem 600 628 390 2001, která měla být hrazena z 85 % z Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy financovaného z prostředků Evropské unie a z 15 % z vlastních prostředků Středočeského kraje, nejprve MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], přestože nebyli v žádném zjevném formálním vztahu ke Středočeskému kraji jako zadavateli této veřejné zakázky, měli však silné osobní vazby na MUDr. [jméno] [příjmení], hejtmana Středočeského kraje, jako zástupce tohoto zadavatele veřejné zakázky a díky nim měli přístup k informacím o průběhu zadávacího řízení a možnost jeho ovlivnění, se předem dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci o veřejnou zakázku pro sebe a MUDr. [jméno] [příjmení] žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění ve výši kolem 10% z následně vysoutěžené ceny zakázky, kdy MUDr. [jméno] [příjmení] jako hejtman a člen Rady Středočeského kraje, tedy jako úřední osoba, byl od počátku s touto dohodou srozuměn a souhlasil s ní a sám svým utvrzováním obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] přispíval k dokonání trestné činnosti, přičemž současně jako hejtman a člen Rady Středočeského kraje sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání této veřejné zakázky, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování této investice a podle této dohody, kdy MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] byli těmi, kdo celé jednání organizovali a řídili prostřednictvím Ing. [jméno] [příjmení], kterou o své dohodě a úmyslu zvýhodnit vybraného zájemce oba informovali, a která měla mít pro svoji společnost FISA s.r.o., se sídlem Ctiborova 407, Kladno z následné realizace rekonstrukce zámku Buštěhrad též prospěch ve formě subdodávek pro vítěze zadávacího řízení a jejíž role spočívala ve zprostředkování kontaktů mezi MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] a dalšími v úvahu přicházejícími osobami z řad předem vybraného uchazeče, kontaktovali Ing. [jméno] [příjmení], generálního ředitele a člena představenstva společnosti Konstruktiva Branko, a.s., se sídlem Mikuleckého 1308, Praha 4, IČ: 186 29 628, jemuž nabídli zajištění výhry v tomto zadávacím řízení pro společnost Konstruktiva Branko a.s. za poskytnutí majetkového prospěchu ve formě úplatku v tehdy ještě přesně neurčené výši pro MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] jako zástupce zadavatele, a když Ing. [jméno] [příjmení] s jejich nabídkou vyslovil souhlas,

MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] společně s [příjmení] [příjmení], zastupující společnost ERINYES s.r.o., se sídlem Revoluční 1, Praha 1, pověřenou Středočeským krajem pořádáním uvedeného zadávacího řízení, která nejpozději od této chvíle byla s jejich předchozí dohodou o ovlivnění zadávacího řízení seznámena a souhlasila s tím, avšak za ovlivnění tohoto zadávacího řízení také požadovala pro sebe a event. pro další neustanovené osoby finanční prospěch ve formě úplatku, zajistili společně MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení společnosti Konstruktiva Branko a.s., na úkor všech ostatních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že [jméno] [příjmení] na pokyn MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] umožnila Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] jako obchodnímu řediteli společnosti Konstruktiva Branko a.s., který byl o ovlivnění tohoto zadávacího řízení informován Ing. [jméno] [příjmení], přímo se podílet na podobě zadávací dokumentace a poskytla jim veškeré potřebné informace k tomu, aby tato společnost podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se vítězem zadávacího řízení, takže účast dalších soutěžitelů se stala čistě formální, a to zejména tím, že [jméno] [příjmení] opět podle pokynů MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] ovlivnila průběh omezení počtu zájemců stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím řízení, tj. profesních, kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti tak, aby stanovené podmínky vyhovovaly zejména již vybrané společnosti Konstruktiva Branko a.s., dále Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] zprostředkovali kontakt na Ing. [jméno] [příjmení], [příjmení] [jméno], se sídlem Ústí nad Labem, Pivovarská 1513/1, jako zástupce subdodavatele projekční kanceláře ARIA s.r.o., Kladno, zpracovávající pro Středočeský kraj projektovou dokumentaci na rekonstrukci zámku Buštěhrad, včetně výkazů výměr a položkového rozpočtu, přičemž této projekční kanceláři současně MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] doporučili společnost Konstruktiva Branko a.s., jako subdodavatele pro zpracování výkazů výměr a položkového rozpočtu, přičemž Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] po předchozí domluvě minimálně s MUDr. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] a s vědomím MUDr. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] sami nechali pro společnost ARIA s.r.o. zpracovat výkaz výměr, včetně položkového rozpočtu k projektu rekonstrukce zámku Buštěhrad s předpokládanou cenou zakázky ve výši přibližně 218 000 000 Kč včetně DPH, která však neodpovídala zpracovanému projektu a byla úmyslně navýšena, avšak společnost ARIA s.r.o. tento položkový rozpočet sama přepracovala tak, aby odpovídal skutečnosti, obvyklým cenám a projektové dokumentaci zpracované touto společností a Středočeskému kraji poté předala projektovou dokumentaci s přepokládanou reálnou cenou zakázky ve výši přibližně 161 000 000 Kč včetně DPH, a proto Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] po předchozí dohodě s MUDr. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] a s vědomím MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] v úmyslu opět navýšit přepokládanou cenu této veřejné zakázky tak, aby nabídková cena společnosti Konstruktiva Branko a.s. v jimi ovlivněném zadávacím řízení mohla být co nevyšší a bylo tak odčerpáno z rozpočtu Středočeského kraje a evropských fondů jimi původně předpokládané množství finančních prostředků, ale přesto nižší než ostatních zájemců, rozpočet projektu rekonstrukce opět mimo jiné do projektování vybavení interiérů objektu účelově navýšili až na částku přibližně 218 000 000 Kč včetně DPH, ačkoliv si byli všichni obžalovaní vědomi toho, že výkaz výměr a položkový rozpočet odevzdaný Středočeskému kraji společností ARIA s.r.o. je reálný a správný a odpovídá projektové dokumentaci, přičemž zároveň všichni tyto obžalovaní věděli, že v této účelově navýšené podobě neodpovídající skutečnosti bude rozpočet rekonstrukce zámku Buštěhrad předložen Středočeským krajem ke schválení financování v rámci Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy, financovaného z prostředků Evropské unie, tento navýšený rozpočet předložili Středočeskému kraji jako údajně správný, odpovídající obvyklým cenám a projektové

dokumentaci, z nabídek do zadávacího řízení, jimiž byly i společnosti Moravostav a.s., Subterra, a.s., PSG — International a.s., a BAK stavební společnost a. s., následně byla dne 28. 2. 2012 nabídka společnosti Konstruktiva Branko a. s. s nabídkovou cenou zakázky 178 932 974 Kč bez DPH, tedy 214 719 569 Kč včetně DPH skutečně vyhodnocena jako nejvýhodnější tak, jak bylo výše popsáným způsobem mezi obžalovanými předem dohodnuto, a po skončení zadávacího řízení byla kompletní dokumentace této zmanipulované veřejné zakázky včetně účelově navýšeného výkazu výměr a všech ostatních dokladů vyhotovených obžalovanými předložena dne 13. 4. 2012 zadavatelem ke schválení financování v rámci Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy, registrovanému projektu č. CZ .1.15 2.2.00 .01491 s názvem projektu Rekonstrukce zámku Buštěhrad s předpokládanou výší dotace 150 111 929,50 Kč financované z rozpočtu Evropské unie, přičemž od počátku výše popsaného jednání byl Ing. [jméno] [příjmení] po dohodě nejméně s MUDr. [jméno] [příjmení] a s vědomím MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] domluven s Ing. [jméno] [příjmení] na tom, že její společnost FISA s.r.o. se bude na realizaci zakázky rekonstrukce zámku Buštěhrad podílet formou subdodávek pro společnost Konstruktiva Branko a.s., za což přispěje rovným dílem na odměnu ve formě finanční hotovosti, tj. úplatku za ovlivnění zadávacího řízení ve prospěch společnosti Konstruktiva Branko a.s. pro MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], kdy MUDr. [jméno] [příjmení] konkretizovala výši požadovaného úplatku Ing. [příjmení] [příjmení] částkou ve výši 24 000 000 Kč splatnou po podpisu smlouvy o dílo mezi Středočeským krajem a společností Konstruktiva Branko a.s., a která měla být dle předchozí vzájemné dohody dělena mezi MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] konkretizovala výši plnění požadovaného pro sebe jako úplatek Ing. [příjmení] [příjmení] částkou ve výši 400 000 Kč, k realizaci této dohody pak začalo postupně docházet nejméně od 12. 2. 2012, kdy Ing. [jméno] [příjmení] společně s Ing. [jméno] [příjmení] shromáždili částku ve výši 14 000 000 Kč jako první splátku úplatku, kterou dne 14. 5. 2012 společně předali MUDr. [jméno] [příjmení] v její kanceláři v areálu Nemocnice Kladno jako zálohu ze slíbené odměny v celkové výši 24 000 000 Kč za ovlivnění předmětné veřejné zakázky a následně podle předchozí dohody téhož dne těsně před zadržením Policí České republiky před svým bydlištěm na adrese V Aleji 972, Rudná, okr. Praha — západ předali MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] podíl ve výši 7 000 000 Kč MUDr. [jméno] [příjmení], kdy v důsledku jejich zadržení k předání zbylé již slíbené části odměny nedošlo a stejně tak nedošlo k předání odměny ve formě úplatku ve výši 400 000 Kč [jméno] [příjmení] [jméno] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] rovněž z důvodu jejich zadržení, přičemž obžalovaní jednali v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě finančně vyčíslitelného přepokládaného čistého zisku pro dodavatele, tj. firmu Konstruktiva Branko a.s. z realizace zakázky rekonstrukce zámku Buštěhrad ve výši nejméně 9 410 758 Kč po zohlednění daně z příjmů právnických osob, kdy vzhledem k výše popsanému zvýhodnění jednoho z dodavatelů v souvislosti s touto veřejnou zakázkou by v případě realizace rekonstrukce dle uzavřené smlouvy o dílo vznikla investorovi, tj. Středočeskému kraji škoda ve výši nejméně 2 268 547 Kč odpovídající rozdílu mezi cenou obvyklou zjištěnou znaleckým posudkem z oboru stavebnictví znaleckého ústavu ÚRS Praha a.s. při zohlednění zisku ve výši 15% a úmyslně navýšenou cenou dle uzavřené smlouvy o dílo na podkladě zmanipulovaných dokladů a obžalovaní zároveň současně věděli a byli srozuměni s tím, že popsáným jednáním by byly na základě nepravdivých podkladů předložených při žádosti o schválení dotace v případě uzavření smlouvy o dotaci nesprávně a neoprávněně vyčerpaný a použity finanční prostředky ke škodě rozpočtu Evropské unie a to ve výši 150 111 929,50 Kč, přičemž k realizaci této veřejné zakázky ke dni podání obžaloby nedošlo, zejména z důvodů výše popsaných a následného zadržení obžalovaných Policí České republiky,

a tím obžalovaní**MUDr. [jméno] [příjmení]**

jednáním pod bodem 10

- XXVIII. chtěl získat pro jiného celkový čistý prospěch z veřejné zakázky ve výši nejméně 9 410 758 Kč,
- XXIX. způsobil by škodu Středočeskému kraji předražením této veřejné zakázky ve výši nejméně 2 268 547 Kč, přičemž k dokonání činu, tj. k realizaci zakázky, nedošlo, z důvodu odhalení této trestné činnosti,
- XXX. žádal jako úřední osoba majetkový prospěch ve formě úplatku v celkové výši nejméně 7 000 000 Kč, který v této výši skutečně přijal,
- XXXI. hodlal způsobit výše popsanou manipulaci s veřejnou zakázkou nesprávným použitím finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie škodu ve výši nejméně 150 111 919,50 Kč, přičemž k profinancování této částky z rozpočtu Evropské unie již nedošlo z důvodu odhalení této výše popsané trestné činnosti,

MUDr. [jméno] [příjmení]

pokračujícím jednáním pod body 9, 10

- XXXII. získala a v bodě 2 chtěli získat pro jiného celkový čistý prospěch z veřejných zakázek ve výši nejméně 9 707 060 Kč
- XXXIII. žádala majetkový prospěch ve formě úplatku v celkové výši 26 800 000 Kč a z toho skutečně přijali majetkový prospěch ve formě úplatku v celkové výši 16 800 000 Kč, z čehož obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] bylo určeno a předáno 7 000 000 Kč
- XXXIV. jednáním pod bodem 2 by způsobil škodu Středočeskému kraji předražením této veřejné zakázky ve výši nejméně 2 268 547 Kč, přičemž k dokonání činu, tj. k realizaci zakázky, nedošlo, z důvodu zadržení obžalovaných Policií ČR,
- XXXV. jednáním pod bodem 2 hodlala způsobit podílením se na vyhotovení nepravdivých dokladů vztahujícím se k výdajům rozpočtu Evropské unie nesprávným použitím finančních prostředků z tohoto rozpočtu celkem škodu ve výši 150 111 919,50 Kč, přičemž k profinancování této částky z rozpočtu Evropské unie již nedošlo z důvodu odhalení trestné činnosti popsané ve výrokové části tohoto rozsudku,

[jméno] [příjmení]

pokračujícím jednáním pod body 9, 10

- XXXVI. získala pro jiného a v bodě 2 chtěla získat pro jiného celkový čistý prospěch z veřejných zakázek ve výši nejméně 9 707 060 Kč
- XXXVII. žádala majetkový prospěch ve formě úplatku v celkové výši nejméně 600 000 Kč a z toho skutečně přijala majetkový prospěch ve formě úplatku ve výši nejméně 200 000 Kč,
- XXXVIII. jednáním pod bodem 2 by způsobil škodu Středočeskému kraji předražením této veřejné zakázky ve výši nejméně 2 268 547 Kč, přičemž k dokonání činu, tj. k realizaci zakázky, nedošlo, z důvodu odhalení této trestné činnosti,
- XXXIX. jednáním pod bodem 2 hodlala způsobit výše popsanou manipulaci s veřejnou zakázkou nesprávným použitím finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie celkem škodu ve výši 150 111 919,50 Kč, přičemž k profinancování této částky z rozpočtu Evropské unie již nedošlo z důvodu odhalení trestné činnosti výše popsané,

Ing. [jméno] [příjmení]

jednáním v bodě 10

- XL. pro sebe a jiného chtěl získat čistý prospěch z této veřejné zakázky ve výši nejméně 9 410 758 Kč,
- XLI. Středočeskému kraji chtěl způsobit škodu úmyslným předražením této veřejné zakázky ve výši nejméně 2 268 547 Kč, k realizaci zakázky však nedošlo z důvodu odhalení této trestné činnosti,
- XLII. slíbil a poskytl úplatek jinému v celkové výši 24 400 000 Kč s tím, že se na něm podílel jednou polovinou s Ing. [jméno] [příjmení],
- XLIII. hodlal způsobit výše popsanou manipulaci s veřejnou zakázkou nesprávným použitím finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie škodu ve výši nejméně 150 111 919,50 Kč, přičemž k profinancování této částky z rozpočtu Evropské unie již nedošlo z důvodu odhalení této výše popsané trestné činnosti,

tedy

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - radou a utvrzováním v předsevzetí usnadnila jinému přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe jako úřední osobu v úmyslu opatřit sobě značný prospěch,

- radou a utvrzováním v předsevzetí usnadnila jinému přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe,

- na sebe převedla věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou a získala takovým činem pro sebe větší prospěch,

ad 6.) - sama si v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe a pro jiného dala slíbit úplatek v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch velkého rozsahu,

ad 7. a), 8.) 9.) a 10.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch zjednala některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů tento čin spáchala jako členka organizované skupiny a takovým činem dále získala pro jiného značný prospěch a za těchto okolností žádala a přijala majetkový prospěch, v bodě 10 se dále dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání způsobení takovým činem značné škody, čehož se dopustila v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

ad 10.) - se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu, ke spáchání činu členem organizované skupiny a způsobení škody velkého rozsahu v úmyslu tento čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - umožnil jinému přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe jako úřední osobu v úmyslu opatřit sobě značný prospěch,

- umožnil jinému přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe,

- na sebe převedl věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou, a získal takovým činem pro sebe větší prospěch,

ad 6.) - utvrzováním v předsevzetí usnadnil jinému přijetí slibu úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe a pro jiného v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch velkého rozsahu,

ad 7. a) a ad 8.) - radou a utvrzováním v předsevzetí usnadnil jinému v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch zjednání přednosti a výhodnějších podmínek některému dodavateli na úkor jiných dodavatelů, spáchání tohoto činu jako členem organizované skupiny a přijetí slibu majetkového prospěchu za uvedených okolností,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5. a 6.) - sám v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe přijal a dal si slíbit úplatek a tento čin spáchal jako úřední osoba v úmyslu opatřit si značný prospěch,

7.) a) a 10.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch zjednal některému soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů, čin spáchal jako člen organizované skupiny, takovým činem získal pro sebe a jiného značný prospěch a majetkový prospěch si dal slíbit, žádal a přijal jako úřední osoba, v bodě 10 se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání způsobení takovým činem značné škody, čehož se obžalovaný dopustil v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

ad 10.) - se dále dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu, ke spáchání činu jako člen organizované skupiny a způsobení škody velkého rozsahu v úmyslu tento čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

ad 8.) - radou a utvrzováním v předsevzetí usnadnil jinému v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednání přednosti a výhodnějších podmínek některému dodavateli na úkor jiných dodavatelů a spáchání tohoto činu jako členem organizované skupiny,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - sám v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe přijal úplatek,

obž. Ing. [příjmení]

ad 5.) - jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a tento čin spáchal v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

obž. Ing. [příjmení]

ad 6. a 8.) - jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbil úplatek a tento čin spáchal v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

obž. Ing. [jméno]

ad 6.) - dopustil se pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky tím, že na základě dohody s jiným zájemcem vyvíjel činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nevýhodnou cenu a tento čin spáchal v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

- v úmyslu spáchat trestný čin se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu a ke způsobení škody velkého rozsahu takovým činem, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

ad 8.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednal některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a tento čin spáchal jako člen organizované skupiny,

obž. [příjmení]

ad 7. a), 8), 9.) a 10.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch sjednala některému dodavateli, soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů, čin spáchala jako pořadatel veřejné soutěže a jako člen organizované skupiny a takovým činem dále získala pro jiného značný prospěch a za těchto okolností žádala a přijala majetkový prospěch, v bodě 10 se dále dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání způsobení takovým činem značné škody, čehož se obžalovaná dopustila v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

ad 10) - se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu, ke spáchání činu členem organizované skupiny a způsobení škody velkého rozsahu v úmyslu tento čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

obž. Ing. [příjmení]

ad 7. a) a 10) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednal některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů a tento čin spáchal jako člen organizované skupiny, v bodě 10 se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že společným jednáním v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch sjedná některému dodavateli, soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů, čin spáchá jako člen organizované skupiny a takovým činem získá pro sebe a jiného značný prospěch a způsobí takovým činem značnou škodu, čehož se obžalovaný dopustil v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

- jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbil úplatek a tento čin spáchal v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a vůči úřední osobě, v bodě 10 v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu slíbil a poskytl úplatek v úmyslu opatřit jinému značný prospěch, ad 10.) - dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu, ke spáchání činu členem organizované skupiny a způsobení škody velkého rozsahu v úmyslu tento čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

obž. JIPE s.r.o.

ad 1. a 2.) - jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla a slíbila úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a vůči úřední osobě,

obž. Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci

ad 2. a 7. b) - jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla a slíbila úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch, způsobit jinému značnou škodu a vůči úřední osobě,

ad 2.) - v úmyslu spáchat trestný čin se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu, ke spáchání činu členem organizované skupiny a ke způsobení škody velkého rozsahu takovým činem, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

- dopustila se pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky tím, že na základě dohody s jiným zájemcem vyvíjela činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou cenu a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému prospěch velkého rozsahu,

ad 7. b) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů a tento čin spáchala jako člen organizované skupiny,

obž. PURO-KLIMA, a.s.,

ad 3.) - jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

obž. HOSPIMED, spol. s r.o.,

ad 4.) - jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

obž. Metrostav, a.s.

ad 6. a 8.) - jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbila úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

ad 6.) - dopustila se pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky tím, že na základě dohody s jiným zájemcem vyvíjela činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nevýhodnou cenu a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a

- v úmyslu spáchat trestný čin se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu a ke způsobení škody velkého rozsahu takovým činem, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

ad 8.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů a tento čin spáchala jako člen organizované skupiny,

obž. ML Compet, a.s.

ad 7. b) a 8.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a tento čin spáchala jako člen organizované skupiny,

obž. Metrostav Infrastructure a.s.

ad 6. a 8.) - jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbila úplatek a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch,

ad 6.) - dopustila se pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky tím, že na základě dohody s jiným zájemcem vyvíjela činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nevýhodnou cenu a tento čin spáchala v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a

- v úmyslu spáchat trestný čin se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím k umožnění nesprávného použití finančních prostředků z takového rozpočtu a ke způsobení škody velkého rozsahu takovým činem, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

ad 8.) - v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli, soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, soutěžitelů a tento čin spáchala jako člen organizované skupiny,

čímž spáchali

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku,

- účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku,

- přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019,

ad 6.) - zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku,

ad 7. a) 8.), 9.) a 10.) - pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 10.) - zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku,

- účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku,

- přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019,

ad 6.) - účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku,

ad 7. a) a ad 8.) - účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku v pokračování,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5. až 6) - pokračující zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku,

ad 7. a) a 10) - pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 4 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 8.) - účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. MUDr. [příjmení]

ad 5.) - přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku,

obž. Ing. [příjmení]

ad 5.) - zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. Ing. [příjmení]

ad 6. a 8.) - pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. Ing. [jméno]

ad 6.) - zločin pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

- pokus zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku,

ad 8.) - zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. [příjmení]

ad 7. a) a 8.), 9) a 10) - pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 10.) - zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a),

odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. Ing. [příjmení]

ad 7. a), 10.) - pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku, dílem dokonaný, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

- pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku,

ad 10.) - zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a),

odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. JIPE, s. r. o.

ad 1. a 2.) - pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku,

obž. Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci

ad 2. a 7. b) - pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku,

ad 2.) - zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

- zločin pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

ad 7. b) - zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. PURO-KLIMA, a. s.,

ad 3.) - zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. HOSPIMED, spol. s r. o.,

ad 4.) - zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. METROSTAV, a. s.

ad 6. a 8.) - pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

ad 6.) - zločin pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku

- zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 8.) - zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. ML Compet, a.s.

ad 7. b) a 8.) - pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

obž. Metrostav Infrastructure, a.s.

ad 6. a 8.) - pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

ad 6.) - zločin pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku

- zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 8.) - zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

a za to se odsuzují:

obž. MUDr. [jméno] [příjmení]

podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 30 000 Kč, v celkové výměře 15 000 000 (patnáct milionů) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 8 (osmi) let.

Obž. MUDr. [jméno] [příjmení]

za shora uvedené trestné činy a pokračující zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013 – 33778, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č. j. 6 To 64/2018 - 34 994,

podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku a 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 30 000 Kč, v celkové výměře 15 000 000 (patnáct milionů) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 8 (osmi) let.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se stran tohoto obžalovaného současně zrušuje výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013 – 33778, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č. j. 6 To 64/2018 - 34 994, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obž. MUDr. [jméno] [příjmení]

podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku a za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci, a to částky 7 000 000 Kč zajištěné při osobní prohlídce obžalovaného dne 14. 5. 2012.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 26 000 Kč, v celkové výměře 13 000 000 (třináct milionů) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkcí a zaměstnání ve výkonných orgánech veřejné správy a územní samosprávy na dobu 8 (osmi) let.

[příjmení] [jméno] [příjmení]

podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb po 2 000 Kč, v celkové výměře 400 000 (čtyři sta tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 6 (šesti) let.

Obž. Ing. [jméno] [příjmení]

podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci, a to

částky 2 579 000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě bydliště obžalovaného.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 2 500 Kč, v celkové výměře 750 000 (sedm set padesát tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 4 (čtyř) let.

Obž. MUDr. [jméno] [příjmení]

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání 3 (tři) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb po 3 750 Kč, v celkové výměře 750 000 (sedm set padesát tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí v příspěvkových organizacích a organizačních složkách státu spojených s jejich zastupováním a jejich zastupování na základě plné moci na dobu 3 (tři) let.

Obž. Ing. [jméno] [příjmení]

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 1 500 000 (jeden milion pět set tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 3 (tři) let.

Obž. Ing. [jméno] [příjmení]

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 400 denních sazeb po 6 250 Kč, v celkové výměře 2 500 000 (dva miliony pět set tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 4 (čtyř) let.

Obž. Ing. [jméno] [jméno]

podle § 260 odst. 5 za použití § 58 odst. 6 tr. zákoníku, a dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb po 2 500 Kč, celkem tedy 250 000 (dvě stě padesát tisíc) Kč.

Obž. JIPE, s. r. o.

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, ve spojení a § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále jen TOPO) a § 68 odst. 1 tr. zákoníku peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 500 000 (dvou milionů pěti set) Kč.

Podle § 21 odst. 1 TOPO se obžalované dále ukládá trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 (tří) let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek) a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů.

Podle § 23 odst. 1, 2 TOPO se obžalované dále ukládá trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutků pod body 1 a 2, příslušnou právní větou a označením trestného činu, jehož se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala.

Obž. Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci

podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 17 TOPO odst. 2, 3 k úhrnnému trestu propadnutí celého majetku.

Obž. PURO-KLIMA, a. s.

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, 2 TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu 400 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 000 000 (dva miliony) Kč.

Podle § 21 odst. 1 TOPO se obžalované dále ukládá trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 (dvou) let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů.

Podle § 23 odst. 1, 2 TOPO se obžalované dále ukládá trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 3, příslušnou právní větou a označením trestného činu, kterého se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala.

Obž. HOSPIMED, spol. s r. o.

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, 2 TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu 400 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 000 000 (dvou milionů) Kč.

Podle § 21 odst. 1 TOPO se obžalované dále ukládá trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 (dvou) let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů.

Podle § 23 odst. 1, 2 TOPO se obžalované dále ukládá trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 4, příslušnou právní větou a označením trestného činu, jehož se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala.

Obž. METROSTAV, a. s.

podle § 260 odst. 5 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, 2 TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu v počtu 500 denních sazeb po 20 000 Kč, v celkové výměře 10 000 000 (deset milionů) Kč.

Podle § 21 odst. 1 TOPO se obžalované dále ukládá trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 (tří) let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů.

Podle § 23 odst. 1, 2 TOPO se obžalované dále ukládá trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s textem skutků pod body 6 a 8, příslušnou právní větou a označením trestných činů, jichž se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala.

Obž. ML Compet, a. s.

podle § 256 odst. 2 a § 16 odst. 1 TOPO k trestu zrušení právnické osoby.

Obž. Metrostav Infrastructure, a.s.

Podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 21 odst. 1, odst. 2 TOPO se obžalované ukládá úhrnný trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 (tří) let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená Oblastní nemocnice Kolín, a. s., nemocnice Středočeského kraje, Žižkova 146, 280 02 Kolín, IČO: 272 56 391, odkazuje s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Středočeský kraj, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, IČO: 708 91 095, odkazuje s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání státního zástupce a obžalovaných PURO-KLIMA, a.s., HOSPIMED spol. s.r.o. a ML Compet, a.s., a poškozených Oblastní nemocnice Kolín, a. s. a Středočeského kraje zamítají.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, sp. zn. 4 T 42/2016 (dále jen, „napadený rozsudek“), byli obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], JIPE s.r.o., AVEZA s.r.o., Konstruktiva Branko a.s., TENTON s.r.o., PURO-KLIMA a.s., HOSPIMED spol. s.r.o., Metrostav a.s. a ML Compet a.s. uznáni vinnými: obžalovaná MUDr. [jméno] [příjmení] v bodě 5.) napadeného rozsudku účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, dále v bodě 6.) zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 7. a) 8.), 9.) a 10.) pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 10.) napadeného rozsudku zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Dále obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uznán vinným v bodě 5.) napadeného rozsudku účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a dále zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, v bodě 6.) účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 7. a) účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, a v bodě 8.) účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uznán vinným v bodech 5.) a 6.) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, v bodě 7. a) a 10.) pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), písm. b), písm. c), odst. 4 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 8.) účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uznán vinným v bodě 5.) napadeného rozsudku zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uznán vinným v bodech 6.) a 8.) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [jméno] byl uznán vinným v bodě 6.) napadeného rozsudku zločinem pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokusem

zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku, a dále pod bodem 8.) zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná [jméno] [příjmení] byla uznána vinnou v bodech ad 7. a) a 8.), 9) a 10) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a, b, c), odst. 3 tr. zákoníku, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a dále v bodě 10.) zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uznán vinným v bodech 7.a) a 10.) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a, b, c) tr. zákoníku, dílem dokonaný, též ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku, a dále v bodě 10.) zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaná společnost JIPE s.r.o. byla uznána vinnou v bodech 1.) a 2.) napadeného rozsudku pokračujícím zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost AVEZA s.r.o. byla uznána vinnou v bodě 1.) napadeného rozsudku zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a v bodě 2.) zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost Konstruktiva Branko a.s., v likvidaci, byla uznána vinnou v bodech 2 a 7.b) napadeného rozsudku pokračujícím zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku, v bodě 2.) obžaloby také zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a zločinem pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, dále v bodě 7.b) zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Taktéž obžalovaná společnost TENTON s.r.o. byla uznána vinnou v bodech 2 a 7.b) napadeného rozsudku pokračujícím zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku, v bodě 2.) obžaloby také zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a zločinem pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, dále v bodě 7.b) zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a.s., byla uznána vinnou v bodě 3.) napadeného rozsudku zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost HOSPIMED, spol. s.r.o. byla uznána vinnou v bodě 4.) napadeného rozsudku zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. byla uznána vinnou v bodech 6.) a 8.) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, dále v bodě 6.) zločinem pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 8.) zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaná společnost ML Compet, a.s. byla uznána vinnou v bodech 7.b) a 8.) napadeného rozsudku pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

2. Za tato jednání jim byly uloženy následující tresty: MUDr. [jméno] [příjmení] podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Dále byl této obžalované uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 640 denních sazeb po 31 250 Kč, celkem tedy 20 000 000

(dvacet milionů) Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl obžalované stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let, a dále podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu osmi let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku a 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému [příjmení] podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 640 denních sazeb po 31 250 Kč, celkem tedy 20 000 000 Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let, a dále byl obžalovanému [příjmení] podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu osmi let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku a za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému [příjmení] uložen trest propadnutí věci, a to částky 7 000 000 Kč zajištěné při osobní prohlídce obžalovaného dne 14. 5. 2012. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 600 denních sazeb po 30 000 Kč, celkem tedy 18 000 000 Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, byl obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let. Dále byl obžalovanému [příjmení] podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkcí a zaměstnání ve výkonných orgánech veřejné správy a územní samosprávy na dobu osmi let. Obžalované [jméno] [příjmení] byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let nepodmíněně, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Obžalované [příjmení] byl dále uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 2 500 Kč, celkem tedy 500 000 Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, soud stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Dále byl obžalované uložen trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu šesti let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen společný úhrnný trest odnětí svobody na šest let nepodmíněně, přičemž pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to částky 2 579 000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě bydliště obžalovaného. Dále byl obžalovanému uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 2 500 Kč, celkem tedy 1 000 000 Kč, přičemž pokud by peněžitý trest nebyl vykonán, soud stanovil podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu čtyř let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 331 odst. 1 uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 5 000 Kč, celkem tedy 2 000 000 Kč. Pro případ, že by tento peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, soud stanovil podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku náhradní trest odnětí svobody v trvání

dvou let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí v příspěvkových organizacích a organizačních složkách státu spojených s jejich zastupováním a jejich zastupování na základě plné moci ve výměře čtyř let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody na tři roky, podle § 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Dále byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 5 000 Kč, celkem tedy 2 000 000 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury ve výměře tří let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody na tři roky, podle § 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Dále byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 6 000 Kč, celkem tedy 3 000 000 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury ve výměře čtyř let. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [jméno] byl podle § 260 odst. 5 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody na pět let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 2 500 Kč, celkem tedy 250 000 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Obžalované společnosti JIPE s.r.o., byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, ve spojení a § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o TOPO“) a § 68 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 5 000 Kč, celkem tedy 2 500 000 (dvou milionů pěti set) Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl dále obžalované uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu tří let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek) a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutků pod body 1 a 2, příslušnou právní větou a označením trestného činu, jehož se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované společnosti AVEZA s.r.o., byl podle § 331 odstavce 3, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 16 odstavce 1 zákona o TOPO uložen úhrnný trest zrušení právnické osoby. Obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 17 odst. 2, odst. 3 zákona o TOPO uložen úhrnný trest propadnutí celého majetku. Podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku

vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutků pod body 2 a 7b), příslušnou právní větou a označením trestných činů, jichž se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované společnosti TENTON s.r.o., byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 23 odst. 1, 2 zákona o TOPO uložen úhrnný trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla, s textem skutků pod body 2 a 7b), příslušnou právní větou a označením trestných činů, jichž se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované společnosti PURO-KLIMA, a.s., byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 5 000 Kč, celkem tedy 2 000 000 Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 dvou let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO bylo obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakázáno uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Dále byl obžalované podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 3, příslušnou právní větou a označením trestného činu, kterého se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 5 000 Kč, celkem tedy 2 000 000 Kč. Dále byl obžalované podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 (dvou) let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO bylo obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakázáno uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Obžalované byl dále uložen podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 4), příslušnou právní větou a označením trestného činu, jehož se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované společnosti Metrostav a.s., byl podle § 260 odst. 5 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, odst. 1 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný peněžitý trestu ve výměře 500 denních sazeb po 20 000 Kč, celkem tedy 10 000 000 Kč. Dále byl podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO obžalované uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu tří let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO byl obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakázáno uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila

část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s textem skutků pod body 6) a 8), příslušnou právní větou a označením trestných činů, jichž se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Obžalované ML Compet, a.s., byl podle § 256 odst. 2 tr. zákoníku a § 16 odst. 1 zákona o TOPO uložen trest zrušení právnické osoby.

3. Napadeným rozsudkem bylo dále rozhodnuto o tom, že podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození Oblastní nemocnice Kolín, a. s., nemocnice Středočeského kraje, Žižkova 146, 280 02 Kolín, IČ 272 56 391, a Středočeský kraj, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, IČ 708 91 095, odkazují s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti napadenému rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, a to v neprospěch obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], a to do výroku o vině i trestu, a u dalších obžalovaných, tj. MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], JIPE s. r. o., PURO-KLIMA a. s., HOSPIMED, spol. s r. o., Metrostav a. s., pouze do výroku o trestu. Dále podali odvolání obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení], AVEZA s.r.o., Konstruktiva Branko a. s., TENTON s.r.o., PURO-KLIMA a. s., HOPIMED, spol. s r. o., Metrostav a. s., ML Compet a., s. a za svého otce, obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], odvolatel [jméno] [příjmení], a dále poškození Středočeský kraj a Oblastní nemocnice Kolín a.s.

5. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podal konkrétně odvolání v neprospěch obžalovaného [příjmení] [příjmení] do výroku o vině a souvisejícího výroku o trestech a dále v neprospěch dalších obžalovaných. Státní zástupce v bodě 7a) napadeného rozhodnutí brojí proti užití právní kvalifikaci, kdy Krajský soud v Praze toto jednání na rozdíl od obžaloby, kde byl stejný skutek v případě obž. [příjmení] právně kvalifikován jako dílčí útok pokračujícího zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alínea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, právně kvalifikoval jako dílčí útok pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 4 tr. zákoníku dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Nálezací soud dospěl k závěru, že je třeba užít kvalifikaci podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 4 tr. zákoníku, kde korupční jednání úřední osoby je vyjádřeno přímo v odst. 4, která je ve vztahu k § 331 tr. zákoníku v poměru speciality, neboť § 331 tr. zákoníku upravuje korupci obecně. Státní zástupce s takovým závěrem o vzájemném vztahu speciality předmětných trestných činů nesouhlasí a má za to, že měla být zachována právní kvalifikace použitá v obžalobě, a pokud soud I. stupně došel k závěru, že je třeba jednání obž. [příjmení] právně kvalifikovat podle § 256 tr. zákoníku, tak měl současně ponechat i původní právní kvalifikaci předmětného skutku také jako trestného činu podle § 331 tr. zákoníku. Státní zástupce následně podrobně ve svém odvolání rozebírá vztah obou trestných činů, odkazuje na některá rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR.

6. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec] dále rozebírá a odůvodňuje svůj návrh ohledně výše uložených trestů u všech výše uvedených obžalovaných, proti kterým podával odvolání právě do výroku o trestu, podrobně rozebírá uložené tresty soudem I. stupně a zabývá se tím, proč by u všech výše uvedených obžalovaných měly být uloženy tresty přísnější. U obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] státní zástupce navrhuje zvýšit nepodmíněný trest odnětí svobody na 9 a půl roku, a dále uložit trest zákazu činnosti v trvání 10 let a trest propadnutí majetku. U obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] požaduje navýšit trest odnětí svobody na 8 a půl roku a uložit trest propadnutí majetku, stejně tak u obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Pokud jde o obžalované [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] požaduje státní zástupce navýšení trestu odnětí svobody na 7 a půl roku a dále navýšit trest zákazu činnosti o jeden rok. U

obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] žádá původně tříletý podmíněný trest odnětí svobody uložit jako trest nepodmíněný. U obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] žádá o uložení již nepodmíněných trestů odnětí svobody, kdy soud I. stupně ukládal tresty podmíněně odložené. U obžalovaných právnických osob JIPE s.r.o. a PURO-KLIMA a.s. žádá uložit peněžitý trest ve výši 5 000 000 Kč a navýšit i trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži alespoň na 6 let. U obžalované společnosti HOSPIMED spol. s r.o. požaduje navýšení peněžitého trestu na 8 000 000 Kč a trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži navýšit na 6 let. U obžalované společnosti Metrostav a.s. požaduje státní zástupce navýšit peněžitý trest na 25 000 000 Kč a dále zpřísnit trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 10 let.

7. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze závěrem navrhuje, aby Vrchní soud v Praze v případě obž. MUDr. [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu zrušil část výroku o vině, týkající se právní kvalifikace skutku popsaného v bodě 7.a) napadeného rozsudku, a související výrok o trestech napadeného rozsudku, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu ve věci sám rozhodl tak, že obžalovaného [příjmení] [příjmení] uzná v případě skutku 7. a) vinným ze spáchání dílčího útoku pokračujícího zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu se zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2, písm. a), odst. 4 tr. zákoníku, a za všechny spáchané trestné činy mu uloží v odvolání navrhované přísnější tresty. V případě obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], Ing. [příjmení], JIPE s.r.o., PURO-KLIMA, a.s., HOSPIMED, spol. s r.o. a Metrostav a.s. pak navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil výroky o trestech napadeného rozsudku nebo jejich části, týkající se uvedených obžalovaných a podle § 259 odst. 3 tr. řádu jim uložil v odvolání navrhované přísnější tresty. Pokud jde o nalézacím soudem uložené peněžité tresty, je třeba ve vztahu ke stanoveným náhradním trestům odnětí svobody a výši denních dávek odpovídajícím způsobem zohlednit změnu trestního zákoníku účinnou od 1. 10. 2020. Odvolání obžalovaných a poškozených navrhuje zamítnout jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu.

8. Vrchní státní zastupitelství v Praze ve svém podání ze dne 17. 12. 2020 upozornilo na skutečnost, že došlo v převodu části obchodního závodu obžalované společnosti Metrostav a.s., na společnost Metrostav Infrastructure a.s., v důsledku čehož došlo k přechodu trestní odpovědnosti společnosti Metrostav a.s. na společnost Metrostav Infrastructure a.s. ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO, a společnost Metrostav Infrastructure a.s. se v důsledku toho stala v tomto řízení vedle společnosti Metrostav a.s. další obžalovanou právnickou osobou, kterou tíží trestněprávní odpovědnost za jednání, která jsou obžalobou kladena za vinu obžalované společnosti Metrostav a.s. Mimo jiné poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 840/14, a také na to, že přechod trestní odpovědnosti na společnost Metrostav Infrastructure a.s. z uvedeného důvodu již Vrchní soud v Praze akceptoval ve věci vedené pod sp. zn. 5 To 7/2020 ze dne 15. 1. 2021.

9. Vrchní státní zastupitelství v Praze ve svém podání ze dne 23. 6. 2021 řeší, v jakém rozsahu došlo k přechodu trestní odpovědnosti z Metrostavu a.s. na Metrostav Infrastructure a.s., a dokládá to podklady, které jsou přílohou tohoto podání a i podání dalších, které jsou nezbytné k posouzení otázky trestu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o TOPO. Zejména bylo zjišťováno, jakým způsobem se převod části závodu projevil ve smluvních vztazích obžalované společnosti Metrostav a.s. s jejími zákazníky. Z podkladů vyplývá, že všechny subjekty obdržely oznámení podepsané dne 1. 9. 2020 oběma obžalovanými společnostmi, kterým jim bylo sděleno, že došlo k přechodu části závodu na společnost Metrostav Infrastructure a.s. a v souvislosti s tím i k přechodu vyjmenovaných smluvních vztahů mezi Metrostav a.s. a adresátem na Metrostav Infrastructure a.s. Převod těchto smluvních vztahů umožňuje společnosti Metrostav Infrastructure a.s. po 1. 9. 2020 účastnit se zadáváním veřejných zakázek na odpovídající stavby (silnice, dálnice, mosty, tunely) a jako reference využívat stavby provedené společností Metrostav a.s. na základě těch smluvních

vztahů mezi společnostmi Metrostav a.s. a jejími objednateli, které přešly na společnost Metrostav Infrastructure a.s. Dále ve svém podání uvádí některé příklady veřejných zakázek, ve kterých k tomuto došlo.

10. Vrchní státní zastupitelství v Praze ve svém návrhu ze dne 23. 2. 2022 podrobně rozebírá, že ze strany obžalované Metrostav a.s. tedy došlo k tomu, že převedla část svých referencí, „ohrožených“ (v důsledku prozatím nepravomocně uloženého trestu), „znehodnocením“ na obžalovanou Metrostav Infrastructure a.s., která je sice formálně samostatným právním subjektem, ale zároveň podléhá koncernovému řízení ze strany obžalované Metrostav a.s. a management obžalované Metrostav Infrastructure a.s. se musí řídit pokyny managementu obžalované Metrostav a.s., přičemž reference byly postoupeny v takovém rozsahu, aby se společnost Metrostav Infrastructure a.s. mohla nadále ucházet (za celou skupinu Metrostav) o veřejné zakázky v nejdůležitější oblasti (dopravní infrastruktura), přičemž skutečnost, že obžalovaná Metrostav a.s. přestane být v důsledku odsouzení bezúhonnou, by neměla být na překážku tomu, aby obžalovanou Metrostav Infrastructure a.s. v rámci těchto zakázek podporovala z pozice poddodavatele.

11. K výše uvedené problematice Vrchní státní zastupitelství v Praze doložilo celou řadu listinných materiálů, které navrhovalo provést v rámci dokazování u veřejného zasedání ve smyslu § 213 tr. řádu.

12. Obžalované společnosti Metrostav Infrastructure a.s. navrhuje Vrchní státní zastupitelství v Praze uložit trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži ve stejné výměře jako obžalované společnosti Metrostav a.s.

13. Pokud jde o odvolání MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], bylo toto odvolání podáno společně s obdobnými odvolacími námitkami. Obžalovaní poukazují zejména na problematické rozdělení tzv. I. a II. větve, kdy pokud by k němu nedošlo, nebylo by pochyb o obsahu rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně odposlechů. Pokud však došlo k rozdělení věci a byl ukládán úhrnný nebo souhrnný trest, pak musí platit zásada reformation in peius, tj. nepoužitelnost odposlechů, kdy navíc obžalovaní poukazují na nesrozumitelnost odposlechů při hlavním líčení, čímž došlo k porušení zásady bezprostřednosti. Dále poukazují na nálezy Ústavního soudu v tzv. I. větvi, kdy tento konstatoval neústavnost způsobu, jakým státní zastupitelství vybíralo místně příslušný soud, což dopadá i na danou věc. Konstatování neústavního postupu v přípravném řízení v dané věci nemá žádný odkladný účinek, takže opatření nařizující odposlech telekomunikačního provozu a povolující sledování osob a věcí dle § 158d odst. 3 tr. řádu jsou nezákonná. Pokud jde o bod 5) napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovaným, mají za to, že skutková zjištění učiněná nalézacím soudem nejsou založená na pečlivém uvážení všech okolností případů jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu, ale že soud namísto hodnocení důkazů či konstatování jejich absence spíše spekuloval o tom, co se mohlo stát. Odvolatelé v bodech 39. až 82. svého odvolání pečlivě rozebírají skutková zjištění soudu I. stupně a hodnotí jednotlivě provedené důkazy právě ve vztahu k bodu 5) napadeného rozhodnutí. Upozorňují rovněž, že trestný čin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku účinné k 1. 2. 2019. Od tohoto data tento trestný čin neexistuje. U obou obžalovaných soud uvádí, že nová úprava je pro obžalované příznivější, ale neuvádí, proč tomu tak je, kdy zejména, když ustanovení § 214 tr. zákoníku bylo zrušeno, a soud by musel hledat obdobný trestný čin, snad dle § 216 tr. zákoníku, a uvést v čem by se na skutek mohl vztahovat původně kvalifikovaný jako trestný čin dle § 214 tr. zákoníku. Nic z toho ovšem v napadeném rozsudku není.

14. Pokud jde o vinu obžalovaného [příjmení] [příjmení] pod bodem 6) napadeného rozsudku, toto podrobně odvolatel rozebírá v bodech 83. až 107. odvolání, kdy lze v podstatě uzavřít, že dochází k závěru, že není žádný důkaz, který by obžalovaného z tohoto jednání usvědčoval.

15. Pokud jde o vinu obou obžalovaných pod bodem 7a) napadeného rozsudku, podrobně odvolatelé rozvádějí své argumenty pod body 108. až 122. svého odvolání, kdy mají za to, že není důkaz o úplatku a jeho rozdělení, vše považují za spekulace.

16. Pokud jde o vinu obžalovaných pod bodem 8) napadeného rozsudku, své argumenty odvolatelé pečlivě rozebírají pod body 123. až 145. odvolání. Odvolatelé uvádějí, že existuje pouze jediný důkaz, a to jsou odposlechy, přičemž z napadeného rozhodnutí není jasné, jak měl být údajný úplatek dělen, takže nelze dospět k závěru o spáchání trestného činu, pro který je právě výše prospěchu, který si pachatel měl dát slíbit, kritická. Nadto navíc není zřejmé, jakou radou či utvrzováním měl obžalovaný [příjmení] [příjmení] usnadnit jinému prospěch. Odvolatelé podrobně rozebírají závěry, které vedou k argumentu, že jednání obžalovaných nelze podřadit pod pojem organizovaná skupina, přičemž u obžalovaného [příjmení] [příjmení] není jasné, jaká by funkčně měla být pozice či postavení člena organizované skupiny, který radou či utvrzováním usnadňuje jiným spáchání trestného činu.

17. Závěrem odvolání obžalovaní poukazují na nepřiměřené tresty u obou obžalovaných, které považují za citelné a připomínají délku řízení. Pozastavují se nad tím, že obžalované [příjmení] byl uložen společný trest a obžalovanému [příjmení] nikoliv.

18. Ze všech výše uvedených důvodů odvolatelé navrhují, aby byl napadený rozsudek zrušen, a buď aby byla věc vrácena soudu I. stupně, dojde-li odvolací soud ke stejnému závěru o nesrozumitelnosti vytýkané tímto odvoláním, nebo aby byli obžalovaní zcela zproštěni, dospěje-li odvolací soud k závěru, že nejasnosti napadeného rozsudku nebrání jeho přezkoumání, anebo odvolací soud při výroku o vině zohlední veškeré výše uvedené pochybnosti, zejména pokud jde o skutek pod bodem 5) napadeného rozhodnutí, míru participace tvrzeného jednání obžalované [příjmení] [příjmení], resp. spoluobžalovaného MUDr. [příjmení], a upustí od uložení dalšího trestu.

19. V doplněném odůvodnění odvolání dávají obžalovaní především důraz na změnu skutečností vztahujících se k případným uloženým trestům, kdy poukazují na vykonání části trestů, na rozhodnutí o podmíněném propuštění, kdy soudy, které rozhodovaly o podmíněném propuštění, shledaly dostatečnou míru nápravy, kdy na obžalované již není dále potřeba působit nepodmíněným trestem. Obžalovaní dále poukazují na osobní poměry, na skutečnost, že nastoupili do výkonu trestu řádně a uhradili peněžitě tresty ve výši 15 000 000 Kč. Zároveň se obžalovaní domnívají, že jejich sebereflexe je dostatečná, kdy projeví svou lítost ve vztahu k I. větvi trestní věci. Z výše uvedených důvodů navrhují, aby pokud soud nevyhoví základnímu návrhu odvolání obou obžalovaných, nezruší napadený rozsudek a nezprostí oba obžalované viny, aby jednak rozhodl tak, že napadený rozsudek zruší, poté rozhodne tak, že se upouští od potrestání obžalovaných, a současně ve vztahu k oběma obžalovaným zamítne odvolání státního zástupce.

20. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] ve svém odvolání v první části rekapituluje provedené důkazy soudem I. stupně, zejména zmiňuje některé odposlechy a podrobně je rozebírá a podává své vlastní vysvětlení obsahu vzájemné komunikace s ostatními obžalovanými. Pokud jde o samotnou zákonost pořízených důkazů, konkrétně zákonost pořízených odposlechů a sledování osob a věcí, které tvoří důkazní základ obžaloby v této trestní věci, je nutno zdůraznit, že klíčovou otázkou, již je třeba se zabývat při posuzování zákonosti odposlechů a skrytého sledování na základě soudního příkazu, je nejen formální bezvadnost příkazu, ale zejména tzv., materiální odůvodněnost nařízení odposlechů“, tedy zda důkazy a poznatky shromážděné před vydáním soudního příkazu orgány činnými v trestním řízení jsou dostatečné ke shledání důvodného podezření ze spáchání trestného činu, zda umožňují učinit závěr o konkrétním blízkém vztahu osob, do jejichž soukromí má být zasahováno, s prověřovanou trestnou činností, a zda osvědčují, že nařízení skrytého sledování je v souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality. Obžalovaný výše uvedené podrobně rozebírá pod body 59. až 75. svého odvolání.

21. Za jednu z vad řízení považuje obžalovaný [příjmení] [příjmení] skutečnost, že o povolení odposlechů a sledování rozhodoval nezákonný soudce, kdy má za to, že údajná trestná činnost

měla být páchána na území Středočeského kraje, respektive na území hlavního města Prahy, kdy jedinou souvislostí údajné trestné činnosti s Ústím nad Labem je neurčitý odkaz na blíže nespecifikovaného projektanta, který se však dle trestního oznámení na trestné činnosti neměl podílet. Z tohoto trestního oznámení nevyplývají žádné skutečnosti zakládající podezření, že by k trestné činnosti mělo docházet v územní působnosti Okresního soudu v Ústí nad Labem. Tyto teze obžalovaný podrobně rozebírá v bodech 76. až 97. podaného odvolání. Má za to, že rozhodně nemělo trestní oznámení a následně z něj vyplývající procesní kroky činit a dozorovat Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem, které nebylo ve věci místně příslušné, neboť trestná činnost se měla odehrávat ve Středočeském kraji, potažmo v Praze, čímž bylo také porušeno mj. ustanovení trestního řádu o místní příslušnosti soudu v přípravném řízení, kdy následně rozhodoval Okresní soud v Ústí nad Labem o povolení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, kdy tímto tyto důkazy považuje obžalovaný za nezákonné.

22. Obžalovaný dále namítá, že v řízení před soudem I. stupně a v přípravném řízení došlo k podstatné vadě řízení spočívající ve vyloučení orgánů činných v trestním řízení, respektive porušení práva na nezávislého, nestranného a zákonného soudce a to tím způsobem, že stěžejní důkazy ve věci realizoval vyloučený policejní orgán pod dozorem vyloučených státních zástupců, a obžalobu zastupoval před soudem I. i II. stupně vyloučený státní zástupce. Dále přisedící senátu soudu I. stupně neskýtali dostatečné záruky nezávislosti a objektivní nestrannosti soudce, a navíc změnou přisedících rozhodujících ve věci po podání nové obžaloby došlo k porušení práva obžalovaného na zákonného soudce. Výše uvedené argumenty rozebírá obžalovaný podrobně pod body 99. až 104. podaného odvolání.

23. Pokud jde o skutek 5) napadeného rozhodnutí, rozebírá obžalovaný [příjmení] [příjmení] jednotlivé důkazy a jejich hodnocení soudem I. stupně včetně provedených odposlechů vztahujících se k tomuto skutku a uzavírá, že pořízené odposlechy společně s dalšími předloženými důkazy netvoří ucelený řetězec nepřímých důkazů nezbytný k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného bez důvodných pochybností. Výstupy telefonických odposlechů a sledování jsou navíc jen velmi omezeně srozumitelné, jejich obsah je nejasný, přičemž interpretace těchto důkazů předestřená obžalobou a přijata nalézacím soudem je zavádějící, nepřesná a neprokázaná. O nutnosti realizace této zakázky nebylo pochyb a chybí jakýkoliv důvod, motiv k poskytnutí úplatku v situaci, kdy zakázka musela proběhnout. Konečně obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl jedním z členů Rady Středočeského kraje a jeho hlas nemohl nic rozhodnout. Poukazuje na skutečnost, že slovo „on“ v odposleších neznámá slovo „[příjmení]“, a „sanita“ neznámá „sanitka“, ale „sanity“, tedy jednoznačně došlo ke špatné interpretaci odposlechů ze strany policejního orgánu. Navíc bylo prokázáno, že samotné výběrové řízení nebylo nezákonné.

24. Pokud jde o skutek 6) napadeného rozsudku, dle názoru obžalovaného [příjmení] [příjmení] nalézací soud vyvodil spekulativní skutkový závěr, který činí na základě špatně srozumitelného rozhovoru, kde obžalovaná [příjmení] má obžalovanému [příjmení] interpretovat obsahy hovorů s jinými lidmi, mj. s obžalovaným [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno], přičemž samotné tyto hovory zachyceny nejsou a obžalovaná [příjmení] zjevně vypráví svému druhovi své představy a domněnky s cílem „učinít dojem“. Soud mylně interpretuje hovor o běžném chodu nemocnic a jejich problémech jako důkaz o povědomí o úplatku, přičemž dle názoru obžalovaného [příjmení] hovor nic takového nenaznačuje. Chybí cokoliv, co by potvrdzovalo, že by obžalovanému byl slíben úplatek a v jaké výši. Nelze dovozovat, že pokud je hovořeno o [obec], že jde o hovory o úplatku, kdy nic takového z odposlechů nevyplývá. Pro odsuzující výrok obžalovaného [příjmení] v tomto bodě chybí jakékoliv důkazy, není zachycen žádný hovor, který by vedl přímo obžalovaný [příjmení] o slibu úplatku, tím spíše kdy, kde a za co, v jaké výši by měl být úplatek poskytnut. Pořízené odposlechy jsou nesouvislé a nejasné útržky hovoru mezi obžalovanými [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení], nejsou způsobitelné dovozovat vinu osob, které nejsou hovorům přítomny, z tohoto „rodinného rozhovoru“ nejde dovodit osobní souhlas obžalovaného [příjmení] s nabídkou úplatku nebo souhlas s výši či způsobem dělení.

25. Ve vztahu k bodu 7) a) napadeného rozhodnutí obžalovaný ve svém odvolání upozorňuje na skutečnost, že soud I. stupně doznává, že pro svá tvrzení nemá důkazy, ale pouze předpokládá, že obžalovaná [příjmení] mu ukazovala záznam o úplatku, kdy absence důkazů je nahrazována vlastní úvahou, chybí důkaz, že byl úplatek slíben. Ve vztahu k údajné trestné činnosti obžalovaného se jedná toliko o nepřímé důkazy, z nichž nelze dovodit jednoznačný závěr o tom, že by si obžalovaný nechal slíbit nebo přebíral v souvislosti s konkrétními veřejnými zakázkami, které jsou předmětem obžaloby, od obžalovaných [příjmení] [příjmení] nebo MUDr. [příjmení], jakékoliv finanční prostředky.

26. Ve vztahu k bodu 8) napadeného rozhodnutí odvolatel uzavírá, že pořízené odposlechy společně s dalšími předloženými důkazy netvoří ucelený důkazní řetězec nezbytný k závěru o vině. Výstupy telefonických odposlechů a sledování jsou navíc velmi omezeně srozumitelné a jejich obsah je nejasný, přičemž interpretace těchto důkazů předestřená obžalobou a napadeným rozsudkem je zavádějící, nepřesná a neprokázaná. Vysvětlení obsahu vzájemné komunikace předestřené obžalovaným v průběhu hlavního líčení nebylo provedeným dokazováním zpochybněno. Zcela nepodložené je tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaný měl předkládat Radě Středočeského kraje materiály související s předmětnými veřejnými zakázkami, když z výsledku svědka dr. [příjmení] vyplývá, že to byl právě on, kdo tyto materiály Radě předkládal.

27. Jako dalším důvodem nepoužitelnosti pořízených telefonických a prostorových odposlechů v této trestní věci je skutečnost, že Krajský soud v Praze je vázán svými vlastními právními závěry vyslovenými v pravomocném usnesení ze dne 16. 1. 2017, č.j. 4 T 42/2016-2765, kdy v tomto poukazuje i na některé rozhodnutí Ústavního soudu i Nejvyššího soudu ČR. Dle názoru odvolatele MUDr. [příjmení] se Krajský soud v Praze nijak nezabýval tím, zda vůbec mohou být záznamy o sledování osob a věcí z, jiné trestní věci“ použity v tomto trestním řízení.

28. Obžalovaný dále namítá skutečnost, že po opětovném podání obsahově shodné obžaloby dne 11. 7. 2018 byla věc přidělena zcela odlišným přísedícím oproti těm, kteří rozhodli o vrácení věci k došetření přesto, že původně rozhodující přísedící byli u soudu stále činní, přičemž nelze vyloučit, že takový postup byl účelový, motivovaný snahou prostřednictvím změny všech členů senátu, dosáhnout změny náhledu na zákonnost důkazů pořízených v přípravném řízení. Navíc přísedící, kteří tvoří většinu členů senátu nalézacího soudu, byli do své funkce jmenováni na časově omezené období zastupitelstvem Středočeského kraje, který má v řízení materiální postavení poškozeného.

29. Obžalovaný následně v bodech 113. až 121. rozebírá svůj profesní život a svůj přínos pro Českou republiku. Ve vztahu k uloženému trestu obžalovaný [příjmení] [příjmení] uvedl, že považuje uložený trest za nepřiměřený, zejména pokud jde o výměru peněžitého trestu. Krajský soud v Praze nezjistil aktuální majetkové poměry obžalovaného a z toho důvodu je uložený peněžitý trest zjevně nedobytný. Obžalovaný se dále pod body 132. až 149. svého odvolání zabývá svými majetkovými poměry a rozebírá uložený peněžitý trest. Na závěr cituje některá rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně případně uloženého trestu propadnutí majetku. Obžalovaný v závěru uvádí, že otázka proporcionality peněžitého trestu zůstala Krajským soudem v Praze zcela opominuta. Zpřísněný peněžitý trest ve výši 18 000 000 Kč se jeví jako asociální, necitelný, pouze zvyšující represi trestu, aniž by přitom byl nezbytně nutný vzhledem k osobě obžalovaného nebo ochraně společnosti.

30. Odvolatel poukazuje na nepřiměřenou délku trestního řízení, které trvá již od října 2011. Do délky řízení se nesporně promítly i neshody mezi nalézacím soudem a státním zástupcem ohledně hodnocení zákonnosti a použitelnosti stěžejních důkazů obžaloby, což vedlo nejprve k vrácení věci do přípravného řízení v lednu roku 2017, a posléze k podání totožné obžaloby v červenci roku 2018. I s ohledem na výše uvedené se jeví jakékoliv zpřísnění již tak citelného trestu odnětí svobody jako zjevně nepřiměřené a neodpovídající jeho osobním poměrům, skutkovým okolnostem projednávané věci a nepřiměřené celkové délce dosavadního řízení.

31. S ohledem na výše uvedené obžalovaný [příjmení] [příjmení] navrhuje, aby byl podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn podané obžaloby.

32. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] adresoval odvolacímu soudu doplnění odvolání, které sepsal osobně, kdy lze zkonstatovat, že se z velké části shoduje s argumentací odvolání, které bylo podáno obhájci obžalovaného. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] vyzdvihuje zejména skutečnost, že se Krajský soud v Praze nedržel právní kvalifikace tak, jak učinil Vrchní soud v Praze i Nejvyšší soud ve svých usneseních, kdy jeden ze skutků je koncipován jako pokračující stejný čin, ale najednou je to kvalifikováno jinak. Znovu zdůrazňuje, že ve vztahu k jednání pod bodem 5) napadeného rozsudku, pokud se mluví o „sanitě“, nejedná se o „sanitku“, ale konkrétněji jde o sanitární vybavení kolínské nemocnice. Obžalovaný dále upozorňuje na skutečnost, že pod bodem 7) a) napadeného rozsudku nebylo zjištěno, jak mělo proběhnout ovlivnění zakázky, ani není zjištěno, jak byl úplatek domluven. Taktéž v bodě 8) napadeného rozsudku nalézací soud nezjistil výši úplatku, ani jak měl být domluven. Ve vztahu k uloženému trestu obžalovaný doplnil, že peněžitý trest je vysoký, sám obžalovaný je v exekuci, je nemajetný a při ukládání takového trestu měla být zohledněna délka řízení.

33. V doplnění odvolání je poukazováno na poměr speciality § 256 tr. zákoníku a § 331 tr. zákoníku, kdy odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu v tzv. I. větvi kauzy. Z tohoto dovozuje, že pokud by byla správná právní kvalifikace skutku jako trestného činu dle § 256 odst. 4 tr. zákoníku nikoliv dle § 331 odst. 4 tr. zákoníku, pak by trest uložený nalézacím soudem se ocitl mimo trestní sazbu vyplývající ze zvláštní části trestního zákoníku, kdy je tímto myšlen nepodmíněný trest odnětí svobody v kombinaci s uložením náhradního trestu při nesplnění trestu peněžitého, když horní hranice § 256 odst. 4 tr. zákoníku činí 10 let. Na tuto skutečnost poukazuje obžalovaný také ve svém osobním podání.

34. Obžalovaný dále poukazuje na vysokou denní sazbu, kterou mu stanovil soud I. stupně, a tento považuje za nedobytný. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] se domnívá, že chybí úvahy nalézacího soudu, jak dospěl k čistému příjmu, kdy již úhrada peněžitého trestu ve výši 10 000 000 Kč je prakticky trest propadnutí majetku. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že již uložený a v podstatné části vykonaný trest odnětí svobody je dostatečný, což ostatně vyplývá i z odůvodnění usnesení Městského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2021, č.j. 8 PP 123/2021-408, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody po vykonání jedné poloviny uloženého trestu. K obdobným závěrům dospěl i stížnostní Krajský soud v Brně ve svém usnesení ze dne 11. 1. 2022, č.j. 8 To 376/2021-427, kdy cituje z obou usnesení podstatné části.

35. Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že i kdyby bylo možné učinit závěr o vině obžalovaného, což na základě provedených důkazů nelze, bylo by zcela na místě postupovat dle § 44 tr. zákoníku a upustit od uložení souhrnného trestu, neboť trest uložený rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č.j. 6 To 64/2018-34994, je dostatečný.

36. Dále ve prospěch obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] podal odvolání jeho syn [jméno] [příjmení] jako osoba oprávněná. Jeho odvolání se v zásadě shoduje jednak s podaným odvoláním obhájce obžalovaného, ale také s odvoláním samotného obžalovaného. V tomto odvolání je opětovně poukazováno na účelovou změnu složení senátu Krajského soudu v Praze. Dále je poukazováno na skutečnost, že z odposlechů ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [příjmení] nic nevyplyvá. Stejně tak je opětovně zmíněn vztah speciality u trestných činů kvalifikovaných podle § 331 a § 256 tr. zákoníku. Je samozřejmě zmíněn i uložený vysoký trest, zejména kombinace nepodmíněného trestu a náhradního trestu odnětí svobody v případě nezaplacení trestu peněžitého, který přesahuje horní hranici trestní sazby. Odvolatel má za to, že nelze propadnout věc, peníze, ale u těchto finančních prostředků mělo dojít k zabrání věci, neboť nebyly ve vlastnictví obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Odvolatel dále zmiňuje nepřiměřenou délku trestního řízení; jakož i výši peněžitého trestu, který považuje za nepřiměřený. Taktéž se zabývá

skutečností, že nebyly zjištěny majetkové poměry obžalovaného, i z tohoto důvodu zmiňuje nedobytnost peněžitého trestu. S ohledem na skutečnosti uvedené v jeho odvolání, navrhuje, aby bylo upuštěno od souhrnného trestu nebo aby byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] zproštěn obžaloby.

37. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] ve svém odvolání v první řadě poukazuje na nezákonně získání pramene důkazů, tj. záznamů odposlechu, z něhož soud čerpal část důkazů a na nich soud I. stupně postavil konstrukci o spáchání skutku obžalovaným. Uvádí, že nesporně neexistuje minimálně jeden záznam prostorového odposlechu o předání částky, avšak žádný záznam o předání a rozhovoru, který by při tom proběhl, není, protože se ztratil. Právě z ohledem na tuto skutečnost obžalovaný namítá, že pokud by záznam existoval, tak by z něj bylo patrné, že šlo o vrácení půjčky. Neexistence tohoto záznamu jako důkazu, ač nutně musel být pořízen, je třeba kvalifikovat jako neunesení důkazního břemene obžaloby. I kdyby bylo připsáno, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] se dne 16. 2. 2012 v době kolem 18. hodiny sešel u budovy Národního divadla s obžalovaným [příjmení] [příjmení] a předal mu částku 3 340 000 Kč, stále to neznamena, že by tato částka měla být úplatkem, a navíc úplatkem v souvislosti s uzavřením smlouvy na nákup 48 sanitních vozidel. Pokud se připustí, že z obsahu odposlechu vyplývá, že v předmětné době obžalovaný [příjmení] [příjmení] manipuloval s částkou převzatou údajně od obžalovaného [příjmení] [příjmení], a tuto rozděloval, přičemž částku 740 000 Kč měl alokovat, pro [jméno]“, pak stále ještě existuje hned několik alternativ vysvětlujících toto skutkové zjištění soudu. Za první, pokud je hovořeno o, [jméno]“, nemusí se jednat o obžalovaného [příjmení] [příjmení] a pokud díl z převzaté částky měl připadnout obžalovanému [příjmení], je stále možné, že šlo o úhradu dluhu, který prokazatelně měla obžalovaná [příjmení] [příjmení] vůči obžalovanému [příjmení] [příjmení]. Obžalovaný se domnívá, že soud I. stupně si vybral jen jednu z několika možných variant skutkových zjištění. Dle názoru obžalovaného nebylo zjištěno jakékoliv ovlivnění zakázky a nejsou důkazy, že úplatek byl skutečně poskytnut. Navíc je zjevné, že obžalovaní [příjmení], [příjmení] ani [příjmení] žádným způsobem veřejnou zakázku neovlivnili. Poukazuje na skutečnost, že nákup sanitních vozidel byl nejvýhodnějším nákupem takové komodity, který byl kdy v České republice realizován. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] dále poukázal na to, že z důkazní situace spíše vyplývá, že se na, scéně“ objevil obžalovaný [příjmení] [příjmení], který nejasno odkud získal částku 3 360 000 Kč, a tu opět z nejasných důvodů předal obžalovanému [příjmení] [příjmení]. Jediné, co se zdá být jasné, pokud jde o skutková zjištění nalézacího soudu, je, že muselo jít o úplatek v souvislosti s uzavřením smlouvy o nákupu 48 sanitních vozidel. Obžalovaný [příjmení] zdůrazňuje, že realizaci zakázky na základě zadávacího řízení nemohl vůbec ovlivnit, ani se o to nepokusil. Je mimo vši pochybnost, že nikdo z obžalovaných, tj. [příjmení], [příjmení] a [příjmení], žádným způsobem zadání veřejné zakázky neovlivnili, a ostatně to netvrdí ani nalézací soud. Celá konstrukce úplatného skutku je umělá a důkazně nepodložená. Jediná nesporná fakta spočívají v uzavření kupní smlouvy po předchozím zadávacím řízení. Lze snad i připustit zájem obžalované [příjmení] a obžalovaného [příjmení] o samotný průběh zadávacího řízení, čímž ale končí realie a nastupují skutková zjištění soudu, která jsou ale spíše spekulacemi. Následuje již pouze dovozované dělení částky, kterou údajně předal obžalovanému [příjmení] obžalovaný [příjmení] a přitom je vyslovena poznámka, že, část je pro [jméno]“. Na tomto vratkém základě je postavená zmíněná konstrukce závěru, že primárně šlo o úplatek, a to poskytnutý v souvislosti s uzavřením smlouvy o nákupu 48 sanitních vozidel, a že jedním z příjemců úplatku byl obžalovaný [příjmení] [příjmení].

38. Nalézací soud se nevypořádává z jedním ze stěžejních argumentů odvolatele, který spočívá v tom, že v souvislosti se svým přátelstvím s obžalovaným [příjmení] [příjmení] půjčil obžalované [příjmení] [příjmení] částku, která mu byla právě v rozhodné době vrácena. Tento argument není nijak vnitřně rozporným a není v rozporu s žádnými jinými skutečnostmi. Nalézací soud proti němu staví spekulaci, když tvrdí, že obžalovaná [příjmení] již více jak rok a půl na svém bankovním účtu disponovala zůstatkem, který umožňoval půjčený obnos vrátit. Navíc uvádí, že v zaznamenané

komunikaci mezi obžalovanými o vrácení zapůjčené částky nebyla jediná zmínka, navíc když předávání hotovosti není zcela obvyklé, zejména když sama zápůjčka byla realizována bankovním převodem, s čímž se obžalovaný [příjmení] neztotožňuje. Následně podrobně ve svém odvolání rozvádí svoji argumentaci. Nadto obžalovaný ani neměl důvod vyžadovat vrácení zápůjčky, u níž nebyl sjednán termín splatnosti. Z argumentace nalézacího soudu není dle obžalovaného jasné, kdo z obžalovaných přijal tvrzenou částku v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu a o jaký konkrétní obecný zájem mělo jít.

39. Dle názoru obžalovaného skutek, který byl popisován státním zástupcem, a který soud I. stupně převzal do napadeného rozsudku je jiný, než skutek uvedený v obžalobě. Státní zástupce v závěrečné řeči nahradil konkrétní popis skutku, kterého se měl [příjmení] dopustit, jaký konkrétní obecný zájem zajišťoval konstatováním právní kvalifikací tohoto nepopsaného skutku.

40. Obžalovaný dále namítá, že pokud by finanční částka předaná obžalovaným [příjmení] [příjmení] obžalovanému [příjmení] [příjmení] měla být získána trestným činem, pak by nejasným způsobem muselo dojít k transformaci této částky na úplatek, když obžalovaní [příjmení] ani [příjmení] nejsou vinni z toho, že by sami byli adresáty úplatku, kdy úplatek měli převzít obžalovaný [příjmení] [příjmení] a obžalovaný [příjmení] [příjmení], aniž bylo zřejmé, zda a případně jaká byla jejich spolupráce.

41. Na základě výše uvedeného obžalovaný [příjmení] [příjmení] navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a Vrchní soud v Praze rozhodl o tom, aby byl obžalovaný zproštěn obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. řádu.

42. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] v podaném odvolání poukazuje na nesprávné obsazení senátu Krajského soudu v Praze, kdy nebyl dodržen rozvrh práce Krajského soudu v Praze pro přidělování přísedících do soudních oddělení, kdy způsob ustanovení přísedících musí být zachycen ve spise. Obžalovaný se domnívá, že v tomto případě byli přísedící vybráni vyšší soudní úředníci netransparentně a nezákonně, čímž došlo k porušení rozvrhu práce. Nadto ke složení senátu došlo méně než dva týdny před konáním hlavního líčení, protože v době, kdy došlo k nařízení hlavního líčení, současný senát ještě ani neexistoval. V posuzované věci neexistoval žádný zákonný důvod pro obměnu členů senátu 4 T jen z toho důvodu, že původní předseda senátu JUDr. [příjmení] ze své funkce odstoupil.

43. Jako další obžalování, také obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve svém odvolání poukazuje na nepříslušnost orgánů v přípravném řízení, konkrétně Krajský soud v Ústí nad Labem a Okresní soud v Ústí nad Labem, kdy neexistovala žádná místní souvislost mezi údajně páchanou trestnou činností dotčených osob a Ústeckým krajem. Přesto byly vydány rozhodnutí Okresním soudem v Ústí nad Labem, a to ohledně povolení odposlechů a sledování v posuzované trestní věci, a to tedy místně nepříslušným soudem. Nalézací soud tak na obsahu těchto důkazů nemohl postavit svá skutková zjištění a napadený rozsudek nemůže jako nezákonný obstát.

44. Obžalovaný dále namítá nezákonné oddělení trestních věcí. Skutečnost, že byla trestní věc rozdělená, má zásadní význam zejména na otázku použitelnosti důkazů pořízených v I. větvi, konkrétně stran otázky použitelnosti důkazů pořízených na základě příkazů a povolení. Dále v původním řízení byly provedeny některé důkazy relevantní i pro toto řízení, které ovšem soud odmítl realizovat, v čemž obžalovaný spatřuje krácení práva na obhajobu a spravedlivé trestní řízení. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] si je vědom rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 6 Tz 3/2017-I.-693, a závěrů v něm učiněných, tyto se však na trestní řízení ve vztahu k obžalovanému neuplatní. Rozhodnutí Nejvyššího soudu má být aplikováno v trestních věcech pro futuro, což ovšem není případ této trestní věci, neboť ta je s trestní věcí, v níž bylo vydáno rozhodnutí Nejvyššího soudu, materiálně trestní věcí jednou, o které bylo a mělo být vedeno společné řízení. Obžalovaný dále pod body 25. až 28. podrobně rozvádí svou argumentaci k této problematice.

45. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] dále namítá, že nalézací soud u hlavního líčení řádně neprovedl důkaz nahrávkou telefonních a prostorových odposlechů, neboť tyto záznamy byly nekvalitní a nebylo jim tak vůbec rozumět, proto je nelze použít jako podklad při tvorbě skutkových zjištění soudu I. stupně a neměly tak vůbec být připuštěny jako důkaz pro svou nízkou kvalitu a nesrozumitelnost.

46. Obžalovaný dále soudu vytýká, že neprovedl doplnění dokazování i o důkazy, které orgánům činným v trestním řízení uložil opatřit sám nalézací soud v závazném rozhodnutí Krajského soudu v Praze, a to i přesto, že toto pravomocné rozhodnutí nebylo zrušeno, a je tedy závazné. Poukazuje na neprovedení důkazu posudkem znalkyně PhDr. Marie Hes Svobodové, Ph.D., z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audio expertiza – fonoskopie, a dále znaleckým posudkem Ing. [jméno] [příjmení], Ph.D., které posuzovali kvalitu prostorových odposlechů.

47. Obžalovaný dále poukazuje na skutečnost, že žádnými důkazy nebylo prokázáno, že by věděl o údajné manipulaci s předmětnou zakázkou, ani nebylo prokázáno, že by slíbil obžalované [příjmení] či dalším osobám finanční plnění. Nadto nebylo nijak prokázáno, že veřejnou zakázku měla vyhrát obžalovaná společnost Metrostav a.s., a není ani prokázána žádná dohoda mezi soutěžiteli. Nalézací soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že obžalovaný slíbil obžalované [příjmení] [příjmení] předmětný úplatek nejpozději dne 28. 2. 2012. Vzhledem k tomu, že z této údajné schůzky neexistuje žádný záznam, nelze postavit na jisto, že se skutečně odehrála, natož činit závěry o jejím obsahu. Soud k závěru o uskutečnění schůzky dospěl na základě hovoru mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a obžalovaným [příjmení] [příjmení] ze dne 29. 2. 2012, z něhož ovšem vyplývá pouze to, že se někdy měl obžalovaný [příjmení] [příjmení] s obžalovanou [příjmení] [příjmení] sejit k tématu, jak to bude. Co jak bude, a že by obžalovaný měl komukoliv nabízet úplatek v tvrzené výši, z tohoto hovoru zřejmé není. Ani ze záznamu schůzky ze dne 16. 3. 2012 mezi obžalovaným a obžalovanou [příjmení] [příjmení] v její kanceláři žádné ujednání o úplatku v jakékoliv výši nevyplyvá.

48. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve vztahu k bodu 6) napadeného rozhodnutí pod body 66. až 72. podaného odvolání rozebírá údajnou výši zisku z veřejné zakázky ve výši 7 939 875 Kč, kdy s touto výší zisku počítala obžaloba a to na základě znaleckého posudku vypracovaného společností PROFI-TEN, a.s. Výši prospěchu nelze odvozovat od výše tvrzeného úplatku, jehož prostřednictvím měla být uvažovaná skutková podstata naplněna. Výše prospěchu se nemůže rovnat výši poskytovaného úplatku. Výše úplatku má vliv na kvalifikaci trestného činu přijetí úplatku ve smyslu § 331 tr. zákoníku, nikoliv na trestný čin podplácení. Lze proto uzavřít, že soudem nebylo zjištěno naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podplácení podle § 332 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

49. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve vztahu k bodu 8) napadeného rozsudku uvádí, že nalézacím soudem nebylo prokázáno, že by bylo zadávací řízení jakkoliv ovlivněno, kdy nebylo zohledněno, že předmětná veřejná zakázka byla již dříve vysoutěžena jako tzv. opce. Zároveň nebylo prokázáno, že by kritéria veřejné zakázky byly nastaveny na míru obžalované společnosti Metrostav a.s. Z provedených důkazů nevyplyvá, že by zadávací řízení bylo jakkoliv ovlivněno, ani to, že by obžalovanému [jméno] bylo umožněno podílet se na podobě kvalifikační dokumentace a zadávacích podmínek, jak soud I. stupně nesprávně vyvozuje v napadeném rozsudku. Ve vztahu k obžalovanému pak z těchto důkazů nic konkrétního nevyplyvá. Z provedeného dokazování dále nevyplyvá, že by obžalovaný o tvrzeném ovlivnění zakázky věděl, a že by v souvislosti s tímto údajným ovlivněním zakázky nabízel komukoliv jakýkoliv úplatek. Výše prospěchu obžalované společnosti Metrostav a.s. nebyla vůbec zjišťována, ve výši úplatku nelze spatřovat naplnění znaku prospěchu skutkové podstaty dle § 332 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ani ve vztahu k obžalované [příjmení], jednání tedy nenaplnňuje ani § 332 odst. 1 tr. zákoníku, ani § 332 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, ani nelze posoudit jako pokračující trestný čin, neboť skutek pod bodem 6) spočíval v učinění slibu obžalovaným [příjmení] a u skutku 8) napadeného rozhodnutí spočíval v tom, že obžalovaný měl souhlasit se slibem úplatku obžalované [příjmení], který sám neučinil.

50. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] se dále podrobně vyjadřuje ohledně uloženého trestu, a to pod body 94. až 101. svého odvolání. Mimo jiné uvádí, že uložený trest je nepřiměřený a nezákonný, byly mu uloženy tři druhy trestu vedle sebe, aniž by k tomu byly zákonné podmínky, a především takto uložený trest není trestem přiměřeným. Trest zákazu činnosti ve výměře 4 let neodpovídá samotným soudem deklarovanému výchovnému účelu ukládaných trestů. V řízení nebylo zjištěno ani zjišťováno, že by k tvrzenému jednání obžalovaného mělo dojít právě z důvodu jeho pozice generálního ředitele a člena představenstva, kdy zjištěno bylo pouze to, že se tak mělo stát v době, kdy obžalovaný tyto funkce vykonával. Navíc uložený peněžitý trest bude pro obžalovaného o to více náročné plnit, bude-li mít takto široce pojatý zákaz činnosti, jaký mu byl uložen nalézacím soudem. Na místě nebylo ani uložit obžalovanému trestu odnětí svobody, byť s podmíněným odkladem. Pokud by tedy bylo na místě obžalovanému uložit jakýkoliv trest, samozřejmě za předpokladu, že by jednání popsané v obžalobě bylo prokázáno, což se nestalo, takovým trestem by mohl být pouze trest peněžitý, a to ve výměře, která by odpovídala představě soudu a okolnostem tvrzeného jednání obžalovaného.

51. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve věci podal i druhé odvolání, které v podstatných bodech koresponduje s výše uvedeným odvoláním, přičemž toto odvolání doplňuje o některé další odvolací námitky.

52. Obžalovaný se svým odvoláním uvádí, že ve věci rozhodl soud, který nebyl náležitě obsazen, kdy přisedící byli nezákonní soudci v této trestní věci a otázka nezákonného složení senátu nebyla náležitě dořešena, neboť Krajský soud v Praze i Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 4. 7. 2019, sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2017, na které se Krajský soud v Praze odvolává v napadeném rozsudku, posuzovaly otázku nezákonného složení senátu pouze z hlediska odůvodněnosti námítka podjatosti přisedících dle § 30 odst. 1 tr. řádu Krajský soud v Praze v rozhodné době nedisponoval transparentními pravidly pro přidělování trestních věcí rozhodujícím soudcům, což dává prostor libovůli na straně soudu při přidělování jednotlivých věcí a nikoliv náležitému obsazení senátu v této trestní věci. Jedná se o závažnou procesní vadu, která je i dovolacím důvodem.

53. Obžalovaný se domnívá, že došlo k porušení zásady vázanosti soudu vlastním rozhodnutím a zásady rovnosti zbraní, a to usnesením Krajského soudu v Praze o vrácení věci k došetření ze dne 16. 1. 2017, č.j. 4 To 42/2016-2765, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2017. Ačkoliv z tohoto usnesení vyplývá, že nutnost doplnění dokazování v rámci přípravného řízení ze strany státního zastupitelství, to tento pokyn nerespektovalo a nedoplnilo dokazování směrem naznačeném ve výše uvedeném usnesení, a podalo novou obžalobu. Nezákonný je i postup Krajského soudu v Praze po opětovném podání obžaloby, jelikož tento soud nerespektoval zásadu vázanosti vlastním rozhodnutím, čímž zároveň výše popsaný postup státního zástupce nepřipustně, „legalizoval“.

54. Obžalovaný pod body 49. až 53. svého odvolání znovu opakuje argumentaci a uvádí podrobný rozbor ohledně místní nepříslušnosti Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem při zahájení úkonů trestního řízení. Obžalovaný je toho názoru, že návrhy na vydání příkazů k odposlechům a sledováním osob měly být podány u okresního soudu ve Středočeském kraji a nikoliv u Okresního soudu v Ústí nad Labem.

55. Obžalovaný dále uvádí, že věc byla nezákonně vyloučena k samostatnému řízení bez důležitého důvodu, kdy vyloučení věci k samostatnému řízení vedlo naopak ke zpomalení řízení a vyloučení obhajoby, čímž byla založena zcela zásadní vada řízení. Vyloučení trestní věci vedené nyní pod sp. zn. 4 T 42/2016 nebylo učiněné způsobem stanoveným zákonem, tj. usnesením dle § 119 odst. 2 tr. řádu, což samo o sobě zakládá nezákonnost. Obžalovaný z procesního hlediska považuje celou kauzu za jednu a tu samou věc, která byla policejním orgánem zjevně účelově rozdělena na několik řízení. Obžalovaný ve svém odvolání tuto problematiku dále rozebírá pod body 54. až 75. svého odvolání.

56. Jedna z dalších odvolacích námitek obžalovaného [příjmení] [příjmení] spočívá v tom, že neměl dostatečný čas na prostudování spisu v původní věci, a to v rozporu s právem na obhajobu, ale i v rozporu se zásadou rovnosti stran, kdy Vrchní státní zastupitelství v Praze nepochybně bylo ve značné výhodě oproti obžalovaným, neboť spis původní věci znalo, a mělo jej k dispozici již od počátku trestního řízení, což podrobně rozvádí pod body 76. až 80. svého odvolání.

57. Obžalovaný znovu v tomto svém druhém odvolání opakuje odvolací námitku, kterou rozvedl i ve svém prvním odvolání, a to ohledně nezákonnosti odposlechů a sledování osob a věcí, což podrobně rozvádí pod body 81. až 105. svého odvolání. Dále poukazuje i na nezákonnost domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor, kdy závěry ohledně nezákonnosti odposlechů je nutno plně vztáhnout rovněž na příkazy k domovním prohlídkám, k jejichž nařízení by nemohlo dojít, pokud by bylo postupováno v souladu se zákonem v případě nařízení odposlechu a povolení sledování osob a věcí.

58. Obžalovaný namítá neprovedení obligatorního předběžného projednání obžaloby, což je v rozporu se zákonem, kdy soud měl opětovně po novém nápadu obžaloby zohlednit mimo jiné i „výsledky provedeného došetření“.

59. Dále obžalovaný poukazuje na nezákonně vedené dokazování, kdy provádění důkazů bylo nezákonné a odporovalo ústavně konformnímu způsobu, což rozvádí v bodech 109. až 134. odvolání. Krajský soud v Praze se dopustil porušení zásady rovnosti zbraní a rovnosti stran, když požadoval po obhajobě znalost celého spisu, čímž zdůvodnil skutečnost, že neprováděl listinné důkazy řádně a nečetl celý obsah listin, a bez odůvodnění vybíral pouze některé části, zatímco státního zástupce, jehož důkazy byly prováděny v rámci procesní ekonomie, nikdy nevyzval k doplnění, k čemu má být který důkaz prováděn.

60. Opětovně poukazuje také na nesrozumitelnost odposlechů telekomunikačního provozu i prostorových odposlechů, nerozlučitelnost obsahu a kontextu záznamů hovorů a jejich nepoužitelnosti jako důkazu v trestním řízení v smyslu § 89 odst. 2 tr. řádu, což podrobně rozvádí pod body 135. až 139. odvolání. Obžalovaný se domnívá, že mělo dojít k vyřazení přepisů odposlechů jako důkazů.

61. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že listinné důkazy, konkrétně diáře a zápisníky obžalované [příjmení] [příjmení], nebyly řádně provedeny, neboť je na výslovnou žádost vícero obhájců obžalovaných nalézací soud nepřčetl, ačkoliv soud v protokolu z hlavního líčení ze dne 29. 10. 2019 uvádí, že čteny byly, tedy jedná se o manipulaci s protokoly, kdy důkazy ve formě diářů jsou nepoužitelné, protože nebyly provedeny jako listinný důkaz, navíc se jednalo o fotokopie, nikoliv originály, proto byly špatně čitelné až nečitelné, což vyplývá z protokolu z hlavního líčení ze dne 30. 10. 2019. S ohledem na výše uvedené, má obžalovaný za to, že veškeré diáře byly v řízení prokazatelně provedeny jako důkazy věcné a nikoliv listinné, proto nelze čerpat z jejich domnělého obsahu a jsou tedy jako důkazy nepoužitelné. V podaném odvolání jsou výše uvedené argumenty rozebírány v bodech 146. až 153.

62. K bodě 6) napadeného rozhodnutí obžalovaný uvádí, že o schůzce mezi ním a obžalovanou [příjmení] [příjmení], která se měla odehrát dne 28. 2. 2012, není známo nic, není ani jisté, zda se odehrála, natož nelze činit závěry o obsahu i ohledně slibu o úplatku, který z odposlechů nevyplývá. Z obsahu schůzky ze dne 16. 3. 2012 u obžalované [příjmení] [příjmení] také nevyplývá příslib či nabídka úplatku, ani uzavření dohody o úplatku nelze dovodit, obžalovaný informacím od obžalované [příjmení] nerozuměl, neznal kontext, neuměl se k nim vyjádřit, Soud I. stupně se dopouští pouhých spekulací o tom, jak by měl obžalovaný na daná sdělení reagovat, zejména s ohledem na jeho „postavení“. Také ohledně schůzky s obžalovanou [příjmení] [příjmení] ze dne 26. 4. 2012 není v odůvodnění napadeného rozsudku ničeho, přestože na tuto schůzku soud I. stupně ve skutkové větě odkazuje, na této schůzce neproběhl žádný hovor v této projednávané věci, přičemž i obsah SMS ze dne 14. 5. 2012 od obžalované [příjmení] a její význam je soudem dovozován pouze z předchozích rozhovorů a výklad této SMS zprávy není správný a nedává smysl

ani neodpovídá údajnému smluvenému kódu. Obžalovaný však nepopírá, že se s obžalovanou [příjmení] [příjmení] několikrát potkal na různých společenských akcích či pracovních schůzkách, které se však týkaly využití či nevyužití opce na pavilon C a reklamací na DPS. Obžalovaný zdůraznil, že bylo v jeho kompetenci z jeho pozice řešit dílčí problémy stavby. Opětovně poukazuje také na nepřesný znalecký posudek ohledně výše prospěchu obžalované Metrostav a.s., který zhotovila společnost PROFI-TEN a.s., a poukázal na to, že nalézací soud odmítl provést k důkazu obhajobou předložené posudky znaleckého ústavu ZNALEX s.r.o. Zmiňuje výši úplatku, která dle nalézacího soudu měla odpovídat zisku ze zakázky, neboť soud uvedl, že úplatek i zisk měly činit 10 %, přičemž z logiky věci i z pohledu ekonomiky zakázky je tak vyloučeno, aby někdo nabízel úplatek, který by odpovídal zisku, tj. že uchazeč o zakázku nebude mít žádný zisk, respektive pravděpodobněji že celá zakázka pro něj bude ztrátová.

63. K bodu 8) napadeného rozhodnutí obžalovaný [příjmení] [příjmení] opětovně uvedl, že závěry obžaloby ve vztahu k údajné trestné činnosti obžalovaného [příjmení] [příjmení] jsou založeny pouze na odposleších schůzek mezi obžalovaným a obžalovanou [příjmení] [příjmení] 16. 3. 2012 a 26. 4. 2012. Nic více, pokud jde o údajné trestné jednání obžalovaného, nevyplynulo z dokazování provedeného soudem. Speklativní a nepodložená jsou i tvrzení ohledně schůzek obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení], jakož i údajné oslovení obžalovaného s nabídkou na vítězství v zadávacím řízení. Soud dovozuje, že záznamy v „bloku s deskami s motivem ovoce“ jsou průkazné, kdy soud předložil obhajobě pouze špatně čitelné černobílé fotokopie fotografií stránek této listiny, ve kterých byly navíc někým prováděny úpravy. Soud tyto důkazy ani nepřečetl, ačkoliv se jednoznačně jednalo o listinné důkazy a o jejich přečtení bylo výslovně žádáno. Stejně tak výše údajného úplatku ve výši 10 % je mimo realitu, iracionální a postrádá motiv. Ze žádného soudem provedeného důkazu nevyplyvá, že by byla obžalovanému sdělena jakákoliv nabídka v souvislosti s předmětným zadávacími řízeními, nota bene, že by ji přijal, či nabídl obžalované [příjmení] [příjmení] jakékoliv plnění v souvislosti se zajištěním vítězství obžalované společnosti Metrostav a.s.

64. V bodě 191. svého odvolání se obžalovaný zabývá otázkou zachování totožnosti skutku, kdy v obžalobě a napadeném rozsudku je skutek v různých souvislostech popisován jinak a popis odráží odlišné skutky, a i skutkový děj je v té či oné souvislosti na základě totožného důkazu konstruován různě.

65. Pokud jde o právní kvalifikaci, obžalovaný opakovaně upozorňuje na nenaplnění skutkové podstaty pokračujícího zločinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, což podrobně rozvádí pod body 192. až 194. svého odvolání, a zabýval se touto problematikou i ve svém prvním odvolání.

66. Dále dochází k závěru, že z povahy věci je vyloučeno, aby samotný úplatek dle § 334 odst. 1 tr. zákoníku, spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok, poskytnutý uplácené osobě byl tím prospěchem, kterého se má pachatel nebo jinému dostat právě na základě poskytnutí úplatku.

67. Ve vztahu k uloženému trestu obžalovaný [příjmení] [příjmení] poukazuje na svou dosavadní bezúhonnost a délku trestního řízení.

68. Obžalovaný závěrem navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a aby byl zproštěn obžaloby, případně aby jeho trestní stíhání bylo zastaveno nebo aby věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání.

69. V doplnění odvolání obžalovaný [příjmení] [příjmení] velmi podrobně rozebírá a poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3011/2020, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2021, sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2018, a to ve vztahu k nesprávně obsazenému senátu 4 T Krajského soudu v Praze. Došlo

k vyloučení původně rozhodujících členů senátu z rozhodování, došlo k vadám v konstituování senátu 4T, kdy způsob ustavení přisedících Nardelli a Kristlové byl v rozporu s rozvrhem práce Krajského soudu v Praze, neboť absentovala transparentní pravidla pro výběr přisedících.

70. I v dalším doplnění svého odvolání poukazuje na špatné obsazení senátu Krajského soudu v Praze, což opět podrobně rozebírá. Dále znovu poukazuje na porušení zásady vázanosti soudu vlastním rozhodnutím, na nestandardní průběh trestního řízení, konkrétně místní nepřislušnost, opožděné zahájení trestního stíhání a nezákonné vyloučení věci. Obžalovaný upozorňuje na nezákonnost pořízených odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, sledování osob a věci, stejně tak na nezákonnost domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor. Nadto soud neprovedl obligatorní fázi trestního řízení, a to předběžné projednání obžaloby. Upozorňuje na nezákonné a nesrozumitelné odposlechy, nezákonné vedené dokazování, stejně tak nevyřazení přepisů záznamu telekomunikačního provozu s ohledem na usnesení o vrácení věci k došetření. Obžalovaný také zdůrazňuje soudem chybně provedené důkazy, kdy zápisníky s motivem ovoce byly provedeny u hlavního líčení jako důkaz věcný, nikoliv listinný. K bodu 6) napadeného rozsudku obžalovaný zopakoval, že z ničeho nevyplyvá, že se měl dopustit údajného trestného jednání, soud dospěl k chybným závěrům ohledně výše prospěchu pro obžalovanou společnost Metrostav a.s. Ve vztahu k bodu 8) napadeného rozsudku obžalovaný uvedl, že závěry soudu jsou založeny pouze na pořízených odposleších. Soud vychází pouze z nepřímých důkazů, které vytrhuje z kontextu a jejich hodnocení je svévolné. Závěrem navrhuje, aby soud obžalovaného obžaloby zprostil, trestní stíhání zastavil, případně věc vrátil soudu I. stupně nebo státnímu zástupci.

71. Odvolání podal také obžalovaný [příjmení] [jméno] [jméno], kdy poukazuje na nezákonně složený senát, protože členy senátu se stali jednak JUDr. [jméno] [příjmení] navolený do jiného senátu a [jméno] [příjmení], jež se stala přisedící až po nařízení hlavního líčení. Navíc soud odmítl nové projednání obžaloby a začal se tvářit tak, jako by žádné pravomocné rozhodnutí o vrácení věci státnímu zástupci k došetření ani neexistovalo.

72. Ve svém odvolání se Ing. [jméno] zabývá také otázkou rozdělení trestní věci na dvě samostatné větve, což považuje za nezákonný způsob, který nebyl policejním orgánem proveden usnesením ale opatřením, což trestní řád nepřipouští, navíc pro takový postup nebyly dány ani zákonné podmínky.

73. Obžalovaný zdůrazňuje, že soud pokud uváděl, že všichni soutěžící měli v nabídce chyby, což vyplynulo z odposlechu ze dne 12. 3. 2012, tak upozorňuje, že tento inkriminovaný hovor se konal týden po zveřejnění nabídek a tyto informace mohl mít kdokoliv jiný, kdo se o věc zajímal, a to ať už ze soutěžitelů či osob podílejících se na zadávacím řízení nebo pracovníků Středočeského kraje.

74. Obžalovaný [příjmení] [jméno] se ve svém odvolání podrobně zabývá rozpory mezi znaleckými posudky ve vztahu k bodu 6) napadeného rozsudku. Pokud jde o znalecký posudek společnosti PROFI-TEN, a.s., a zejména výpověď zástupce tohoto ústavu, který uvedl, že posudek je vypracován na hodnotu soutěže na dodávky na rozdíl od oponentského posudku Ing. [jméno] [příjmení]. Tento posudek však obsahuje řadu chyb, a tak nezbylo soudu než při svém rozhodnutí vycházet právě z posudku uvedené znalkyně, přičemž její posudek soud nepřipustně, nelogicky a protizákonně okleštil a nezohlednil povinné součásti nabídky. Toto obžalovaný rozebírá na str. 6 svého odvolání. Obžalovaný považuje znalecký posudek ústavu PROFI-TEN, a.s., za nezákonný. Dále zdůrazňuje, že cenová nabídka rozhodně nebyla navýšena, byla vypočtena na samotné hraně rentability, úvahy soudu o nějakém předražení nejsou správné a odporují realitě.

75. Pokud jde o úvahy soudu o předpokládaném zisku ve výši 7 939 875 Kč, ani tato úvaha není správná a odporuje realitě i provedenému dokazování, kdy dosažený zisk by byl podstatně nižší, pokud by zakázka nějaký zisk vůbec generovala, ale i kdyby jí připustil, tak je její obsah vyvrácen tvrzením, že poskytnutý úplatek měl být o více než 2 000 000 Kč vyšší než maximální možný zisk, což nemá logiku.

76. Obžalovaný připomíná, že se žádných pletich nedopustil a pokud jde o úvahy ohledně jeho jednání, které měl spáchat společně s obžalovaným [příjmení] [příjmení], tak tato úvaha není správná a odporuje realitě i provedenému dokazování. Mezi obžalovaným a obžalovaným [příjmení] [příjmení] je takový odstup, že prakticky spolu nepřichází do styku, maximálně jednou za rok, neboť on patřil do kategorie „ostatní zaměstnanci společnosti“, kdy nedochází k žádné součinnosti s osobou generálního ředitele.

77. Obžalovaný [příjmení] [jméno] odmítá, že by věděl cokoliv o jakékoliv nabídce úplatku, taková nabídka předmětné zakázky dle jeho názoru postrádá smysl, nesetkal se ani s tím, že by jejich společnost byla na úkor jiných firem v rámci soutěže preferována.

78. Ve vztahu k obsahu odposlechu ze dne 15. 12. 2011 mezi obžalovaným a obžalovanou [příjmení] [příjmení] uvedl, že s touto obžalovanou diskutoval o veřejně známých skutečnostech, na ničem nebyli domluveni a už vůbec ne, že by manipuloval či byl propojen s jinými soutěžícími, jak je mu podsouváno. Pokud zmínil společnost GEOSAN tak právě proto, že se obával, zda se tato společnost nesnaží ovlivnit průběh výběrového řízení. O zakázku se zajímal intenzivně proto, neboť měli pod č.j. 3518/2011 od léta 2011, „zabukovanou“ ve vnitřním systému obžalované společnosti Metrostav a.s.

79. Ve vztahu k bodu 8) napadeného rozsudku obžalovaný [příjmení] [jméno] uvedl, že toto jednání nelze posuzovat izolovaně od veřejné soutěže vyhlášené 1. 8. 2008. Zadavatel si v souladu § 44 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách vyhradil požadavek, že část předmětu plnění, zdravotnická technologie, nesmí být plněna subdodavatelem, tyto zadávací podmínky byly důvodem pro vznik 4 sdružení, které soutěž vyhrálo, a podle všech vyjádření nemocnice i kraje řádně zakázku provádělo. Bylo pokračováno ve výstavbě, neboť bylo nepředstavitelné, aby je vystřídal jiná firma, přesto proběhlo zadávací řízení. Navíc připomíná skutečnost, že za obžalovanou společnost Metrostav a.s., vedl jednání Ing. [příjmení], který měl realizaci na starosti a zástupci nemocnice Ing. [jméno] [příjmení] slíbil, že vypracuje odhad finančních nákladů na realizaci C2. Odhad předal [příjmení] dne 20. 12. 2011, a to včetně odhadů nákladů na zdravotní technologii. Nelze přehlédnout fakt, že výpočty byly vyžadovány pro jednání investora o zajišťování financování pro rekonstrukci C2. V žádném případě se nejednalo o nějakou snahu ovlivnit výběrové řízení, tehdy ještě věřili v logický postup investora, využití opce.

80. Obžalovaný dále uvádí, že nelze souhlasit s tím, že by se podílel se na zadávacích podmínkách, neboť tyto v konkrétní podobě nebyly součástí zveřejněné soutěže dne 2. 4. 2012 Nová projektová dokumentace na C2 neexistovala a neexistoval ani výkaz výměr. Zadávací podmínky, které byly při zveřejnění veřejné zakázky uvedeny, do značné míry vycházely z podmínek soutěže z roku 2008.

81. Obžalovaný [jméno] [příjmení] nenavštívil, což nejlépe prokazuje fakt, že soutěž byla vyhlášena bez projektové a technologické dokumentace, kterou měli připravenou. Soudem citovaný telefonát mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a obžalovanou [příjmení] přehlíží události, které po tomto telefonátu následovaly. Po opuštění kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení] měl jednání na Energii Kladno, kde dospěli k závěru, že se nebude MPEH ve věci dále angažovat, ujasnili si, že pokud vůbec proběhne výběrové řízení, tak jeho vítěz bude stejně odkázán na jejich pomoc, takže se rozhodli žádné další podklady nikomu nepředávat, což potvrdil i obsah zadávací dokumentace. Na žádost obžalované [příjmení] [příjmení] se sešel s ředitelem obžalované společnosti K Branko, s obžalovaným [příjmení] [příjmení], neboť jej zajímalo, jakou má představu o fungování Konstruktivy ve sdružení, ovšem bylo mu jasné, že představa obžalovaného [příjmení] [příjmení] je nerealizovatelná a nepřijatelná pro členy sdružení. Je mnoho důkazů, které jeho propojení s konečným vytvořením zadávacích podmínek a spolupráci s Konstruktivou vylučují, například z odposlechů ze dne 12. 3. 2012 je zřejmé, že od něj obžalovaná [příjmení] [příjmení] potřebovala pouze základní informace nezbytné pro zadávací řízení a vše řešila mimo něj, kdy naposledy se s obžalovanou [příjmení] [příjmení] setkal dne 15. 3. 2012, takže nemohl tedy být tím, kdo ovlivnil

konečné zadání soutěže vyhlášené dne 2. 4. 2012, což obžalovaný dále podrobně rozvádí na straně 14 a 15 svého odvolání.

82. Obžalovaný se domnívá, že ve vztahu k němu pracuje soud I. stupně pouze s odposlechy, které lze při určitém nesprávném výkladu využít v jeho neprospěch, a odposlechy, které jej vyvíňují, ignoruje.

83. Závěrem obžalovaný [příjmení] [jméno] navrhuje, aby jej Vrchní soud v Praze dle ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu zprostil obžaloby.

84. V doplnění odvolání Ing. [jméno] podrobně doplňuje již své první podané odvolání, kdy zejména rozebírá dle jeho názoru základní nedostatky napadeného rozhodnutí, zejména nesprávné složení senátu, nepoužitelnost pořízených odposlechů a jejich nesprávný výklad soudem I. stupně.

85. Ve vztahu k bodu 6) napadeného rozhodnutí uvádí, že soud I. stupně vyvodil nesprávné závěry ohledně uzavření dohody, nadto užil nesprávnou právní kvalifikaci. Nejedná se o trestný čin pod ustanovením § 257 tr. zákoníku, pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži, ani o žádný jiný trestný čin. Mít informace o nabídkách ostatních uchazečů není totéž jako uzavření dohody o ovlivnění ceny veřejné zakázky. Nebylo prokázáno zmanipulované losování finální pětice, řetězec je tak přetržen, soud I. stupně zmanipulování pouze presumuje; přičemž soud má losování za zmanipulované, i když nemá důkazy, stejně tak presumuje i existenci dohody.

86. Zároveň se obžalovaný [příjmení] [jméno] domnívá, že došlo k nesprávnému určení nepřiměřeně vysoké ceny. Znalecký posudek společnosti ZNALEX nebyl posudkem revizním, proto ho nelze posuzovat podle § 110 odst. 1 tr. řádu, ale jako na znalecký posudek předložený obhajobou zadáný postupem dle § 110a tr. řádu. Toto podrobně rozvádí na str. 16 až 60 podaného doplnění odvolání.

87. Obžalovaný má za to, že nemohl naplnit znaky skutkové podstaty pokusu zločinu poškození zájmů Evropské Unie podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku stejným jednáním, jakým měl spáchat zločin pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži dle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Jak již je výše uvedeno, obžalovaný se pletich nedopustil, nedopustil se žádného zmanipulování zadávacího řízení, neuzavřel s ostatními uchazeči žádnou dohodu, natož pak takovou, která by směřovala k zadání veřejné zakázky za cenu nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou. Z uzavření dohody ani není obžalován, neboť je mu kladeno za vinu toliko, že měl mít informace o nabídkách dalších soutěžitelů, a z těchto důvodů nemohly být podklady předkládány ROP nepravdivé, a obžalovaný se tak ani nemohl dopustit trestného činu podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku, byť v pokusu, což obžalovaný dále rozvádí 61. až 64. svého doplnění odvolání.

88. Ve vztahu k bodu 8) napadeného rozhodnutí obžalovaný argumentuje ve svém doplnění v bodech 71. až 100. Obžalobě se nepodařilo prokázat, že by obžalovaná [příjmení] [příjmení] zvýhodnila obžalovanou společnost Metrostav a.s. tím, že by obžalovanému [příjmení] [jméno] umožnila podílet se na přípravě zadávacích podmínek a kvalifikační dokumentace v rámci předmětného zadávacího řízení ve prospěch této obžalované společnosti tak, že by obžalované [příjmení] následně udělila pokyn, aby zajistila výhodnější podmínky v zadávacím řízení obžalované Metrostav a.s. a s ní spolupracujícím dodavatelům na úkor ostatních potenciálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že by obžalovanému [příjmení] [jméno] umožnila přímo se podílet na podobě kvalifikační dokumentace a zadávacích podmínek, to vše s cílem zvýhodnit obžalovanou společnost Metrostav a.s. Závěry soudu I. stupně jsou založeny na odposleších, jejichž obsah je neurčitý, význam nejednoznačný, a existuje více variant výkladu, navíc soud naprosto ignoruje historický kontext zakázky, opce, úlohy obžalovaného [jméno] ve sdružení MPEH a tlaku obžalované [příjmení] [příjmení] na zapojení obžalované společnosti K Branko do sdružení. Z výše uvedených důvodů obžalovaný navrhuje, aby i z tohoto skutku byl obžaloby v tomto bodě zproštěn podle § 226 písm. a) tr. řádu.

89. Pokud jde o odvolání do výroku o trestu, tak tento považuje za nepřiměřený až drakonický. Upozorňuje na obecnou zásadu přiměřenosti, kdy trestní sazby by neměly překračovat míru, která je pro dané trestné činy přiměřená. Poukazuje i na rozvíjející se judikaturu, ze které vyplývá, že lze aplikovat její závěry i na jeho trestní věc. Zejména je třeba akcentovat, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí pod sp. zn. 5 Tdo 1176/2019 při stanovení výměry trestu aplikoval zásadu přiměřenosti a zohlednil také, že bylo dosaženo účelu dotace. Obžalovaný má za to, že by i v tomto případě mohl a měl soud postupovat podle § 51 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, odhlédne-li od faktu, že se obžalovaný trestných činů nedopustil.

90. Obžalovaný [příjmení] [jméno] sepsal i své vlastní podání, které zaměřil zejména tím směrem, že by měla být vyloučena přisedící senátu 4 T, Gabriela Nardelli, z projednávání a rozhodování ve věci sp. zn. 4 T 42/2016, a podrobně rozvádí jednotlivé argumenty.

91. V dalším doplnění odvolání obžalovaný poukazuje na odpovědi příslušných pracovníků významných stavebních firem na otázky týkajících se veřejných zakázek a dále doplňuje znalecké posudky znalkyně [příjmení] [jméno] [příjmení] a BDO ZNALEX s.r.o. ohledně ceny zakázky a rekonstrukce objektů SO .03-,, O“ v Oblastní nemocnici Kolín, a.s.

92. Obžalovaná [jméno] [příjmení] ve svém odvolání uvádí, že je nevinná, ničeho se nedopustila, kdy pouze formulovala požadavky zadavatele, tj. Rady Středočeského kraje, na podobu jednotlivých podmínek zadávacího řízení. Skutkové závěry soudu I. stupně ohledně skutečnosti, že měla formulovat zadávací podmínky tak, aby byly výhodné jen pro popsání společnosti, jsou v přímém rozporu s obsahem příslušných zadávacích dokumentací, které svým obsahem podle jejího názoru plně odpovídají náročnosti a předpokládané hodnotě příslušných zakázek, jakož i předmětu jejich plnění. Pakliže zákon umožňuje zadavateli, aby v rámci stanovení kvalifikačních kritérií omezil okruh potenciálních dodavatelů tak, aby se jimi mohli stát jen takoví dodavatelé, u kterých se lze objektivně domnívat, že zakázku provedou řádně, kvalitně a včas, a že budou schopni dodržet i ostatní závazky z uzavřené smlouvy, nelze samotné stanovení kvalifikačních omezení považovat za protiprávní.

93. Soudem je jí kladeno za vinu, že na základě dohody s příslušnými dodavateli formulovala zadávací podmínky příslušné veřejné zakázky tak, aby vyhovovaly jen jediné společnosti, respektive úzkému okruhu spřátelených společností, pak je takové tvrzení nejprve nutné objektivizovat a musí být konkrétně popsáno, jaké konkrétní podmínky jsou soudem považovány za upravené, jak se měla úprava promítnout do možnosti účasti v zadávacím řízení u jiných dodavatelů; zda byl okruh dodavatelů omezen tak, že se jich nemohli účastnit jiní dodavatelé a ač následně řešit to, kdo a na čí popud to měl způsobit.

94. Dle obžalované soud I. stupně neřeší, na jaký konkrétní okruh uchazečů byla možnost účasti omezena.

95. Obžalovaná se domnívá, že s ohledem na charakter skutkové podstaty trestného činu, který je jí kladen za vinu, je nutné konkrétně specifikovat, jakým jednáním a k jakému porušení zákona v průběhu procesu, přípravy či zadávání té které zakázky došlo, neboť po věcné stránce je specifikace technických podmínek veřejné zakázky či kvalifikačních podmínek pro účast v zadávacím řízení plně v kompetenci zadavatele. Obžalovaná nedefinovala žádné odborné aspekty dané zakázky, není odborníkem.

96. Obžalovaná dále namítá, že ve věci došlo k nesprávnému dovození naplnění kvalifikované skutkové podstaty § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy odpovědnost obžalované za kvalifikovanou skutkovou podstatu je dovozována z toho, že se uvedeného trestného činu měla dopustit jako pořadatel veřejné soutěže. Obžalovaná uvádí, že nebyla pořadatelem veřejné soutěže, pořadatelem byla obžalovaná společnost ML Compet, a ona se toho měla dopustit jako pracovnice společnosti ERINYES.

97. Pokud jde o výrok o trestu, obžalovaná jej považuje za nepřiměřený a nespravedlivý, kdy ve věci byla opomenuta řada významných okolností, respektive je dán extrémní nesoulad mezi těmito okolnostmi a uloženým trestem v důsledku čehož došlo k uložení nezákonného trestu. Je potřeba vzít v úvahu i hledisko plynutí času v rámci ukládání trestu, k čemuž však nedošlo. Soud navíc nevzal v úvahu, že sama vedla po celou dobu obou trestních řízení řádný život, nijak nekomplikovala trestní řízení a je také zjevné, že z trestné činnosti ostatních spoluobžalovaných, pokud k ní došlo, neměla žádný majetkový prospěch. Soud I. stupně dle názoru obžalované měl postupovat podle § 44 tr. zákoníku a od uložení souhrnného trestu upustit.

98. S ohledem na výše uvedené skutečnosti obžalovaná závěrem svého odvolání navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek přezkoumal v celém rozsahu a následně jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k došetření, případně obžalovanou zprostil obžaloby.

99. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] ve svém odvolání namítá, že celý senát 4 T Krajského soudu v Praze je vyloučen ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 tr. řádu z projednávání této věci. Svůj názor opírá o to, že senát byl místy ironický, vedl obmyslně řízení, nedůvodně odepíral otázky na svědky či vyjádření k provedenému důkazu, potlačoval důkazní návrhy. Soud odmítl veškeré důkazy obhajoby, neboť mu ve své podstatě verze státního zástupce postačuje pro rozhodnutí ve věci, což však není spravedlivý proces, který vede nestranný senát.

100. Z provedeného dokazování dle obžalovaného nebylo prokázáno, že by obžalovaný [příjmení] [příjmení] nebo obžalovaná společnost Konstruktiva Branko, a.s., činili jakékoliv kroky k získání zakázky,, Výběr zhotovitele stavby pavilonu 37 a pavilonu Palackého“, jejímž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s. Nebylo vůbec prokázáno, že by si obžalovaný nebo obžalovaná společnost vyzvedli zadávací dokumentaci nebo dokonce že by podali nabídku do shora uvedené soutěže. Nebylo prokázáno nebo ani tvrzeno, že by se obžalovaný nebo společnost K Branko měli v úmyslu podílet na zakázce jakýmkoliv způsobem, například formou subdodávek. Žádné důkazy, které jsou obsaženy v soudním spise, neprokazují jednání vedoucí k bezprostřednímu dokonání trestných činů.

101. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2017, č.j. 4 T 42/2016-2765, byla věc vrácena do přípravného řízení s tím, že předložené důkazy, zejména záznam telekomunikačního provozu a záznamy ze sledování osoba a věcí, jsou procesně nepoužitelné. Dále byl v tomto rozhodnutí dán závazný pokyn dozorujícímu státnímu zástupci, aby připojil spis z první části případu, aby bylo zajištěno právo na obhajobu. Toto rozhodnutí nebylo odstěžováno a nabylo právní moci. Závazné pokyny však splněny nebyly a ani soud I. stupně se,, svým rozhodnutím“ neřídil, což obžalovaný dále rozvádí na stranách 3 až 6 svého odvolání, včetně odkazů na různá rozhodnutí Ústavního soudu.

102. Obhajoba dále namítá účelové složení senátu a odnětí věci zákonnému soudci. Zejména namítá, že způsob, jakým jsou prováděny změny rozvrhu práce a vybírání přísedících do konkrétních senátů na Krajském soudu v Praze není souladný s uvedenými ústavními a zákonnými pravidly a jejich výkladem Ústavním soudem ČR a Nejvyšším soudem ČR, na jejichž rozhodnutí obžalovaný odkazuje a podrobně je rozvádí na stranách 6 a 7 podaného odvolání. Následně na stranách 7 a 8 obžalovaný rozvádí rozvrh práce Krajského soudu v Praze ve vztahu k jednotlivým přísedícím a jejich přidělování. S ohledem na způsob určení členů senátu lze dovodit, že nedošlo k předběžnému projednání obžaloby ve smyslu ustanovení § 185 a násl. tr. řádu a ze strany předsedkyně senátu bylo nařízeno hlavní líčení 15. 1. 2019. Přísedící tedy neměli možnost se se spisem seznámit a věc se museli učit tzv. za pochodu, pokud tak vůbec učinili.

103. Za nejzávažnější vadu přípravného řízení obžalovaný považuje skutečnost, že policejní orgán ani státní zástupce si neujasnili, kdo může za obviněnou právnickou osobu v trestním řízení činit úkony, smísili a nerozlišili dílčí pojmy a nebyli schopni určit osobu, resp. osoby, vůči kterým měli směřovat svá poučení, vyrozumění a rozhodnutí, a zejména kterým měli doručit usnesení o zahájení trestního stíhání, které měli v přípravném řízení vyslechnout a kterým měli umožnit vykonávat

obhajobu právnické osoby. Toto podrobně rozvádí na stranách 9 až 10 svého odvolání. Nelze pominout, že pokud je písemnost, konkrétně usnesení o zahájení trestního stíhání dle § 160 odst. 1 tr. řádu, doručena místo do vlastních rukou obviněné fyzické osoby do datové schránky právnické osoby, ve které je obviněný pracovně činný za situace, kdy přístup do datové schránky mají i další osoby, mohlo by dojít k porušení ustanovení § 52 tr. řádu. Proti obžalovanému nebylo dle jeho názoru zahájeno trestní stíhání účinně, neboť usnesení o zahájení nebylo příslušné osobě doručeno do vlastních rukou, případně bylo doručeno jiné osobě, než na kterou byla posléze podána obžaloba.

104. Na druhou stranu, pokud soud shledá tuto argumentaci jako nesprávnou, tak je na místě opětovně namítnout nezákonnost řízení, a zejména nezákonné provádění důkazů telefonních odposlechů a prostorových odposlechů, neboť pokud se jedná o dvě naprosto rozdílná řízení, tak je v této věci nebylo možno použít.

105. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby na základě výše uvedeného senát Vrchního soudu v Praze rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) tr. řádu zruší napadený rozsudek v celém rozsahu a ve věci znovu rozhodne tak, že se obžalovaný podle § 226 písm. a) tr. řádu zproští uje obžaloby, nicméně striktně formálně správné je navrhnout, aby Vrchní soud v Praze rozhodl usnesením tak, že se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) d) tr. řádu napadený rozsudek zruší v celém rozsahu a podle § 260 tr. řádu se věc vrátí státnímu zástupci k došetření.

106. Obžalovaná společnost Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, podala odvolání proti všem výrokům o vině a výroku o trestu napadeného rozsudku. Obžalovaná je od 1. 10. 2013 v likvidaci a od 21. 7. 2014 byl Městským soudem v Praze zjištěn její úpadek na její majetek. Likvidátor byl jmenován za účinnosti obchodního zákoníku, a v jeho působnosti je výkon statutárního orgánu společnosti, ale pouze v rozsahu, který je nezbytný pro účely výkonu likvidace, nezastupuje ji v trestním řízení. Likvidátor zajistil zmocněnce a smluvně obhajobu advokátem se sídlem v Praze, ale ti však po vyhlášení konkursu na majetek obžalované obhajobu ukončili. Protože bezplatná obhajoba je vyloučena, likvidátor upozornil soud na to, že se nemůže účinně hájit. Má za to, že bylo obžalované upřeno právo na spravedlivý proces. Obžalovaná sdílí důvody odvolání obžalovaného [příjmení] [příjmení] jako jejího generálního ředitele a předsedy představenstva, a odkazuje na ně.

107. Obžalovaná společnost uvádí, že neměla možnost reagovat ve svých vnitřních předpisech na změnu zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a předejít spáchání trestné činnosti svých manažerů.

108. Dále ve svém odvolání upozorňuje na spornost přechodu trestní odpovědnosti na obžalovanou společnost TENTON dle ustanovení § 10 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob.

109. Pokud jde o výroky o trestu, obžalovaná společnost se domnívá, že nejsou odpovídající reálnému stavu, obžalovaná nemá žádný majetek a nemůže vykonat trest uveřejnění rozsudku, protože není v jejích možnostech uveřejnění rozsudku v celostátních tištěných denících zaplatit.

110. Závěrem navrhuje obžalovaná společnost Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, napadený rozsudek zrušit.

111. Obžalovaná společnost Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, v doplnění svého odvolání znovu poukazuje na to, že nemá žádný majetek, který by mohl sloužit k výkonu trestu prvoinstančního rozsudku, a který by mohl být použit ke zveřejnění pravomocného rozsudku.

112. Obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a.s., se odvolala do všech výroků napadeného rozsudku. V první řadě poukazuje na nezákonnost tzv. prostorových a telefonických odposlechů, kdy sám Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 16. 1. 2017 prohlásil tzv. prostorové a telefonické odposlechy a na ně navazující důkazní prostředky za nezákonné, přičemž toto rozhodnutí nabylo

právní moci, která stále trvá. Odposlechy jsou nezákonné i podle opakovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v I. větvi tohoto případu (6 To 64/2018 ze dne 26. 6. 2019. Tzv. akademický výrok Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tz 3/2017 ze dne 7. 6. 2017, který považuje odposlechy za zákonné a jež byl vysloven na podkladě stížnosti pro porušení zákona ze strany Ministerstva spravedlnosti v prvním větví tohoto případu, a který má účinek podle judikatury Ústavního soudu pouze pro futuro v jiných trestních věcech se na tento trestní případ nedá použít, a to zejména z toho důvodu, že se materiálně nejedná o jiný případ, neboť tento trestní případ tvoří pouze část jednoho velkého trestního případu, který byl uměle rozdělen, a to z důvodu údajné rychlosti trestního řízení. Navíc se jedná stále o ty samé odposlechy, kdy vzniká absurdní situace, kdy v jedné trestní kauze jsou tytéž odposlechy považovány za nezákonné a v této kauze za zákonné. Odporuje to naplnění principu rovnosti jednotlivých obžalovaných v tzv. první a druhé větvi této kauzy. Obžalovaná se tedy domnívá, že odposlechy by tedy neměly být použity jako důkaz v tomto trestním řízení. Pokud by se přistoupilo k odposlechům jako k zákonným, pak je jejich důkazní kvalita minimálně pochybná.

113. Obžalovaná společnost poukazuje na skutečnost, že z její strany došlo k vynaložení veškerého úsilí k zabránění páčání protiprávních činů zaměstnanců či členů orgánů. Toto se vztahuje i na osobu Ing. [jméno] [příjmení], a to jak v pozici místopředsedy představenstva, tak i zaměstnance obžalované, přičemž zejména pozici zaměstnance nelze opomíjet.

114. Obžalovaná upozorňuje na časové hledisko trestní odpovědnosti právnické osoby, kdy zákon o TOPO nabyt účinnosti 1. 1. 2012, kdy k údajnému trestnému činu předání úplatků prostřednictvím obžalovaného [příjmení] [příjmení] měl být spáchán již 26. 3. 2012. Z toho vyplývá, že nebyl čas na implementaci dalších opatření proti spáchání trestné činnosti příslušných fyzických osob, přesto obžalovaná považuje opatření, které do té doby měli, za dostatečná.

115. Obžalovaná společnost považuje za spornou i právní kvalifikaci údajného trestného činu podplácení podle § 332 tr. zákoníku, zejména jeho kvalifikovanou skutkovou podstatu obsaženou v odstavci 2, kdy k tomu si obžalovaná dovoluje uvést, že podle § 332 tr. zákoníku jinou osobou uvedenou v odst. 2 vůči které má směřovat úmysl opatřit značný prospěch nemůže být osoba samotného upláceného, tedy obžalovaní [příjmení].

116. Pokud jde o výrok o trestu, ten obžalovaná považuje za nepřiměřený, a to zejména s ohledem na výši trestu uloženou některým dalším obžalovaným. Dle obžalované je uložený peněžitý trest nepřiměřeně vysoký, neodpovídá závažnosti údajného trestného činu, navíc se Krajský soud v Praze nevypořádal s majetkovými poměry obžalované, které měl zohlednit při svém rozhodování.

117. Na základě výše uvedeného navrhuje obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a.s., aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a aby obžalovanou společnost zprostil podané obžaloby.

118. Obžalovaná společnost HOSPIMED, spol. s r.o., napadá rozsudek v celém jeho rozsahu, a to jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu. Obžalovaná v první řadě poukazuje na nezákonné důkazy, zejména na záznamy odposlechů a záznamy pořízené v rámci sledování osob a věcí. Krajský soud v Praze po podání obžaloby ve shodě s Vrchním soudem v Praze rozhodujícím v původní věci konstatoval nezákonnost příkazů a povolení, kterými byly odposlechy a sledování soudcem povoleny, a důkazy získané na základě těchto příkazů a povolení prohlásil za procesně nepoužitelné. Akademický výrok Nejvyššího soudu o zákonnosti příkazů nemá a nemůže mít dopad do tohoto trestního řízení, a pokud mu Krajský soud v Praze dopad a účinky přiznal, narušil tím princip rovnosti zbraní a porušil tak ústavně zaručené právo obžalované na spravedlivý proces. Krajský soud v Praze změnil svůj názor na procesní použitelnost důkazů obstaraných příkazy, které považoval za nezákonné, teprve na základě akademického výroku Nejvyššího soudu v neprospěch obviněných v původní větvi, čímž bylo zasaženo do subjektivních práv konkrétní osoby. Obžalovaná společnost toto dále rozebírá na straně 3 až 6 svého odvolání.

119. Soudy v I. a II. větvi rozhodovaly o totožném skutku, který byl prokazován pomocí stejných důkazních prostředků. Pokud Nejvyšší soud na základě stížnosti pro porušení zákona v neprospěch obviněných zvrátil rozhodnutí soudů o nezákonnosti důkazů, nemůže jeho rozhodnutí v žádném případě posloužit k odsouzení obviněných na základě těchto důkazů, byť by k němu mělo dojít na základě rozhodnutí pod jinou spisovou značkou.

120. Obžalované je přičítán domnělý skutek MUDr. [jméno] [příjmení], působícího jako jednatele obžalované, který byl projednán v původním řízení, ve kterém nebylo prokázáno, že MUDr. [jméno] [příjmení] skutek spáchal, a byl proto soudem pravomocně zproštěn obžaloby. S ohledem na koncept trestní odpovědnosti právnických osob, který je založen na koncepci přičitatelnosti jednání fyzických osob trestně odpovědným právnických osobám počítá ustanovení § 31 zákona o TOPO s vedením společného řízení proti jednající fyzické osobě a nejednající právnické osobě, která sama žádnou vůli nemá. Požadavek zákona je logický a zaručuje plné uplatnění práv obviněné právnické osoby, která může svou obhajobu zaměřit na prokazování toho, že se skutek, který je jí přičítán nestal, a dosáhnout zproštění z nejpříznivějšího důvodu podle § 226 písm. a) tr. řádu. Pokud však není proti fyzické a právnické osobě vedeno souběžné řízení, možnosti obhajoby právnické osoby jsou nutně omezeny a fyzická osoba v tomto případě MUDr. [příjmení] se dostává do absurdní situace, kdy v jednom případě má všechna práva obviněného a ve druhém je pouze v postavení přihlížejícího svědka, který všechna zákonná práva obviněného postrádá. Tuto argumentaci dále rozvádí pod body 23. až 33. svého odvolání.

121. Dále obžalovaná společnost poukazuje na to, že není patrné, jak mohla být trestní věc právnických osob vyloučena postupem podle ustanovení § 23 odst. 1 tr. řádu, tedy jako trestní věc některých obviněných, když do této chvíle policejní orgán o trestní odpovědnosti právnických osob vůbec neuvažoval a ty tak nemohly být ani podezřelé. Takovýto postup nemohl policejní orgán zvolit ani podle čl. 12 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 30/2009, který upravuje postup policejního orgánu při vyloučení věci, a podle kterého měl policejní orgán správně postupovat. Ostatně sama věc nebyla procesně vůbec vyloučena. Ve skutečnosti došlo k tomu, že vedle tzv. původní věci byly pouze zahájeny úkony nového trestního řízení. V případě obžalované dokonce o totožném skutku, který byl již vyšetřován v původním řízení. Procesní ustanovení trestního řádu o vyloučení věci tedy byla ignorována, což jen potvrzuje libovůli policejního orgánu, kdy toto obžalovaná dále podrobně rozebírá pod body 35. až 38. svého odvolání.

122. Odsouzení obžalované je dle napadeného rozsudku odůvodněno zejména telefonními odposlechy účastnických čísel užívaných obžalovanými [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení] a telefonní komunikací mezi [příjmení] a [příjmení]. Odposlechy byly opatřeny na základě příkazu vydaného soudkyní Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2011, č.j. 40 Nt 482/2011-9, a soudcem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2012, č.j. 40 Nt 304/2012-4, a soudkyní Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2012, č.j. 4 Nt 1525/2012-5 Krajský soud v Praze se v napadeném rozsudku spokojil s názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným v jeho akademickém rozhodnutí, podle kterého odůvodnění příkazu a povolení sice nedostatky trpí, ale nejsou takového rázu, aby způsobily jejich nezákonnost. Krajský soud v Praze tomuto rozhodnutí Nejvyššího soudu přiznává nekriticky přímé účinky, nevyužívá ho jako pomůcku při vlastním výkladu, ale zachází s ním jako se závazným právním názorem a pokynem nadřízeného soudu, který nahrazuje vlastní přezkum, což je nepřipustné. Dále se podrobně zabývá vydanými příkazy odposlechu a rozebírá jejich nedostatky, a to pod body 42. až 49. svého odvolání.

123. Obžalovaná se domnívá, že vynaložila veškeré úsilí, které na ni bylo možné spravedlivě požadovat, aby spáchání trestného činu zabránila. Obžalovaná v trestním řízení dokládala, že již v době domnělého jednání MUDr. [jméno] [příjmení] měla zavedený robustní a propracovaný compliance management systém, který dokazuje, že obžalovaná splnila podmínky vyžadované ustanovením § 8 odst. 5 zákona o TOPO pro nepřičtení odpovědnosti právnické osobě. Krajský soud v Praze se v napadeném rozsudku však těmito materiály nezabýval, kdy uvedl a uzavřel, že MUDr. [jméno] [příjmení] byl ztělesněním obžalované, a proto nelze vůbec o splnění podmínek

nepřičtení uvažovat. Takovýto přístup je však zjednodušením celé věci, nehledě na to, že v zákoně o TOPO pro něj oporu nenajdeme. Spáchání trestného činu jednatelem právnické osoby nevylučuje aplikaci ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO. Jednání a vůle právnické osoby nelze ztotožňovat pouze s jednáním a vůlí jejího jednatele. Toto a funkčnost compliance management systému obžalované dále obžalovaná rozvádí pod body 54. až 63. svého odvolání

124. Pokud jde o výrok o trestu, ten považuje obžalovaná za nepřezkoumatelný, kdy navíc byl obžalované uložen trest, který zákon nepřipouští. Žádné úvahy Krajského soudu v Praze v napadeném rozsudku nejsou rozvedeny a odůvodnění uloženého trestu zcela absentuje. Nelze zjistit, proč Krajský soud v Praze ukládal peněžitý trest v kombinaci s trestem zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži a trest uveřejnění rozsudku, zda měla kumulace trestů vliv na jejich výměru, případně jaký. Případně zda soud prvního stupně zohlednil či zvažoval některé polehčující okolnosti, a zda zvážil, jaký dopad budou mít uložené tresty pro budoucí činnost právnické osoby, jak to vyžaduje ustanovení § 14 zákona o TOPO. Obžalovaná se domnívá, že nelze uložit trest zákazu plnění veřejných zakázek, protože se nedopustila trestného činu v souvislosti s uzavíráním smluv na plnění veřejných zakázek.

125. Obžalovaná zmiňuje, že uplatněný nárok poškozené Oblastní nemocnice Kolín nepřislúší, protože obžalovaná svým jednáním poškozenou jinak nepoškodila. Nemocnice požaduje po obžalované náhradu škody, která má spočívat v nevyplacené dotaci, kdy Ministerstvo financí nicméně rozhodlo o zrušení rozhodnutí poskytovatele dotace o odstoupení od smlouvy a poskytnutí dotace a poškozená tak má na dotaci nárok, což potvrzuje i svým dopisem sama poškozená, která potvrzuje, že jí částečně byly vyplaceny finanční prostředky, míněno dotace.

126. V doplněném odvolání obžalovaná poukazuje na to, že i Nejvyšší soud zamítl dovolání Nejvyššího státního zástupce do výroku odvolacího soudu, kterým byl MUDr. [příjmení] zproštěn obžaloby, čímž je definitivně rozhodnuto o totožném skutku, který je kladen za vinu i obžalované, a to opačně než bylo napadeným rozsudkem rozhodnuto o obžalované. Nastává tak situace, kdy soudy rozhodly, že fyzická osoba svým jednáním trestný čin nespáchala, ale právnické osobě přesto toto jednání přičetli a posoudili jej jako trestný čin. Toto by nikdy nenastalo, pokud by bylo rozhodnuto ve společném řízení, jak předpokládá ustanovení § 31 zákona o TOPO. Poukazuje také na to, že všechny fyzické osoby ve skutku, kde figuruje i MUDr. [jméno] [příjmení], tedy obžalovaní [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení], byly také pravomocně zproštěny obžaloby. Obžalovaná znovu poukazuje na akademický výrok Nejvyššího soudu, který nemůže mít vliv na rozhodování v této řešené věci, protože se týká procesní použitelnosti důkazů prováděných v tomto řízení. Byť byl vydán v původním řízení pod jinou spisovou značkou, nemůže ovlivnit rozhodování a hodnocení zákonnosti stejných důkazů.

127. Na základě výše uvedeného obžalovaná HOSPIMED navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), d), e) trestního řádu, a sám obžalovanou obžaloby zprostil.

128. V doplnění odvolání obžalovaná HOSPIMED předložila i několik nových listinných důkazů. Odůvodnění výroku je nepřezkoumatelné, nezohledňuje poměry a činnost obžalované, Krajský soud v Praze ve svém rozsudku nerozvádí žádné úvahy ohledně výroku o trestu. Napadený rozsudek odůvodnil trest ukládaný obžalované stejnou větou a totožně jako trest obžalované PURO-KLIMA, a.s. Z napadeného rozsudku nelze zjistit, proč soud uložit obžalované právě kumulaci všech trestů. Obdobně jako u fyzických osob měl soud vzít v úvahu, že od spáchání skutku uplynulo více jako 10 let, a obžalovaná po celou tuto dobu řádně podnikala, zaměstnávala desítky zaměstnanců, řádně a včas plnila všechny daňové a poplatkové povinnosti a plnila veškeré své další závazky a povinnosti. Pod body 7. až 9. poukazuje na skutečnost, že obžalovaná je významným dodavatelem zdravotnické a gastronomické techniky a poskytovatelem technických služeb aktuálně pro více než 150 lůžkových zdravotnických zařízení v celé České republice s tradicí déle než 30 let, a dále se obžalovaná ve svém odvolání zabývá svou důležitostí na českém trhu.

Uzavírá, že vzhledem k předmětu podnikání obžalované a jejího strategického významu pro národní hospodářství (srov. § 14 odst. 1 zákona o TOPO) ji tedy uložený trest zákazu účasti na veřejných soutěžích zasáhne podstatně citelněji než jiné obchodní společnosti. Ve výměře uložené napadeným rozsudkem je tento trest pro obžalovanou fakticky likvidační. Soud I. stupně se přesto vůbec nezabýval otázkou, jaké důsledky bude mít uložený trest zákazu účasti ve veřejných soutěžích pro majetkové poměry obžalované, jak ovlivní její další činnost ani jak zasáhne třetí osoby. Napadený rozsudek se také nijak nezabýval poměry obžalované, včetně compliance management systému, který dále rozvíjí a aktualizuje, což mimo jiné doložila v rámci příloh několika certifikáty.

129. Opětovně se obžalovaná dále zabývá uplatněným nárokem Oblastní nemocnice Kolín, který jí dle jejího názoru nepřísluší. Oblastní nemocnici Kolín nelze uplatněný nárok přiznat, protože není poškozená, kdy o stejném nároku rozhodl již civilní soud a nejsou splněny ani zákonné podmínky vzniku nároku na náhradu škody, a tvrzení nárok Oblastní nemocnice Kolín není dokládán žádnými relevantními důkazy. Mezi obžalovanou a Oblastní nemocnicí Kolín probíhal soudní spor, ve kterém obžalovaná žalovala zaplacení ceny díla provedeného na základě veřejné zakázky, které je předmětem rozhodování trestního soudu. Cenu díla Oblastní nemocnice Kolín odmítala uhradit s tím, že jí v důsledku jednání obžalované měla vzniknout škoda nevyplacením dotace Regionální radou a proti žalované ceně namítala tvrzený nárok na náhradu škody ve výši 99 208 564,21 Kč, se kterým se přihlásila do trestního řízení. V mezidobí o žalobě obžalované rozhodl pravomocně již také Vrchní soud v Praze jako soud odvolací a svým rozsudkem ze dne 26. 10. 2021, č.j. 4 Cmo 183/2020-808, potvrdil rozsudek Krajského soudu v Praze, který žalobě obžalované vyhověl. Pokud civilní soudy rozhodli ve prospěch nároku obžalované, je zjevné, že Oblastní nemocnici Kolín uplatněný nárok nepřísluší. Rozhodování o nárok Oblastní nemocnice Kolín tak brání ustanovení § 228 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 3 tr. řádu.

130. Obžalovaná ve svém závěrečném návrhu uzavírá, že navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), d), e) trestního řádu, a sám obžalovanou obžaloby zprostil.

131. Obžalovaná společnost Metrostav a.s., předně napadá rozsudek odvoláním, neboť v řízení došlo k podstatným vadám, které mohly mít vliv na správnost a zákonnost obžalovanou napadené části rozsudku. Předně se soud I. stupně neřídil svým vlastním závazným rozhodnutím o vrácení věci státnímu zástupce k došetření, a to přesto, že bylo pro soud I. stupně toto rozhodnutí i pokyny v něm obsažené závazné, a tímto postupem navíc aprobeoval postup státního zástupce, který se těmito pokyny rovněž neřídil. Jedná se konkrétně o usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2017, č.j. 4 T 42/2016-20765, kterým byla věc vrácena zpět do přípravného řízení, mj. s jednoznačným pokynem státnímu zástupci odstranit z vyšetřovacího spisu veškerý důkazní materiál, který má svůj původ v nezákonně realizovatelných odposleších a záznamech telekomunikačního provozu, a tento důkazní materiál neprodleně zničit. Krajský soud v Praze v tomto usnesení vyšel z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 10. 2016, ve věci sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2019, který byl vydán v související trestní věci. Tyto a jiné závazné pokyny nerespektoval dozorový státní zástupce, ale nerespektoval je ani soud I. stupně neboť tyto důkazy jako zákonné provedl u hlavního líčení a vyšel z těchto důkazů i při rozhodování o vině obžalované. Na závaznosti usnesení o vrácení věci nemohl ničeho změnit ani rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 6 Tz 3/2017-I-693, ohledně stížnosti pro porušení zákona. Akademická povaha výroku Nejvyššího soudu v rozsudku musí přitom působit nejen v trestní věci vedené Vrchním soudem v Praze pod sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2019, ale též v trestní věci obžalované, neboť se jedná o související trestní věci, který byly původně vedeny jako jedno trestní řízení. Toto rozhodnutí Nejvyššího soudu v jeho intencích měl dle odsuzujícího rozsudku dozorový státní zástupce jednat, bylo vydáno až 7. 6. 2017, tedy takřka po pěti měsících od okamžiku, kdy se pro něj pokyny, jimiž se neřídil, staly závaznými. Pokud se státní zástupce

s usnesením o vrácení věci neztotožnil, mohl a měl proti němu brojit stížností, nikoliv vyčkávat, až bude rozhodnuto o stížnosti pro porušení zákona.

132. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. nadále trvá na tom, že veškeré odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu pořízení podle § 88 tr. řádu a tzv. prostorové odposlechy pořízené podle § 158d odst. 1 až odst. 3 tr. řádu nejsou zákonnými důkazy. Tyto odposlechy byly opatřeny na základě příkazů, resp. povolení místně nepřislušného soudu, neboť místní příslušnost Okresního soudu v Ústí nad Labem byla založena naprosto účelově. Poukazuje na to, že odposlechy byly nařízeny resp. povoleny toliko na základě doslechu svědka [jméno] [jméno], což je postup zcela v rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího soudu, kdy následně pod body 26. až 27. některá tyto rozhodnutí uvádí a cituje z nich. Dále je třeba uvést, že odposlechy byly nařízeny, aniž by bylo orgány činnými v trestním řízení zkoumáno, zda nelze skutečnosti významné pro trestní řízení získat jiným do ústavně zaručených práv méně zasahujícím způsobem, což následně rozebírá pod body 30. až 32. svého odvolání a uzavírá, že pořízené odposlechy jsou důkazem nezákonně pořízeným a tedy absolutně neúčinným, přičemž s ohledem na to mělo být s těmito nezákonnými důkazy odpovídajícím způsobem naloženo, mj. i proto, aby jimi nemohlo být ovlivněno rozhodování členů senátu 4T.

133. Obžalovaná trvá na tom, že v její trestní věci rozhodoval trestní senát, který nelze označit za zákonný. Tento senát nebyl v první řadě vytvořen v momentu nápadu obžaloby, kdy by mohli o věci rozhodovat přisedící, kteří v této věci rozhodovali předtím, než byla věc vrácena k došetření, a kteří nebyli s touto věcí obeznámeni ani v momentě prvního úkonu ve věci, kterým mělo být opětovné předběžné projednání obžaloby, jak výslovně vyžadují příslušná ustanovení zákona o soudech a soudcích, která upravují přidělování věci podle rozvrhu práce a jejichž účelem je právě zajištění práva na zákonného soudce. Tento trestní senát byl přitom vytvořen jen několik málo dnů před prvním jednacím dnem hlavního líčení (a dlouho potom, co měl obžalobu opětovně projednat), přičemž obžaloba byla přisedící Gabriele Nardelli a náhradní přisedící Anně Kristlové doručena dne 3. 1. 2019, tedy v době, kdy ještě ani nebyly vedeny v platném rozvrhu práce jako přisedící, neboť slib skládaly v prosinci roku 2018 a objevily se tak až v rozvrhu práce platném a účinném od 8. 1. 2019. Vzhledem k tomu, že první jednací den byl nařízen na 15. 1. 2019, je zjevné, že neměli reálnou možnost seznámit se s obsahem celého rozsáhlého spisu, který je v této věci veden. Obhajobou bylo zjištěno, že o přidělování věci jednotlivých přisedícím fakticky rozhoduje vedoucí trestní kanceláře 4 T, paní Kalná, na základě rotačního abecedního seznamu, aniž by byla v rozvrhu práce jakkoliv upravena pravidla, pro které může být přisedící v rotačním abecedním seznamu přeskočen a aniž by byly důvody pro takové přeskočení jakkoliv zaznamenány tak, aby se s nimi mohla obhajoba seznámit. Obžalovaná poukazuje na to, že není-li neprovedení důkazů vůbec zdůvodněno, popřípadě je zdůvodněno zcela nepřiléhavě, důvody jsou jen zástupné, jde ve svém důsledku o důkazy opomenuté ve smyslu judikatury Ústavního soudu, což dále rozvádí pod body 43., 44. svého odvolání. Vše vyústilo vznesením námitky podjatosti senátu 4 T, kdy důvody vznesení námitky obžalovaná dále rozvádí pod body 45. až 49. svého odvolání a má za to, že byl měl odvolací v souladu s § 25 tr. řádu rozhodnout mj. o odnětí věci Krajskému soudu v Praze a přikázání této trestní věci jinému krajskému soudu.

134. Obžalovaná trvá na tom, že Krajský soud v Praze byl v souladu s § 195 odst. 1 věta poslední tr. řádu povinen po vrácení věci k došetření znovu napadlou obžalobu předběžně projednat. Pokud bychom připustili výklad, že i v tomto případě jde o postup fakultativní, bylo by ustanovení § 195 odst. 1 věta poslední tr. řádu nadbytečné, když stejného cíle by mohlo být dosaženo i postupem podle § 186 tr. řádu. Nutnost či obligatornost plného předběžného projednání obžaloby plyne zejména ze zásady zákonnosti trestního řízení, která je základním výkladovým východiskem trestního řádu. Tuto zjevně povinnou přezkumnou činnost pak nemůže kvalifikovaně provést pouze sám předseda senátu, neboť o původním usnesení o vrácení věci k došetření rozhodoval celý senát a jeho členům musí být tedy umožněno, aby kontrolu splnění svého vlastního rozhodnutí učinili. S touto argumentací se Krajský soud v Praze nijak nevypořádal. Má za to, že předběžně

obžalobu měl projednat celý trestní senát mj. za účelem posouzení, zda byly či nebyly splněny závazné pokyny Krajského soudu v Praze v usnesení o vrácení věci, což v tomto případě ani nebylo možné, neboť dvě ze stávajících přísedících neměly v této době složený ani slib.

135. Dále poukazuje na vadně doručené usnesení o zahájení trestního stíhání obžalované, neboť usnesení bylo doručováno do datové schránky obžalované, a to i přesto, že jedním z obviněných byl i Ing. [příjmení], který měl přístup do této datové schránky.

136. Obžalovaná považuje napadený rozsudek za vadný v tom směru, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou nejen neúplná, ale též nesprávná, přičemž na základě provedených důkazů nelze učinit závěr o vině obžalované pod body 6) a 8) napadeného rozsudku. Dokazováním ke skutku pod bodem 6) nebyly prokázány základní znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 257 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, konkrétně nebyla prokázána údajná dohoda soutěžitelů s čímž je spojeno i neprokázání základního znaku skutkové podstaty trestného činu poškození zájmů Evropské unie dle § 260 odst. 1 tr. zákoníku. Nebyly ani prokázány žádné relevantní důkazy svědčící o tom, že by obžalovaná, resp. obžalovaný [příjmení] [jméno] měli úmysl opatřit sobě či jinému neoprávněný prospěch velkého rozsahu jakožto okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 257 odst. 3 tr. zákoníku. Nebyl proveden žádný relevantní důkaz svědčící o tom, že by obžalovaná, resp. obžalovaný [příjmení] [jméno] mohli způsobit škodu velkého rozsahu jakožto okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku. Ke skutku pod bodem 8) nebyl prokázán úmysl způsobit škodu, resp. získat neoprávněný prospěch zjednáním výhody ve smyslu § 256 odst. 1 tr. zákoníku. Závěr o existenci údajného uplácení k oběma skutkům byl založen čistě na spekulacích obžaloby a soud prvního stupně při skutkových závěrech ohledně viny obžalované nedbal zásady presumpce neviny a zásady in dubio pro reo.

137. Obhajoba navrhla k provedení řady dalších důkazů v podobě výslechů svědků a znaleckých posudků, kdy tyto důkazy měly zpochybnit závěry obžaloby ohledně údajné viny obžalované, které jsou postaveny zejména na neslyšitelných odposleších, které jsou nadto důkazy nezákonnými. Soud prvního stupně ovšem veškeré důkazní návrhy zamítl s tím, že má za to, že veškeré pro řízení podstatné skutečnosti byly provedenými důkazy dostatečně osvětleny. Skutková argumentace je však nepřesvědčivá a mnohé premisy v ní označené jsou absurdní.

138. Pokud jde o vinu obžalované pod bodem 6) napadeného rozsudku, tak je v první řadě je potřeba poznamenat, že v řízení nebylo nikterak prokázáno, že byl ovlivněn výběr uchazečů do užšího řízení, což by bylo takřka nezbytnou podmínkou pro umožnění dohody všech takto údajně vybraných uchazečů. Jeví se totiž jako velmi nepravděpodobné, že by se do užšího řízení dostali pouze účastníci svolní k takovéto dohodě. Z výslechu svědka [příjmení] [příjmení], který se účastnil losování jako moderátor, vyplynulo, že si ovlivnění losování provedeného prostřednictvím losovacího zařízení společnosti V-ZAK s.r.o., které fungovalo na základě generátoru náhodných čísel, nedokázal představit. Soud prvního stupně však dospěl k závěru, že tomu tak bylo, kdy k tomuto závěru mu postačila skutečnost, že dva exempláře losovacího zařízení byly odcizeny, což má potvrzovat případně nestandardní úpravy na těchto losovacích zařízeních. O dohodě účastníků pak mají dále svědčit telefonní a prostorové odposlechy, které obžalovaná považuje za nezákonné a tedy nepoužitelné. Údajné rozhovory zachycené v nezákonných odposleších by však pro přesvědčivý závěr o existenci dohody účastníků užšího řízení stejně nebyly dostatečným podkladem, kdy dohoda má být prokazována z neslyšitelného prostorového odposlechu mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení], a mezi obžalovaným [příjmení] [jméno] a obžalovanou [příjmení] [příjmení], kdy toto rozvádí podrobně pod bodem 64. a 65. napadeného rozhodnutí. Dalším důkazem o údajné spolupráci mezi uchazeči má být údajná provázanost nabídek uchazečů v oddílu vzduchotechnika a v oddílu medicínální plyny, kdy soud v tomto ohledu označil za nepravděpodobné, že by všichni uchazeči oslovili stejné subdodavatele, od kterých by dostaly stejné cenové nabídky a tyto nabídky použily pro zpracování svých nabídek do zadávacího řízení, kdy obžalovaná však odkazuje na výpověď obžalovaného [příjmení] [jméno], ze které v podstatě vyplývá, že při výběru konkrétního subdodavatele je totiž pro zhotovitele cena

nabídnutá subdodavateli pouze jedním z kritérií při výběru. Závěr o údajné dohodě mezi účastníky zadávacího řízení byl soudem prvního stupně „prokázán“ na základě nezákonných a neslyšitelných odposlechnů, a na základě domněnek, aniž by byla vyvrácena argumentace obhajoby. Soud prvního stupně vůbec neprokázal ani „kvalifikovanou dohodu“ účastníků, tj. dohodu „směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu“. Závěr o existenci takové dohody nemůže podpořit ani údajný rozhovor obžalované [příjmení] [příjmení] a obžalovaného [příjmení] [jméno] ze dne 12. 3. 2012, ze kterého soud dovozuje, že obžalovaný [příjmení] [jméno] musel být seznámen s nabídkami ostatních uchazečů. Jak totiž trefně připomíná obhajoba obžalovaného [příjmení] [jméno], k otevírání obálek s nabídkami došlo již 5. 3. 2012, čímž se stalo veřejně známým, kdo ze soutěžitelů nabídku podal a s jakou nabídkovou cenou.

139. Obžalovaná Metrostav a.s. poukazuje na neprokázání znaku kvalifikované skutkové podstaty dle ustanovení § 257 odst. 3 tr. zákoníku, a to také proto, že stojí na závěrech znaleckého posudku společnosti PROFI-TEN, a.s., kdy tento znalecký posudek včetně dodatku prokazuje nekompetentnost zpracovatelů a bohužel následně i zásadní nedostatky v orientaci v dané problematice znaleckého zkoumání u soudu samotného, kdy dále tento znalecký posudek a zejména jeho vady rozebírá pod body 74. až 81. svého odvolání, a uzavírá, že výše uvedené závěry zcela zásadním způsobem podtrhují i skutečnost, že soud I. instance neprokázal ani naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu pletich při zadávání veřejných zakázek dle § 257 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, neb soud prvního stupně došel k závěru o existenci údajné dohody směřující k existenci veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu, tj. dohody, která musí mít určitou kvalitu a tedy nemůže jít o jakoukoliv dohodu právě na základě závěru, že nabídková cena obžalované byla vyšší než cena obvyklá. Vzhledem k tomu, že ohledně vedle tohoto závěru o ceně vyšší než obvyklé, který je beztak nedostatečným důkazem o údajné dohodě zájemců o veřejnou zakázku směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu, nepodepřel soud I. stupně závěr o existenci této údajné kvalifikované dohody o žádný jiný závěr či důkaz, kdy odsuzující rozsudek postrádá i v tomto směru jakkoliv podložený závěr o naplnění byť základní skutkové podstaty trestného činu pletichy při zadání veřejné zakázky a veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku.

140. Pokud jde o skutek pod bodem 6) a škodu velkého rozsahu, který měla spáchat obžalovaná společnost Metrostav a.s., jako kvalifikovanou skutkovou podstatu dle § 260 odst. 5 tr. zákoníku dospěl soud k tomuto závěru zejména tím, že uvedl, že hrozící škoda odpovídá neoprávněně celé vyplacené dotaci pocházející z rozpočtu Evropské Unie. Tento závěr je zcela nesprávný, neboť soud v rámci této argumentace směšuje základní a kvalifikované skutkové podstaty trestného činu poškození zájmu Evropské Unie. Zatímco znakem základní skutkové podstaty je mj. umožnění neoprávněného použití finančních prostředků pocházejících z rozpočtu Evropské Unie nebo z rozpočtů spravovaných Evropskou Unií, způsobená škoda však spočívá v materiálním neoprávněném použití těchto finančních prostředků vzhledem k účelu dotace, resp. vzhledem k účelu sledovaným politikou podporu z rozpočtu EU. V bodě 85. svého odvolání obžalovaná dále poukazuje na judikaturu v jiných členských státech EU a toto podrobně rozebírá. Je tedy zjevné, že v konkrétním případě nemohl obžalovaný [příjmení] [jméno], resp. obžalovaná společnost, způsobit žádnou škodu na rozpočtu EU ve smyslu kvalifikovaných podstat trestného činu poškozování finančních zájmů EU, nebo eventuálně mohl způsobit škodu výrazně nižší, než je dovozováno v napadeném rozhodnutí, kdy toto opírá právě o zmíněnou judikaturu, ze které vyplývá, že při stanovování výše škody při „podvodném získání dotace z prostředků EU“, je nutno posuzovat práce to, zda byla dotace použita v rozporu s účelem dotace. Bylo-li však účelu poskytnuté dotace dosaženo, nevede jiné porušení rozpočtových pravidel bez dalšího ke vzniku majetkové škody.

141. Pokud jde o skutek pod bodem 8) napadeného rozhodnutí, obžalovaná dále poukazuje na neprokázání úmyslu způsobit škodu či neoprávněný prospěch či neoprávněnou výhodu a neprokázání úmyslu zjednat přednost či výhodu dle ustanovení § 256 odst. 1 tr. zákoníku.

Poukazuje na to, že z provedených důkazů nevyplývá, že by se obžalovaná vůbec měla předmětného zadávacího řízení v úmyslu účastnit. Navíc z interních pravidel obžalované vyplývá, že samotný obžalovaný [příjmení] [jméno] neměl žádnou pravomoc zmíněné rozhodnutí o podání nabídky učinit, neboť k takovému rozhodnutí mohl poskytnout spíše některé podklady a informace. Vedle toho je třeba poukázat na to, že by se o předmětnou veřejnou zakázku nemohla ucházet samotná obžalovaná, nýbrž by tak musela učinit v rámci sdružení, což soud I. stupně zcela ignoroval. Ze strany obžalované nebylo učiněno žádné rozhodnutí, že by se nějakého sdružení měla účastnit ani s žádnými subjekty neuzavřela dohodu o sdružení, což vzhledem k časovým souvislostem potvrzuje závěr, že obžalovaná neměla v úmyslu se o tuto zakázku ucházet. Právě i z těchto důvodů nemůže být pravdou, že se měla obžalovaná [příjmení] [příjmení] s obžalovaným [příjmení] [jméno] domluvit na zvýhodnění obžalované v předmětném zadávacím řízení, neboť ke zvýhodnění obžalované v zadávacím řízení za takové situace nikdy nemohlo dojít. Obstát nemůže ani závěr, že výhoda měla být zjednávána pro jiného soutěžitele. Podstatné ve vztahu k tomuto skutku pod bodem 8. napadeného rozhodnutí je, že hlavním nedostatkem je neprokázání subjektivní stránky trestného činu.

142. K oběma skutkům je třeba předně uvést, že ani v jednom z případů k předání údajných úplatků nedošlo, a tedy bylo dokazování v tomto směru vedeno s cílem prokázat, že byl úplatek přislíben, což se dle obžalované nepodařilo. Soud prvního stupně se ztotožnil s tvrzením státního zástupce, že signál předání úplatku měl spočívat ve sdělení o vodě ve výtahových šachtách. Jak již obžalovaná uvedla, v rámci rekonstrukce Pavilonu, O“, byl skutečně řešen problém se zatýkáním do výtahových šachet, což soud prvního stupně sice nezpochybnil, nicméně za krajně nestandardní považoval, že by se v takové záležitosti angažoval samotný generální ředitel, což svědčí o neznalosti soudu prvního stupně o tom, jaké záležitosti musí vrcholný management mnohdy řešit. Vzhledem k velikosti této zakázky není neobvyklé, že se při řešení angažuje samotný generální ředitel, v tomto případě obžalovaný [příjmení] [příjmení]. Pokud jde o údajné uplácení v souvislosti se skutkem 8) napadeného rozhodnutí, soud dokonce dospěl k závěru, že nejen, že nebyl zjištěn způsob rozdělení údajného úplatku, ale dle soudu neexistují ani důkazy o tom, zda byl takový způsob stanoven. Soud dospěl k závěru o vině obžalované, a to i přesto, že své závěry stavěl na pravděpodobnosti či nepravděpodobnosti nějakého skutkového děje, přičemž ani takovým způsobem se soudu nepodařilo dojít k ucelenému popisu údajného skutkového děje, aniž se přesvědčivě vypořádal s argumenty. Má za to, že soud nerespektoval zásady presumpce neviny a zásady in dubio pro reo, a cituje pod bodem 100. některá rozhodnutí zejména Ústavního soudu k této problematice.

143. Dalším důvodem, proč obžalovaná napadá odsuzující rozsudek, spočívá v tom, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům ohledně přičitatelnosti jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení] a obžalovaného [příjmení] [jméno], a též ohledně vyvinění obžalované z tohoto jejich údajného jednání. Soud prvního stupně nesprávně kvalifikoval postavení obžalovaného [příjmení] [jméno] jako osoby ve vedoucím postavení a jeho jednání přičítal podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona o TOPO ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení zákona o TOPO. Navíc dospěl k nesprávnému a nezdůvodněnému závěru podle § 8 odst. 5 zákona o TOPO ohledně vyvinění obžalované společnosti z jednání obž. Ing. [příjmení], protože se jedná o jednání statutárního orgánu, u něž je možno uvažovat o excessu pouze v případě, že bude jednat v rozporu s opatřením vyšší síly. Navíc soud I. stupně se nezabýval tím, zda obžalovaná vynaložila veškeré úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání údajného protiprávního činu obžalovaných [příjmení] [jméno] a Ing. [příjmení] zabránila, a to vzhledem k nesprávnému závěru, že aplikace tohoto ustanovení v případě obž. Ing. [příjmení] není vůbec možná. Dále podrobně pod body 103. až 107. rozebírá postavení obžalovaného [příjmení] [jméno], kdy má za to, že se nejedná o osobu ve vedoucím postavení. Takováto osoba by totiž měla mít vliv srovnatelný s vlivem členů statutárního orgánu a takováto osoba musí být ve vedoucím postavení v rámci právnické osoby, tj. je třeba zkoumat postavení konkrétní osoby v rámci celé organizační struktury konkrétní právnické osoby. Tato osoba musí mít reálný vliv na tvorbu vůle a

konkrétní jednání právnické osoby jako celku. Pojem „osoba ve vedoucím postavení“ v rámci právnické osoby ve smyslu zákona o TOPO nelze ztotožňovat a zaměňovat s pojmem „vedoucí zaměstnanec“ ve smyslu § 11 Zákoníku práce, kdy dále pod body 106. a 107. podrobně rozebírá názory předkladatelů novely zákona o TOPO.

144. Pokud jde o vyvinění z údajného jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení], k tomu obžalovaná poukazuje, že vůle právnické osoby vzniká při rozhodování představenstva jakožto kolektivního orgánu, jedná-li pak předseda představenstva či jeho člen v souladu s rozhodnutím představenstva, lze konstatovat, že takové jednání představuje vyjádření vůle tohoto orgánu potažmo vůli právnické osoby navenek. Pokud tomu tak není a takovýto člen jedná v rozporu s vůlí tohoto orgánu, jedná se z hlediska vůle právnické osoby o exces takového člena orgánu. Ve vztahu k jedinému řadovému členovi představenstva, obž. Ing. [příjmení], je třeba zdůraznit, že ten rozhodně nebyl s to ovládat rozhodování celého, v té době sedmičlenného, představenstva. Dále poukazuje na úlohu externího auditu ale též interního auditu podřízeného přímo prezidentovi celé skupiny Metrostav, a dále dozorčí rady společnosti Metrostav a.s. Z výše uvedených důvodů je obžalovaná přesvědčena, že aplikace § 8 odst. 5 zákona o TOPO připadá v úvahu i v případě, že bude bez důvodných pochybností prokázána existence protiprávního činu osoby v pozici statutárního orgánu, tím spíše v pozici řadového člena statutárního orgánu, a tedy aplikace tohoto ustanovení přichází v úvahu i ve vztahu k údajnému jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení].

145. Argumentace soudu I. stupně k nemožnosti aplikace § 8 odst. 5 zákona o TOPO vzhledem k postavení obž. Ing. [příjmení] je nesprávná, ale tato argumentace není vůbec aplikovatelná na nemožnost vyvinění se z jednání obž. Ing. [jméno], neboť ten členem statutárního orgánu nikdy nebyl. Paušální odmítnutí možnosti vyvinění obžalované z jednání obž. Ing. [jméno] je zjevně nesprávné. Uvedené je vážnou vadou v právním posouzení trestní odpovědnosti obžalované, která se promítá též do právní kvalifikace. Obžalovaná připomíná, že trestní odpovědnost právnických osob vstoupila v platnost vyhlášením ve Sbírce zákonů dne 22. 12. 2011, aby již 1. 1. 2012 vstoupila v účinnost. K údajnému protiprávnímu jednání, které je obžalované přičítáno mělo docházet v první polovině roku 2012. Obžalovaná již na samém počátku měla svůj více než 20 let vyvíjený, ověřovaný a nadstandardně funkční systém pro předcházení protiprávního jednání, který pak následně rozvíjela a zdokonalovala. I z tohoto pohledu je třeba hodnotit, že v té době přijatá opatření fungující v rámci činnosti obžalované a zákonnou dikci veškeré úsilí, které na ní bylo možné spravedlivě požadovat. Soud I. stupně na to však nikterak nereagoval. Dále pod body 117. až 129. svého odvolání obžalovaná podrobně rozebírá compliance systém a jeho nejzásadnější atributy. Závěrem mj. uvádí, že samotný obžalovaný [příjmení] [jméno] tedy měl a mohl rozpoznat potenciální trestněprávní rizika spojená s jeho jednáním, popsáním v jeho závěrečné řeči. I pokud by toho nebyl schopen, kontrolní mechanismy obžalované v podobě hodnocení právních rizik obchodního případu ze strany právní služby Divize 1 by tato rizika odhalily.

146. Pokud jde o výrok o trestu, ten je dle názoru obžalované společnosti odůvodněn zcela obecně, aniž by bylo patrné, jaké konkrétní úvahy vedly soud k uložení trestů a právě v takové výměře, v čemž obžalovaná shledává porušení práva na spravedlivý proces, jehož nedílnou součástí je též právo na řádné odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci. Byl uložen trest zcela nepřiměřený, aniž by byly splněny podmínky pro uložení takového trestu, a jde tedy rovněž o trest nezákonný. Výkon trestu uveřejnění rozsudku je takřka v rámci podmínek České republiky neproveditelný, kdy obžalované je ukládána povinnost, která může být s ohledem na rozsah enunciatu rozsudku v poměrech České republiky nesplnitelná. Krajský soud v Praze pouze konstatoval, co mělo být podstatou údajné trestné činnosti a dále uvedl, že se obžalované společnosti tímto způsobem snažily pro sebe získat prospěch, přičemž dočasné zamezení přístupu těmto subjektům k soutěžím tohoto typu se má jevit jako nanejvýš žádoucí. K trestu uveřejnění rozsudku soud I. stupně uvedl pouze to, v čem tento uvedený trest spočívá. Jedinou konkrétní úvahou soudu prvního stupně k druhu a výměře trestů uloženým obžalované lze najít v odstavci 523. odsuzujícího rozsudku, v němž soud prvního stupně souhrnně ke všem obžalovaným právnickým osobám uvedl, že

přihlédl k jejich bezúhonnosti a k delší době, která uplynula od údajného spáchání skutku. Obžalovaná dále pod bodem 137. svého odvolání rozebírá hmotněprávní pravidla ukládání trestů, která jsou vyjádřením zejména zásad přiměřenosti, individualizace a personality trestních sankcí. Zejména poslední zásadě musí při sankcionování právnických osob věnována náležitá pozornost, neboť tyto jsou obvykle v širší míře než osoby fyzické zapojeny do velkého množství společenských vztahů, čemuž odpovídá i speciální úprava pravidel sankcionování právnických osob v § 14 odst. 1 a odst. 3 zákona o TOPO. Obžalovaná poukazuje zejména na zaměstnance právnické osoby. Druh a výměra uložených trestů navíc ukazují, že se soud prvního stupně vůbec nezabýval například tím, jaké účinky a důsledky bude mít pro obžalovanou, její zaměstnance či obchodní partnery uložení trestu zákazu plnění všech druhů veřejných zakázek, ačkoliv soud prvního stupně tvrdí, že při ukládání trestu přihlédl k okolnostem uvedených v § 14 zákona o TOPO. S ohledem na absenci konkrétní úvahy není možné ověřit, že tak soud skutečně učinil. Dále obžalovaná rozebírá problematiku odůvodňování výroku o trestu z pohledu Ústavního soudu pod body 146. až 149. svého odvolání. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by Krajský soud v Praze postupoval v souladu s názory Ústavního soudu. Krajský soud v Praze nezohlednil a nevypořádal se se skutečností, že obžalovaná vykonává činnost ve veřejném zájmu, která má strategický nebo obtížně nahraditelný význam pro národní hospodářství, ani jaké důsledky může mít uložení trestní sankce na třetí osoby. Krajský soud v Praze záměrně ignoroval povinnosti uložené soudem zákonodárcem a vyplývajících z konstantní judikatury.

147. Obžalovaná společnost upozorňuje na to, že vybočení z principu proporcionality při sledování jiných účelů a cílů – typicky ukládání exemplárních trestů anebo jiných nepřiměřených ztížením represe – ve své podstatě narušuje principy rovnosti lidí před zákonem a právo na spravedlivý proces. Co je však nejdůležitější, křiví cit pro spravedlnost ve společnosti (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 4503/12). Nedostatečně odůvodněné a ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísnějšího druhu trestu je porušením zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce v závažnějších případech může být i porušením ústavní povinnosti zákonnosti trestu a zásahem do ústavního příkazu nulla poena sine lege (viz nálezy ÚS Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 4503/12). Dle obžalované měl Krajský soud v Praze zohlednit přinejmenším okolnosti a z nich plynoucí důsledky pro činnost obžalované jakožto právnické osoby a též dopady na třetí osoby. Jelikož tak neučinil, uložil obžalované trest nepřiměřeně přísný a neadekvátní vzhledem k tvrzeným dopadům údajného trestného jednání obžalované. Pravomocné uložení trestu zákazu plnění veřejných zakázek v délce 3 roky by u obžalované znamenal pokles tržeb v rozmezí od 60 % do 80 % tržeb. V absolutní hodnotě by tedy uložení nepravomocně uloženého trestu zákazu plnění veřejných zakázek znamenalo pokles ročních tržeb v rozmezí od 14,5 až 18 miliard. Pravomocné uložení tohoto trestu by negativně dopadlo v první řadě na bezmála 3000 zaměstnanců obžalované, z nichž minimálně 1300 by muselo být propuštěno pro nadbytečnost. V neposlední řadě měl soud prvního stupně zvážit, že obžalovaná má strategický nebo obtížně nahraditelný význam pro národní hospodářství. Uložení trestu zákazu plnění veřejných zakázek v trvání 3 let je zcela zjevně v naprosto abnormální míře nepřiměřené k tvrzeným důsledkům údajné trestné činnosti obžalované. Uložení takového trestu je nezákonné a v rozporu s ústavním pořádkem. Jen výjimečně přichází do úvahy uložení tohoto trestu v podobě, že odsouzená právnická osoba se nesmí ucházet o veškeré dotace a subvence, návratné finanční výpomoci, příspěvky nebo jakékoliv jiné veřejné podpory podle zvláštních právních předpisů. Pokud by bylo vyhověno odvolání státního zástupce a trest zákazu plnění veřejných zakázek zpřísněn alespoň na 10 let, byl by zcela jistě trestem likvidačním, neboť by se fakticky jednal o trest zrušení právnické osoby, což by bylo v rozporu s ustanovením § 16 zákona o TOPO.

148. Pokud jde o trest uveřejnění rozsudku, tak způsob provedení trestu je dle obžalované problematický, patrně až protiústavní. Problematická je zejména konstrukce způsobu výkonu tohoto trestu, kdy uložení trestu uveřejnění rozsudku je podle § 23 zákona o TOPO odsouzené právnické osobě uložena povinnost nechat na své náklady uveřejnit odsuzující rozsudek nebo jeho

část v soudem určeném druhu veřejného sdělovacího prostředku. Této povinnosti nekoresponduje žádná povinnost veřejného sdělovacího prostředku takové informace zveřejnit. Ačkoliv sdělovací prostředky k tomu budou za úplatu patrně ochotny přistoupit, nelze vyloučit, že určením druhu sdělovacího prostředku bude okruh takových sdělovacích prostředků omezen, kdy žádný z nich nebude ochoten odsuzující rozsudek zveřejnit. Odsouzená právnická osoba tedy nebude mít možnost takovouto povinnost splnit. Pokud takovouto povinnost nesplní, lze jí podle § 41 zákona o TOPO ukládat pořádkové pokuty až do výše 500 000 Kč, a to i opakovaně. Odsouzená právnická osoba tedy bude sankcionována za něco, co není s to ovlivnit. Podle obžalované je třeba za nesplnitelnou povinnost považovat také potenciálně nesplnitelnou povinnost, která vyžaduje nejen jednání toho, jemuž je povinnost uložena, ale která vyžaduje též jednání třetí strany, která však k takovému jednání není povinná. Vzhledem k tomu, že náklady na uveřejnění ponese odsouzená právnická osoba, bude tímto trestem fakticky ukládána další majetková sankce, aniž může soud předvídat, jaké výše taková sankce vlastně dosáhne, což bude problematické zejména v kombinaci s jinými tresty a při posuzování celkového dopadu uložených trestů.

149. Obžalovaná navrhuje, aby odsuzující rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. a) až písm. e) tr. řádu zrušen a ve věci rozhodnuto tak, že obžalovaná bude podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěna, případně pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že vady odsuzujícího rozsudku nelze odstranit ve veřejném zasedání, navrhuje, aby věc byla podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, popřípadě aby s ohledem na neodstranitelné vady přípravného řízení bylo rozhodnuto tak, že podle § 260 tr. řádu bude věc vrácena státnímu zástupce k došetření. V případě, že by odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil soudu I. stupně k novému projednání, měl by zároveň ve smyslu ustanovení § 25 tr. řádu trestní věc odejmout Krajskému soudu v Praze a přikázat jinému krajskému soudu (případně i Městskému soudu v Praze) v jeho obvodu.

150. V doplnění odvolání ze dne 11. 2. 2022 znovu obžalovaná společnost Metrostav a.s. poukazuje na nezákonné složení senátu soudu prvního stupně a podrobně toto rozebírá v tomto podaném odvolání. Poukazuje zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3011/20, kdy cituje toto rozhodnutí Ústavního soudu na str. 5 svého doplnění odvolání. Podobným organizačním důvodem pro odnětí věci, který s ohledem na shora citované rozhodnutí ÚS ČR rozhodně v ústavním přezkumu nemůže obstát je skutečnost, že konkrétní soudce (přisedící) působí již u jiného soudního oddělení, nicméně i nadále u téhož soudu. Tento zcela nedostatečný důvod byl nicméně důvodem pro odnětí trestní věci obžalované, který byl aplikován ve vztahu přisedícím Evě Paškové a Ing. Miloši Petřírovi. Je sice legitimní, že byl JUDr. Ivo Zelinkovi jako předsedovi senátu zastaven nápad, neboť mu končil mandát soudce, ale nelze akceptovat, aby z tohoto důvodu byla trestní věc obžalované odňata i zbývajícím zákonným soudcům výše uvedeným, i kdyby tak rozvrh práce stanovil. Tyto pravidla je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, a nebude-li takový výklad možný, je třeba je neaplikovat a vyjít z obecného ústavního zákazu odnětí věci zákonnému soudci. Skutečnost, že byl konkrétnímu soudnímu oddělení zastaven nápad, není důvodem k přerozdělení věci. Vzhledem k tomu, že změna přisedící výše uvedených není legitimní, kdy i v tomto odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2021, č.j. 5 Tdo 23/2021-11766, ze kterého cituje, byli tito přisedící v okamžiku rozhodování Krajského soudu v Praze po opětovném nápadu obžaloby i nadále zákonnými soudci v trestní věci obžalované, a měli to být právě oni, kdo měl tuto věc projednávat a rozhodovat. Dále obžalovaná společnost poukazuje na netransparentnost a způsob přidělování věci konkrétním přisedícím u Krajského soudu v Praze, který je zároveň popřením zásady zákonného soudce. Obžalovaná znovu odkazuje na str. 9 svého doplnění odvolání na rozhodnutí Nejvyššího soudu a rozhodnutí Ústavního soudu, která cituje. Dále poukazuje na absentující konkrétní důvody pro aplikaci pravidel zastupování přisedících u Krajského soudu v Praze a na to, že o přidělování věci jednotlivým přisedícím a o relevantnosti důvodů pro přeskocení konkrétního přisedícího prakticky rozhoduje vedoucí kanceláře, což dále rozebírá a odkazuje i na vyjádření místopředsedy Krajského soudu v

Praze ze dne 24. 4. 2019, a dále s tímto vyjádřením polemizuje na straně 12 až 15 svého doplnění odvolání. Poukazuje také na to, že Krajský soud v Praze nepostupoval při konstituci senátu v trestní věci obžalované ani v souladu se svým rozvrhem práce, což rozvádí na stranách 15 a 16 svého doplnění odvolání. Opětovně upozorňuje na to, že v trestní věci rozhodovala přisedící, která v okamžiku prvního úkonu ve věci nebyla ni řádnou přisedící Krajského soudu v Praze, což rozebírá na str. 16 a 17. doplnění odvolání. Konečně připomíná, že požadavky na pravidla pro určení zákonného soudce na úrovni rozvrhu práce je třeba aplikovat stejně přísně jak na profesionálního soudce, tak na laického soudce, tedy na přisedící, a odkazuje na nález ÚS II. ÚS 3213/10.

151. Obžalovaná společnost je přesvědčena, že řízení před soudem prvního stupně trpí podstatnou vadou řízení, neboť v řízení před soudem prvního stupně nerozhodovali zákonní soudci.

152. Obžalovaná společnost v doplněném odvolání setrvala na svém závěrečném návrhu, kdy navíc navrhla, aby současně při vrácení věci soudu prvního stupně bylo nařízeno, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, a zároveň, aby rozsudek podle § 261 tr. řádu byl zrušen ve prospěch všech ostatních obžalovaných.

153. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. se v dalším doplnění odvolání ze dne 31. 3. 2022 zabývá otázkou vyvinění obžalované dle § 8 odst. 5 zákona o TOPO, kdy zdůrazňuje, že soud prvního stupně se v odsuzujícím rozsudku naplnění podmínek zproštění právní odpovědnosti podle § 8 odst. 5 zákona o TOPO zabýval zcela nedostatečně a zjednodušeně (odst. 441 a 445 odsuzujícího rozsudku) a odmítl vyvinění obžalované ve smyslu § 8 odst. 5 zákona o TOPO z toho důvodu, že přičitatelného jednání se měl dopustit obžalovaný [příjmení] [příjmení], který byl v té době jedním z členů statutárního orgánu obžalované, tedy orgánu, který měl dle odsuzujícího rozsudku rozhodovat o přijetí compliance opatření, jejich podobě a dohlížet nad jejich dodržováním (kompletně viz odst. 441. odsuzujícího rozsudku). Posouzení přičitatelnosti jednání obžalovaného [příjmení] [jméno] obžalované pak v odsuzujícím rozsudku absentuje zcela. Obžalovaná opětovně zdůrazňuje, že posuzování vyvinění obžalované ve vztahu k jednání obžalovaného [příjmení] [jméno], v předmětné době ekonomického náměstka jedné z divizí obžalované, by mohlo být nadbytečné, pokud by soud správně zohlednil nepřičitatelnost jednání obžalovaného [příjmení] [jméno] obžalované, neboť Ing. [jméno] nebyl u obžalované osobou ve vedoucím postavení ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o TOPO, což však prvoinstanční soud neučinil. Prvoinstanční soud v odsuzujícím rozsudku hodnotí otázku vyvinění společně u obžalované a obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., ale pomíjí přitom zásadní rozdíl ve vnitřní struktuře obou společností, kdy u obžalované HOSPIMED, spol. s r.o. byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] v pozici majoritního společníka a jednoho ze dvou jednatelů. Naopak u obžalované byl Ing. [příjmení] jedním z členů kolektivního statutárního orgánu a z podstaty věci tak nemohl mít sám Ing. [příjmení] na jednání obžalované rozhodující vliv. Prvoinstanční soud rovněž pomíjí samostatné působení kontrolních orgánů obžalované, zejména interního auditu podřízeného nikoliv představenstvu obžalované, ale přímo prezidentovi skupiny Metrostav. Právě osoba prezidenta skupiny Metrostav a oddělení interního auditu mělo již v době páchání údajného závadového jednání obžalovaných [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno] zásadní význam. Obžalovaná v této souvislosti zdůrazňuje, že rozhodnutí prvoinstančního soudu o nemožnosti nebo nedůvodnosti aplikace § 8 odst. 5 zákona o TOPO je v rozporu se samotným předmětným ustanovením, které žádné výjimky z nutné aplikace tohoto ustanovení nepřipouští. Odvolací soud by proto měl dle přesvědčení obžalované při projednání věci klást maximální důraz na skutečné a podrobné posouzení CMS systému obžalované, což v odsuzujícím rozsudku absentuje zcela, a to nejen na jeho podobu v době spáchání údajného trestního jednání, ale rovněž na jeho vývoj a úpravy v následujících letech.

154. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. s ohledem na rozsah (ne) posouzení compliance systému prvoinstanční soudem obžalované považuje za nezbytné doplnit své odvolání a upozornit odvolací soud na další podstatný vývoj compliance systému obžalované. Obžalovaná společnost již v roce 2012 měla zaveden funkční a komplexní systém, který byl reálně schopen detekovat a

reagovat na protiprávní jednání jejích zaměstnanců, přičemž obžalovaná zdůrazňuje, že v roce 2011 a 2012 neexistovaly ani žádné normové standardy upravující CMS, ze kterých by obžalovaná mohla vycházet, a nelze porovnávat situaci v roce 2012 s dnešními možnostmi. Obžalovaná prokázala řádné proškolení jak Ing. [příjmení], tak Ing. [jméno], kteří tak pravidla prokazatelně znali. Samotný obžalovaný [příjmení] [jméno] tedy mohl a měl rozpoznat potenciální trestněprávní rizika spojená s jeho jednáním. I pokud by toho nebyl schopen, kontrolní mechanismy obžalované v podobě hodnocení právních rizik obchodního případu ze strany právní služby Divize 1 by tato rizika odhalily (k tomu blíže odst. 124 až odst. 130 odůvodnění odvolání obžalované). Dalším vývojem a zkvalitněním prošel CMS systém rovněž v posledních měsících. Obžalovaná tímto zakládá k důkazu a navrhuje provedení listinných důkazů, které tvořily přílohu doplnění odvolání. Jedná se o aktuálně platné a účinné verze zásadních dokumentů CMS systému obžalované, které jsou výsledkem dlouhodobě snahy obžalované společnosti Metrostav a.s. o zavedení standardizovaného rámce pro compliance a mají základ v ISO standardech. Obžalovaná se dále podrobně zabírá compliance systémem obžalované pod body 11. až 15. doplnění odvolání.

155. Obžalovaná dále upozorňuje na pracovní řád Metrostav a.s. Nedílnou součástí pracovního řádu, obsaženou ihned na úvodu pracovního řádu jako jeho čl. 2, je Etický kodex Metrostav a.s., včetně etické linky a programu trestně právní compliance, a s těmito pravidly tak jsou obeznámeni všichni zaměstnanci obžalované. Pracovní řád obsahuje esenciální materiální vymezení CMS systému vymezením pravidel chování a jednání pro společnost S Metrostav, její pracovníky a spolupracovníky, přičemž je mimo jiné kladen důraz na striktní dodržování právních a etických norem při jednání se zákazníky, obchodními partnery v rámci veřejných zadávacích řízení. Zmíněné úpravy CMS systému realizované v roce 2021 jsou v současné době předmětem proškolení školení všech zaměstnanců obžalované a obecně pravidla CMS systému jsou předmětem i vstupního školení nových zaměstnanců obžalované společnosti.

156. Obžalovaná v souvislosti s CMS systémem dále poukazuje na to, že nejen svůj CMS systém zdokonaluje, nastavuje jej a prověřuje jeho funkčnost v souladu s nejvyššími standardy, ale rovněž nechává jeho skutečnou funkčnost prověřovat nezávislými, odborně erudovanými a nestrannými institucemi. Tvzení, že CMS systém obžalované je pouhý souhrn sice formálně správných pravidel, která však obžalovaná nedodržuje, kterých se dopouští intervenující státní zástupce, je zjevně nesprávné, účelové a neodpovídá realitě. V této souvislosti obžalovaná připomíná, že již například v roce 2015 nechala svůj CMS systém prověřit mezinárodně uznávanou auditorskou společností E & Young (zpráva je založena ve spise a provedena k důkazu, blíže k tomu mimo jiné bod 119 odůvodnění odvolání). Potvrzení správnosti nastavení CMS systému Auditní zprávou je jednoznačným prokázáním správnosti nastavení CMS systému a jeho zdokonalení prostřednictvím implementace standard ISO, správnosti fungování CMS systému a jeho cílů.

157. Změna zákona o TOPO spočívající v přijetí § 8 odst. 5 zákona o TOPO je zásadní koncepční změnou právní úpravy trestní odpovědnosti právnických osob. Nelze říci, že by prvoinstanční soud tuto novelizaci zohlednil do své rozhodovací praxe. Prvoinstanční soud se v odsuzujícím rozsudku otázce compliance nevěnoval de facto vůbec, s odůvodněním, že při spáchání trestného činu členem statutárního orgánu to činit nemusí, přičemž nezohlednil ani rozdíly mezi individuálním statutárním orgánem obžalované spol. HOSPIMED spol. s.r.o., a kolektivním orgánem v případě obžalované. V důsledku toho je právní posouzení věci prvoinstančním soudem zcela nesprávné. S ohledem na výše uvedené má obžalovaná za to, že i pokud došlo ke spáchání trestného činu přičitatelného obžalované, což však z důvodů uvedených ve svých předchozích vyjádřeních, zejména v odůvodnění svého odvolání, odmítá, zprostila se obžalovaná trestní odpovědnosti dle § 8 odst. 5 zákona o TOPO.

158. Obžalovaná se dále vrací k otázce uloženého a navrženého trestu, což rozvádí pod body 28. a násl. Obžalovaná poukazuje na své specifické poměry, její dosavadní činnosti a její majetkové poměry a důsledky, které lze od nepravomocně uloženého trestu zákazu plnění veřejných zakázek, je nutno opětovně zdůraznit, že převažující část výnosů obžalované konstantě (cca 60 %) je

představují výnosy plynoucí z veřejných zdrojů. Z aktuálních přehledů o zasmluvněných zakázkách v letech 2019 -2022, které obžalovaná již soudu předložila v rámci svého vyjádření k návrhu intervenujícího státního zástupce na vtažení do odvolacího řízení společnosti Metrostav Infrastructure a.s., na které tímto obžalovaná odkazuje, vyplývá, že tyto výnosy v posledním dokončeném účetním období představovaly cca 11 mld. Kč. Trest zákazu plnění veřejných zakázek nepravomocně uložený soudem prvního stupně by tak představoval újmu ve formě snížení obrátu obžalované minimálně v řádu minimálně 33 miliard Kč, pokud by odvolací soud vyhověl návrhu intervenujícího státního zástupce a uložil obžalované trest zákazu plnění veřejných zakázek ve výměře 10 let, představovala by újma obžalované ve formě snížení obrátu astronomických 110 mld. Kč. Z uvedených údajů je zjevné, že soudem prvního stupně uložený trest je zjevně nepřiměřený a pro obžalovanou velmi pravděpodobně i likvidační. Je totiž zjevné, že uložení takového trestu by se de facto okamžitě projevilo nutným propuštěním minimálně poloviny stávajícího počtu zaměstnanců obžalované (2500 osob), což samo osobě by obžalované přineslo nejen jednorázové zvýšení mzdových nákladů (zákonné odstupné) ve výši další cca 0,5 mld. Kč, ale rovněž ztrátu specifických schopností a dovedností obžalované, mimo jiné, významných pro národní hospodářství (k tomu viz dále). Tento zásah do kontinuálně, organicky budované a funkční personální struktury obžalované by nepochybně ochromil obžalovanou natolik, že by nebyla schopna zajistit v dosavadní kvalitě své vysoce ceněné služby ve specifických stavebních oblastech jako ražba tunelů, stavby mostních konstrukcí, složitých dopravních uzlů, stavby či rekonstrukce vodních děl, stavby a rekonstrukce (stavebních částí) různých druhů elektráren včetně jaderných a vodních. Expertiza v takových oblastech se nezískává pouze díky užívání specifických stavebních postupů a technologií, ale zejména ji získávají postupem času právě samotní zaměstnanci obžalované, kteří se až doposud vyznačovali vysokou mírou loajality ke svému zaměstnavateli, kdy v obžalované společnosti existuje abnormálně vysoké procento kmenových zaměstnanců, kteří pro obžalovanou pracují na různých pozicích buď celý život, anebo alespoň několik desítek let. Výše zmíněné negativní, s velkou pravděpodobností likvidační, dopady nepravomocně uloženého trestu zákazu plnění veřejných zakázek (o likvidačním charakteru intervenujícím zástupcem navrženého trestu nelze vůbec pochybovat) pak musí soud zvažovat i vzhledem k jeho legální povinnosti přihlížet při stanovení druhu a výše trestu k faktu, zda právnická osoba vykonává činnost ve veřejném zájmu, která má strategický nebo obtížně nahraditelný význam pro národní hospodářství, obranu nebo bezpečnost, což následně rozvádí pod body 38. až 41. svého doplnění odvolání.

159. Soud by v neposlední řadě měl při stanovení druhu a výše trestu v souladu ustanovením § 14 odst. 1 zákona o TOPO přihlížet i k působení právnické osoby po činu, neměl by v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona TOPO ve spojení s ustanovením § 38 odst. 2 tr. zákoníku ukládat trest citelnější tam, kde postačí sankce pachatele méně postihují (zásada subsidiarity přísnější sankce) a měl by v souladu judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva přihlídnout i době, která uplynula od spáchání činu, resp. k délce trestního řízení. I v případě, že by odvolací soud uznal obžalovanou vinnou, což obžalovaná vzhledem k odůvodnění svého odvolání odmítá, měl by, vzhledem k uvedenému v předchozí větě, při ukládání případného trestu zohlednit jak rozvoj CMS systému obžalované, její intenzivní snahu o jeho zdokonalování a funkčnost, tak skutečnost, že obžalovaná je bezúhonná a že obžalovaná, resp. její zaměstnanci a členové orgánů, se od roku 2013 žádného jednání, pro které by mohlo být zahájeno trestní stíhání obžalované, nedopustili. Obžalovaná společnost se de facto během celého trestního řízení, které je proti ní vedeno, intenzivně snaží o předcházení a potírání případného trestného jednání svých zaměstnanců. Vedení samotného trestního řízení a skutečnost, že se během jeho vedení obžalovaná nedopustila žádného trestného jednání, je tedy postačující k závěru, že pravděpodobnost spáchání trestného jednání zaměstnanců či členů jejích orgánů, které by obžalované v souladu s ustanovením § 8 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO šlo přičítat, je minimální. Za takové situace je případné uložení pravomocného trestu, který by mohl vést až likvidaci obžalované, případně k výraznému ochromení její činnosti, nutné považovat za zjevně nepřiměřené, resp. nezákonné.

160. Na základě výše uvedeného pak obžalované nezbyvá než setrvat na svém původním stanovisku, že nepravomocně uložený trest zákazu plnění veřejných zakázek v délce tří let je zjevně nepřiměřený, s velkou pravděpodobností i pro obžalovanou likvidační, a je uložený v příkrému rozporu s ustanoveními § 14 odst. 1,3 zákona o TOPO a § 16 zákona o TOPO, a to zejména s ohledem na poměry obžalované, její dosavadní činnost a její majetkové poměry, důsledky uloženého trestu jak pro obžalovanou, tak na negativní dopady uloženého trestu na třetí osoby a na národní hospodářství a bezpečnost České republiky.

161. Obžalovaná závěrem uvádí, že nezbyvá než setrvat na všech důvodech podaného odvolání a na svých původních procesních návrzích uvedených v odůvodnění svého odvolání z 15. 12. 2020 a jeho prvního doplnění z 15. 2. 2022 a navrhnout, aby odvolací soud odsuzující rozsudek z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) až e) trestního řádu zrušil a věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně aby po doplněném dokazování znovu rozhodl tak, že obžalovanou obžaloby zproští, neboť nebylo vůbec prokázáno, že se skutky č. 6 a 8 staly, případně s ohledem na ustanovení § 8 odst. 1,2 a 5 zákona o TOPO, že tyto skutky nespáchala obžalovaná, resp. že za jejich spáchání není trestně odpovědná. Pro případ, že by odvolací soud obžalovanou uznal i přes i podané odvolání vinnou, obžalovaná navrhuje, aby soud odsuzující rozsudek z důvodu dle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu zrušil a aby po doplněném dokazování znovu rozhodl tak, že obžalované uloží přiměřený peněžitý trest.

162. Obžalovaná společnost ML Compet, a.s. ve svém odvolání v první řadě poukazuje, že příkazy k odposlechům telekomunikačního provozu dle § 88 tr. řádu nařizoval věcně a místně nepřislušný soud, kdy skutky popsané v usnesení o zahájení trestního stíhání a posléze v obžalobě nijak nesouvisely s [obec], nadto příkazy k odposlechům nebyly dostatečně resp. vůbec odůvodněny. Jestliže soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí považuje odposlechy za klíčový důkaz, je napadený rozsudek v tomto směru zjevně nezákonný. Soud prvního stupně nepřihlédl k závaznému právnímu názoru vyšších soudů v tzv. I. větvi této kauzy, které odposlechy shledaly jako nezákonné, a odmítl se tímto právním názorem řídit. Nic na tom nemění ani skutečnost, že skutky souzené v této II. větvi případu byly bez zákonného důvodu v původním trestním řízení odděleny od skutků dalších, a po rozdělení věci posléze soudem projednávány odděleně.

163. Obžalovaná společnost namítá, že z důkazů provedených při hlavním líčení nelze dovozovat vědomí obžalované [příjmení] o jakýchkoli tvrzených dohodách mezi uvedenými osobami v odposleších natož její souhlas s obsahem takto tvrzených dohod. Je logické, že obžalovaná [příjmení] jako statutární zástupce administrátora komunikovala se zadavatelem při přípravě zadávacího řízení, neboť jinak by nebylo možné zadávací řízení za splnění všech zákonných podmínek připravit. Společnost ML Compet, a.s., zpracovávala pro zadavatele Oblastní nemocnici Kladno, a.s., zadávací dokumentaci a připravovala zadávací řízení, nicméně vědomí či souhlas statutárního zástupce obžalované s jakýmkoliv dohodami účastníků zadávacího řízení z provedených důkazů dovozovat nelze. Při absenci prokázaného vědomí či dokonce souhlasu s podmínkami dohody nelze tento skutek přičítat k tíži obžalované ML Compet, a.s.. Takovýto souhlas nevyplyvá ani z výslechů svědků, zejména bývalých zaměstnanců společnosti. O absenci vědomí či souhlasu obžalované [příjmení] s tvrzenými dohodami mezi obžalovanou [příjmení] a dalšími osobami přitom svědčí ta skutečnost, že obžalovaná ML Compet, a.s., neměla z případného soudem dovozovaného trestně postižitelného jednání jiných osob žádný majetkový či jiný prospěch a tento prospěch nebyl žádnou z těchto osob přislíben.

164. Obžalovaná se domnívá, že v těchto souvislostech se jeví jako zcela nepřiměřený trest uložený obchodní korporaci ML Compet, a.s., tedy úhrnný trest zrušení právnické osoby. K tomu obžalovaná uvádí, že trest zrušení právnické osoby nebyl uložen kromě obžalované společnosti AVEZA, s.r.o., žádné další obžalované právnické osobě v tomto řízení.

165. Na základě výše uvedeného obžalovaná společnost ML Compet, a.s., závěrem navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí a obžalovanou společnost zprostil obžaloby, případně aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno v bodech 7b) a 8) a věc byla vrácena soudu prvního stupně.

166. Odvolání podala i poškozená Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje (dále jen, „Oblastní nemocnice Kolín“), a to do výroku o náhradě škody. Poškozená byla rozsudkem odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozená považuje argumentaci soudu týkající se odůvodnění napadeného výroku o náhradě škody za nesprávnou. Dle poškozené bylo možné na základě výsledků dokazování uplatněným nárokům na náhradu škody vyhovět. Pokud soud prvního stupně uznal vinnou obžalovanou společnost HOSPIMED ve vztahu k jednání pod bodem 4) výroku napadeného rozsudku a obžalované Metrostav a.s., MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a Ing. [jméno] vinnými ve vztahu k jednání pod bodem 6) napadeného rozsudku, pak měl poškozené přiznat náhradu škody v příslušné a uplatněné výši, tj. ve vztahu k bodu 4) alespoň ve výši 27 561 315,17 Kč, tj. ve výši částky již vrácené poskytovateli dotace dne 12. 11. 2013, zároveň přiznat poškozené náhradu škody ve vztahu k bodu 6), jelikož je zřejmé, že dané finanční prostředky nebyly poškozené vyplaceny k její škodě, a to v důsledku jednání obžalovaných, přičemž tato skutečnost vyplývá z výsledků dokazování.

167. Poškozená závěrem navrhuje, aby Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že uloží ve vztahu k jednání pod bodem 4) napadeného rozsudku obžalované HOSPIMED spol. s r.o., nahradit poškozené škodu ve výši 99 208 564,21 Kč, a ve vztahu k jednání pod bodem 6) rozsudku uloží obžalovaným Metrostav a.s., MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a Ing. [jméno] nahradit poškozené společně a nerozdílně škodu ve výši 155 471 816,15 Kč.

168. Odvolání podal také poškozený Středočeský kraj, a to do výroku o náhradě škody, kdy byl rozsudek soudu prvního stupně odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Argumentaci soudu prvního stupně týkající se odůvodnění napadeného výroku o náhradě škody považuje za nesprávnou a má za to, že bylo možné na základě výsledků dokazování uplatněnému nároku na náhradu škody vyhovět. Poškozený uplatnil v trestním řízení škodu, která byla tvořena rozdílem mezi cenou za dílo při rekonstrukci Gymnázia Hostivice realizovaného na základě veřejné zakázky a cenou za jakou tato rekonstrukce mohla být provedena. Pokud by nedošlo k navýšení díla o úplatek ve výši 3 miliony Kč, který obžalovaná JIPE s.r.o. poskytla v souvislosti s danou veřejnou zakázkou obžalovaným [příjmení] a obžalované [příjmení]. Ze skutečností, které vzal soud za prokázané je zřejmé, že úplatek tvořil 10 % ceny zakázky, z čehož lze dovodit, že do ceny zakázky musel být promítnut, a to ke škodě poškozeného. Pokud tedy soud uznal obžalované vinnými z výše uvedeného jednání, potom měl zároveň přiznat poškozenému příslušnou náhradu škody. Krajský soud v Praze tedy dle poškozeného pochybil, pokud jej s nárokem na náhradu škody odkázal do civilního řízení, přesto, že poškozený nárok řádně uplatnil a nárok bylo možno poškozenému přiznat na základě výsledků provedeného dokazování.

169. Poškozený závěrem žádá, aby Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek ve výroku, kterým byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, a rozhodl tak, že uloží obžalovaným JIPE s.r.o., AVEZA s.r.o., MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a [jméno] [příjmení] povinnost nahradit poškozené společně a nerozdílně škodu ve výši 3 000 000 Kč.

170. Obžalovaná společnost Metrostav Infrastructure a.s. (dále jen, „MI“) zaslala Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 2. 2022 své vyjádření k předvolání. Společnosti MI bylo dne 29. 12. 2021 jako obžalované s odkazem na ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO doručeno předvolání Vrchního soudu v Praze k veřejnému zasedání o odvolání ve věci sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2021. Tento procesní úkon je vůbec prvním úkonem, který vůči společnosti MI v tomto trestním řízení orgány činné v trestním řízení učinily. Vzhledem

k tomu, že společnost MI považuje tento procesní postup za zjevně nezákonný, ba dokonce protiústavní, ohradila se proti tomuto procesnímu postupu samostatným vyjádřením. Vzhledem k namítané protiústavnosti, podala společnost MI prostřednictvím JUDr. PhDr. Stanislava Balíka Ph.D., advokáta, k Ústavnímu soudu ústavní stížnost proti jinému zásahu veřejné moci. Tato ústavní stížnost byla odmítnuta, a to pro předčasnost. Vzhledem k tomu, že je společnost MI přesvědčena, že na její straně nejsou splněny podmínky pro přechod trestní odpovědnosti, dovolila si vyjádřit se i k vyjádření Mgr. Zdeňka Matuly, státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, ze dne 17. 12. 2020, doplněného dne 23. 6. 2021, ve kterém se intervenující státní zástupce vyjádřil právě k otázce přechodu trestní odpovědnosti na společnost MI jakožto důsledku nabytí části závodu obžalované společnosti Metrostav a.s., se sídlem Koželužská 2450/4, Libeň, 180 00 Praha 8, IČO: 000 14 915 (dále také, „Metrostav a.s.“).

171. Dle názoru obžalované MI se podle § 2 odst. 1 zákona o TOPO pak na řízení proti právnické osobě použije subsidiárně trestní řád, pokud nestanoví zákon o TOPO jinak, anebo to povaha věci nevylučuje. Vzhledem k tomu, že zákon o TOPO neupravuje zvláštní procesní postup zahájení trestního stíhání právnické osoby, ani postavení stíhané právnické osoby před soud, ani to evidentně nevylučuje povaha věci, když v praxi je vůči právnickým osobám standardně zahajováno trestní stíhání vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání a jsou na ně podávány obžaloby, nelze jinak než uzavřít, že se v případě právnických osob postupuje v tomto směru stejně jako v případě osob fyzických. Nelze pak přisvědčit názorům, se kterými se společnost MI setkala v jiné trestní věci vedené Vrchním soudem v Praze pod sp. zn. 5 To 7/2020, do něž byla Vrchním soudem v Praze rovněž, „vtahována“, i když poněkud jiným způsobem a v odlišné procesní situaci, že procesní vtažení právního nástupce nastává na ex lege na základě ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO. Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO je totiž ustanovením výlučně hmotněprávním. Trestní odpovědnost na právního nástupce pak nenastupuje na základě zákona, nýbrž na základě právní skutečnosti, konkrétně na základě právního nástupnictví, s nímž jsou ve specifických případech spojeny důsledky v podobě přechodu trestní odpovědnosti na právního nástupce. Neděje se tak přitom na základě kteréhokoliv právního nástupnictví, ale na základě právního nástupnictví určité kvality.

172. Obžalovaná společnost MI dále uvádí, že vzhledem k tomu, že tedy neexistuje speciální úprava zahájení trestního stíhání právního nástupce stíhané právnické osoby, nelze uzavřít jinak než, že v souladu se zásadou zákonnosti musí být stíhání takového právního nástupce formálně zahájeno postupem podle § 160 trestního řádu a pro postavení právního nástupce před soud je třeba postupovat podle § 180 odst. 1 trestního řádu. K tomu ve vztahu ke společnosti MI nedošlo, a tedy je třeba jakýkoliv jiný postup označit za rozporný se zásadou zákonnosti. Společnost MI je tedy s ohledem na shora uvedené přesvědčena, že je v rozporu s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s § 2 odst. 1 trestního řádu stíhána jiným způsobem, než stanoví zákon. Naříkaný postup zkracuje společnost MI zejména na jejím právu na obhajobu, a to nejen ve vztahu k zahájení trestního stíhání, které se zahajuje usnesením, proti kterému jsou obvinění oprávněni brojit stížnostmi, a dále ve vztahu k obhajobě při úkonech přípravného řízení, ale zejména ve vztahu k dokazování, jehož těžiště leží v hlavním líčení v řízení před nalézacím soudem. Vtažením obžalované společnosti MI do fáze odvolacího řízení dle jejího názoru tedy hrozí, že vůči ní bude porušena zásada dvojinstančnosti. Tato zásada, respektive právo každého, kdo je uznán vinným z trestného činu, dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně, je výslovně zakotveno v čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejenže se tedy společnost MI nemohla účastnit řízení před soudem prvního stupně, tedy pro posouzení otázek viny a trestu zcela zásadního procesu dokazování, který není možné již znovu zopakovat v řízení před odvolacím soudem, ale předmětem odvolacího řízení má být v tomto případě posuzování, zda na společnost MI přešla tvrzená trestní odpovědnost společnosti Metrostav a.s., i případné posuzování kritérií pro ukládání trestu více právním nástupcům podle § 10 odst. 2 zákona o TOPO. Předmětem odvolacího řízení mají být tedy otázky, které před soudem prvního stupně

ani nebyly řešeny, přičemž ve vztahu k první z těchto otázek již odvolací soud, zdá se, k závěru dospěl, aniž by však obžalované společnosti MI jakkoliv naznačil důvody takového rozhodnutí. Vrchní soud v Praze učinil závěr o právním nástupnictví MI, aniž vedl jakékoliv dokazování a aniž dal MI jakýkoliv prostor se k této otázce vyjádřit. Naříkaným postupem Vrchního soudu v Praze je tedy zásadním způsobem zasahováno do práva obžalované společnosti MI na obhajobu, a rovněž je porušována zásada rovnosti zbraní. Společnost MI na rozdíl od intervenujícího státního zástupce nemohla před svým vtažením do řízení vnést argumenty a důkazy, proč zmíněný převod části závodu společnosti Metrostav a.s., nemůže být spojen s přechodem trestní odpovědnosti podle § 10 odst. 1 zákona o TOPO na společnost MI. Ačkoliv intervenující státní zástupce své vyjádření k této otázce sám z vlastní iniciativy zaslal Vrchnímu soudu v Praze již dne 17. 12. 2020, které následně ještě doplnil dne 23. 6. 2021, nebylo toto vyjádření obžalované Vrchním soudem v Praze, natož intervenujícím státním zástupcem, který by měl sám dbát na dodržování zásady rovnosti zbraní, ani zasláno k vyjádření. Namísto toho si Vrchní soud v Praze o této otázce na základě státním zástupcem vnesených argumentů a navržených důkazů udělal názor, a aniž tedy slyšel druhou stranu, společnost MI jednoduše k veřejnému zasedání o odvolání jako právní nástupkyni v pozici obžalované předvolal.

173. Obžalovaná společnost MI uvádí, že není právním nástupcem společnosti Metrostav a.s. ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o TOPO, což dále rozvádí pod body 21. a 22. Následně poukazuje na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 840/14, v němž Ústavní soud připustil, že v určitých, konkrétních případech singulární sukcese je přechod trestní odpovědnosti na singulárního právního nástupce možný. Konkrétně je vymezil následovně: „V návaznosti na tam uvedené skutečnosti tak postačí - stěžovatelce případně na vysvětlenou - zopakovat a zdůraznit následující. Jakkoli je možno stěžovatelce přisvědčit, že není namístě interpretovat ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. způsobem, že by bylo aplikovatelné na všechny případy singulární sukcese, není současně možné přehlížet, že ačkoliv prodej podniku (resp. závodu) z hlediska teorie spadá pod případy singulární sukcese, vykazuje jisté (materiální) znaky blízké se sukcesí universální. Jinými slovy řečeno, bylo by vskutku proti smyslu samotné právní úpravy trestní odpovědnosti právnických osob, pakliže by případná trestněprávní sankce nemohla dopadat na společnost, na niž by byl převeden celý podnik (závod) trestně stíhané (a posléze i odsouzené) obchodní společnosti. Stěžovatelkou dovolávaná interpretace ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. by tak nevyhnutelně vedla k tomu, že by k faktické beztrestnosti jakékoliv obchodní společnosti stačilo, aby případně převedla svůj podnik (závod), resp. jeho bonitní část na nově vzniklou (či jinou již existující) obchodní společnost.“ Nelze tedy říci, že Ústavní soud dovozuje vznik právního nástupnictví pro případ převodu části závodu obecně, naopak Ústavní soud potvrdil, že § 10 odst. 1 zákona o TOPO není obecně aplikovatelný na případy singulární sukcese. Jeho použití u singulárního nástupnictví (kterým je i převod závodu nebo jeho části) připouští pouze tam, kde je z trestně stíhané právnické osoby vyveden celý podnik, popřípadě veškerá jeho bonitní část, ve stíhané právnické osobě nezbude nic, popřípadě jen aktiva nebonitní či bezcenná, a stíhaná právnická osoba tímto dosáhne „faktické beztrestnosti“. Z uvedeného je zřejmé, že i pokud je připuštěno i přes nižší judikaturní dosah usnesení Ústavního soudu, že k přechodu trestní odpovědnosti dochází též v případech singulární sukcese, je třeba zdůraznit, že bude muset jít o singulární sukcesí určité kvality, konkrétně bude muset jít buď o převod celého závodu, anebo vyprázdnění v podobě zcizení bonitní části, přičemž skutečnost, že jde o singulární sukcesí spojenou s přechodem trestní odpovědnosti je třeba v řízení prokázat. Zároveň je třeba připomenout, jaké důvody vedly Ústavní soud k citovaným závěrům. Těmito důvody byla skutečnost, že smyslem a účelem ustanovení § 10 zákona o TOPO je zabránit právnickým osobám, aby se vyhýbaly trestní odpovědnosti, tj. aby dosáhly beztrestnosti a aby znemožnily výkon případného trestu odpovídající závažnosti spáchaného trestného činu. I v tomto je tedy nutné spatřovat limity extenzivního výkladu ustanovení § 10 zákona o TOPO. Tedy ne každý převod obchodního závodu či jeho bonitní části má být spojen s přechodem trestní odpovědnosti, ale pouze takový, jehož cílem je snaha vyhnout se důsledkům trestní odpovědnosti, trestním sankcím.

Při aplikaci § 10 zákona o TOPO je tedy třeba důsledně rozlišovat mezi právním nástupnictvím univerzálním a singulárním. Jde-li o právní nástupnictví založené na základě univerzálního právního nástupnictví spojeného výlučně s přeměnami, je možné konstatovat, že za právního nástupce ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o TOPO bude možno považovat bez dalšího všechny právní nástupce. I ve vztahu k těmto právním nástupcům však musí orgány činné v trestním řízení od samého počátku důsledně posuzovat, zda v souladu s pravidly uvedenými v § 10 odst. 2 zákona o TOPO vůbec přichází v úvahu uložení jakéhokoli trestu právnímu nástupci. Bude tedy potřeba důkladně zjišťovat, zda a v jakém rozsahu přešly na právního nástupce výnosy, užitky a jiné výhody z údajně spáchaného trestného činu, a též zda a v jakém rozsahu právní nástupce reálně pokračuje v činnosti, v souvislosti s nímž byl údajný trestný čin spáchán. Takový postup bude jediný, který bude v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe a zásadou trestní odpovědnosti jako ultima ratio a též se zásadou zdrženlivosti a hospodárnosti. Nemělo by totiž žádného smyslu a bylo by to na újmu práv takové stíhané osoby, aby byla trestní odpovědnost uplatňována a trestní řízení vedeno proti osobě, u níž reálně nepřichází uložení žádného trestu v úvahu.

174. Obžalovaná společnost Metrostav Infrastructure a.s. uvádí k nabytí části závodu v podobě části Divize 4, že na základě této skutečnosti je čistě singulárním právním nástupcem obžalované společnosti Metrostav a.s., převzala pouze část jmění (tedy aktiv a pasiv) obžalované společnosti Metrostav a.s. Společnost MI v důsledku převodu části závodu získala zázemí a kapacity pro působení na určitém specificky vymezeném trhu stavebních prací – infrastrukturní projekty v silničním dopravním stavitelství. Naprostá většina podnikatelské činnosti obžalované a s ní související provozní a výrobní zázemí na ni nepřešla a společnost MI materiálně nedisponuje prostředky k tomu, aby vykonávala činnost v tak širokém rozsahu co do oborového zaměření, ve kterém ji vykonává obžalovaná. Převod části závodu nevedl k podstatné změně dosavadní struktury závodu ani podstatné změně podnikatelské činnosti obžalované společnosti Metrostav a.s., což vyplývá již z notářského zápisu ze dne 25. 8. 2020, NZ 435/ 2020, N 321/2020, který předložil Vrchnímu soud v Praze k důkazu sám státní zástupce již v prosinci 2020. Rozsah aktivit obžalované společnosti Metrostav a.s. na trhu stavebních prací se vzhledem k rozsahu převedeného jmění důsledkem převodu části závodu podstatně nezměnil a naprosto převažující část dosavadních činností zůstala zachována v rámci jejího závodu. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. dokonce nadále podniká i na stejném specifickém trhu stavebních prací jako společnost MI. Dále je podstatné, že na společnost MI nebyly převedeny činnosti a aktivity pro většinu segmentů trhu veřejných zakázek. Tak jako v rámci obžalované zůstává cca 90 % aktiv, zůstává v rámci obžalované také převažující část referenční báze, která je základním předpokladem pro účast v zadávacích řízeních. Společnost MI nedisponuje referencemi například pro oblasti bytové výstavby a občanské vybavenosti, vodohospodářské stavby, výstavbu energetické infrastruktury, rekonstrukce historických budov a další, neboť tyto reference, spolu s výrobním zázemím pro tyto oblasti zůstaly obžalované společnosti Metrostav a.s. a na společnost MI nepřešly. Jak již bylo navíc zmíněno výše, i sama obžalovaná společnost Metrostav a.s., působí stále prostřednictvím svých divizí v segmentu dopravních staveb. Jinými slovy, v rámci obžalované zůstala zachována rozhodující a zcela převažující část hmotných aktiv i aktiv nehmotných, tj. know-how, reference, umožňujících vstup na trh veřejných zakázek. V rámci obžalované společnosti Metrostav a.s. je tedy zachována bonitní část umožňující působit na trhu veřejných zakázek. Společnost MI nemůže a nebude moci v oblasti stavebních prací zadávaných prostřednictvím veřejných zakázek působit (pokud jde o oborovou specializaci) v rozsahu srovnatelném s obžalovanou společností Metrostav a.s. Na trhu veřejných zakázek rozhodně nezaujala postavení srovnatelné s obžalovanou Metrostav a.s. Vzhledem k tomu, že převažující část referencí zůstala obžalované společnosti Metrostav a.s., pokud by byl společnosti Metrostav a.s. pravomocně uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek, pak bude tedy reálně vykonán. V této souvislosti je tedy třeba uzavřít, že převodem závodu na společnost Metrostav Infrastructure a.s. nedochází k obcházení jakéhokoli případně v budoucnu uloženého trestu, a to ať už zákazového, tak peněžitého, ve vztahu k němuž to konstatuje i intervenující státní zástupce.

175. Obžalovaná dále poukazuje na neexistující souvislost mezi převáděnou činností a činností v souvislosti s níž mělo údajně dojít ke spáchání trestné činnosti. V rámci převodu části závodu na společnost MI přešla část závodu, která byla součástí organizačního útvaru obžalované společnosti Metrostav a.s. nazývaného „Divize 4“ zabývající se infrastrukturními projekty především v silničním dopravním stavitelství. Divize 4 byla oborově i organizačně zcela jasně vymezenou složkou v rámci závodu obžalované společnosti Metrostav a.s. jako jedna z celkem osmi divizí. Na rozdíl od ostatních „univerzálních stavebních“ divizí obžalované společnosti Metrostav a.s., které působí a působily na mnoha segmentech stavebního trhu, pak byla Divize 4 dlouhodobě vysoce specializovaná zejména na infrastrukturní projekty v silničním dopravním stavitelství. Předmětem převodu byl homogenní celek tvořený souborem účetních středisek tvořících Divizi 4, ze které byla vyčleněna, a tedy vyloučena z převodu, účetní střediska, pod která spadaly zakázky realizované Divizí 4 v zahraničí. Takto vymezený celek již před realizací převodu závodu dlouhodobě vykazoval vysokou míru autonomie v organizační i obchodní oblasti. Zajištění lepších podmínek pro organický rozvoj a růst toho celku, části původní Divize 4, a pro jeho další specializaci v rámci specifického segmentu infrastrukturního silničního stavitelství bylo hlavním důvodem realizace předmětné transakce, přičemž důvody, které k ní vedly, byly v rámci vedení společnosti Metrostav a.s. zvažovány dlouhodobě. Součástí převáděné části závodu byly věci, práva, dluhy a právní vztahy dlouhodobě spojené s fungováním Divize 4, respektive její ucelenou částí, která byla předmětem převodu. Jinými slovy, předmětem prodeje byla majetková a personální základna a související know-how, na kterých fungovala Divize 4 v rámci obžalované společnosti Metrostav a.s., kromě již zmíněných zahraničních projektů. Spolu s tím přešly také dluhy a závazkové, zejména smluvní, vztahy spojené s takto vymezeným souborem jmění. Uvedené skutečnosti, zejména organizační autonomie a významná specializace, jsou důležité z hlediska posouzení vztahu mezi činností, v souvislosti s níž mělo dojít k údajnému jednání, pro nějž byla na společnost Metrostav a.s. podána obžaloba, a činností, jež byla převedena na společnost Metrostav Infrastructure a.s. dle § 10 odst. 2 zákona TOPO. Společnost Metrostav a.s. je totiž v této trestní věci obžalovaná v souvislosti se zakázkami realizovanými výlučně Divizí 1. Tyto zakázky se přitom týkaly zcela jiného, rovněž specifického segmentu, než jsou silniční stavby, konkrétně o zakázky na stavební práce spočívající ve výstavbě či rekonstrukci zdravotnických zařízení. Pro realizaci zakázek v těchto různých segmentech jsou přitom třeba podstatně jiné znalosti i jiné technické zázemí. Specifická povaha staveb dopravní infrastruktury vede k tomu, že i jiné stavební společnosti působící na českém trhu tuto činnost „vydělují“ do samostatných právních entit, jak již bylo zmíněno shora. V souvislosti s výše uvedeným je pak konečně třeba zdůraznit, že žádné z trestních stíhání vedených v současnosti proti obžalované společnosti Metrostav a.s. se netýkalo aktiv a specifických činností, které byly převedeny v rámci převodu části závodu, jak již bylo zmíněno shora. To znamená, že vedle toho, že je převáděna (v poměru k celku) pouze malá část závodu, jedná se rovněž o část, která s projednávanými skutky neměla co do činění. Jinými slovy tedy na společnost MI zcela nepochybně nepřešly žádné výnosy, užitky či jiné výhody z údajně spáchaného trestného činu, pro který je v tomto řízení stíhána společnost Metrostav a.s., ani společnost MI jakkoliv nepokračuje v činnosti či jakkoliv nenavazuje na činnost společnosti Metrostav a.s., v souvislosti s níž měl být spáchán údajný trestný čin, pro který je v tomto trestním řízení společnost Metrostav a.s. stíhána. S ohledem na ustanovení § 10 odst. 2 zákona o TOPO tak vůbec nepřichází do úvahy, aby společnosti MI byl uložen jakýkoliv trest, nota bene trest zákazový, který intervenující státní zástupce navrhuje uložit v rozporu jak s judikaturou samotného odvolacího soudu, tak příslušnými doktrinárními závěry. Za takové situace je tedy uplatňování případné trestní odpovědnosti vůči společnosti Metrostav Infrastructure a.s. již na první pohled bezúčelné, stejně tak její účast na trestním řízení.

176. Obžalovaná uvádí, že v zahájení činnosti společnosti MI nelze spatřovat žádné nestandardní jednání. Pokud se jedná o určení samotné společnosti, na kterou společnost Metrostav a.s. převedla předmětnou část svého obchodního závodu, tak společnost Metrostav a.s. měla v zásadě dvě možnosti: (i) buď založit novou, „panenskou společnost“, (ii) anebo využít již dříve založenou

obchodní společnost, která byla v jejím vlastnictví, jejíž původní smysl existence zanikl, v daném případě byla společnost založena v souvislosti s realizací projektu MVE Štětí, jejíž stavba byla ukončena v roce 2015, a která již dále nevykonávala žádnou relevantní ekonomickou činnost. Společnost Metrostav a.s., se rozhodla pro druhou možnost, která nepředstavovala do budoucna žádnou zbytečnou administrativní zátěž spojenou s likvidací původní společnosti MVE Štětí, a.s., neboť proces likvidace, byť společnosti nevykonávající žádnou relevantní ekonomickou činnost v rámci českého právního řádu trvá minimálně několik měsíců. Takové využití po určitou dobu neaktivních společností v rámci koncernových změn je zcela běžné a nesvědčí o jakékoliv účelovosti postupu obžalované společnosti Metrostav a.s., kterou se snaží dovozovat intervenující státní zástupce. Dle názoru obžalované je tedy možno uzavřít, že převod části závodu společnosti Metrostav a.s. na společnost MI, nenaplní žádné usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 840/14, specifikované charakteristiky singulární sukcese (převod bonitní části, jehož důsledkem je dosažení faktické beztrestnosti), která jedinečně může vést k přechodu trestní odpovědnosti na právního nástupce ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO. Vzhledem k chybějící souvislosti mezi převedenou činností a činností, v souvislosti s níž mělo dojít k údajné trestné činnosti, a kritérii pro ukládání trestu právnímu nástupci podle § 10 odst. 2 zákona o TOPO, není dále namístě dovozovat trestní odpovědnost společnosti Metrostav Infrastructure a.s., neboť nepřichází v úvahu uložení jakýchkoliv trestní sankcí jakožto důsledku trestní odpovědnosti, a tedy dovozování trestní odpovědnosti zcela postrádá smysl, stejně jako účast společnosti Metrostav Infrastructure a.s. na tomto trestním řízení v pozici obžalované.

177. Závěrem obžalovaná společnost MI navrhuje Vrchnímu soudu v Praze, aby závěry ohledně jejího právního nástupnictví sám přehodnotil ve světle argumentů vznesených společností Metrostav Infrastructure a.s. v tomto vyjádření a vzhledem k tomu, že jednak obžalovanou společnost MI není možné považovat za právního nástupce, na kterého by přešla trestní odpovědnost obžalované společnosti Metrostav a.s., neboť na ní nepřešel celý obchodní závod obžalované společnosti Metrostav a.s. ani část, kterou by bylo možno považovat ve smyslu usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 840/14 za bonitní. A dále ani zcela zjevně nebylo cílem převodu části závodu v podobě části Divize 4 snaha vyhnout se trestní odpovědnosti, ani objektivně tento převod takové důsledky mít nemůže, když obžalovaná společnost Metrostav a.s. nadále vykonává naprosto převažující část svých dosavadních činností na trhu stavebních prací, včetně veřejných zakázek na stavební práce a rovněž s odkazem na ustanovení § 10 odst. 2 zákona o TOPO nepřichází v úvahu, aby společnosti Metrostav Infrastructure a.s. byl jakožto údajnému právnímu nástupci společnosti Metrostav a.s. v daném řízení uložen jakýkoliv trest, a se společností Metrostav Infrastructure a.s. dále jednal jako s obžalovanou.

178. Obžalovaná společnost MI ve svém doplnění podání ze dne 4. 4. 2022 odkazuje na své vyjádření ze dne 11. 2. 2022 a uvádí, že setrvává na svém stanovisku, že není žádného zákonného důvodu, pro který by měla bez dalšího sdílet tvrzené právní postavení předchůdce, tedy obžalované společnosti Metrostav a.s., což dále podrobně rozebírá pod body 5. až 11. svého doplněného podání, a následně uvádí, že tvrzení obsažená v návrhu státního zástupce jsou nepřesná, neúplná a především zavádějící. Rozebírá správní řízení vedené před ÚOHS pod sp. zn. S0264/2021/VZ, a to pod body 13. a násl. svého podání.

179. Obžalovaná shrnuje, že pokud státní zástupce ve svém návrhu vychází z teze, že předvoláním bylo potvrzeno postavení právního nástupce společnosti Metrostav a.s. v rámci zadávacích řízení, a to ať už běžících, nebo budoucích, jde o východisko naprosto mylné. Jak bylo rovněž uvedeno, uvedený způsob prokazování je dán právě tím, že předvolaná nabyla pouze část závodu a právě z tohoto důvodu je nucena prokazovat u každé reference, že se skutečně pojí k převedené části závodu a nikoli jiným částem závodu Metrostav a.s. Aby se předvolaná mohla v zadávacích řízeních prokazovat kompletní referenční bázi společnosti Metrostav a.s., musela by být nabyvatelem celého závodu a všech jeho částí, což se evidentně nestalo. Mimochodem, přímo z rozhodnutí Úřadu pro

ochranu hospodářské soutěže pod sp.zn. S0264/2021/VZ vydaného v Řízení Čebín lze jasně vidět, že předvolaná nedisponuje univerzálně ani všemi referencemi pro oblast silničního dopravního stavitelství - viz např. část 10 citovaného rozhodnutí odkazující na argumentaci navrhovatele, že převodem Divize 4 na vybraného dodavatele nebyla dotčena kromě zahraničních referenčních zakázek také referenční zakázka „D8 – 0805 Lovosice – Řehlovice“, tedy referenční zakázka z oblasti dálniční výstavby realizovaná společností Metrostav a.s. Jde o referenční zakázku, která byla realizována v rámci jiného organizačního útvaru společnosti Metrostav a.s., který nebyl předmětem převodu a zůstal v rámci společnosti Metrostav a.s., a spolu s ním též předmětná referenční zakázka, kterou nadále disponuje Metrostav a.s. Tyto skutečnosti plně korespondují s tím, co předvolaná prezentovala zdejšímu soudu v rámci vyjádření z 11. 2. 2022, a to, že převod části závodu nevedl k podstatné změně dosavadní struktury závodu společnosti Metrostav a.s. ani podstatné změně její podnikatelské činnosti, což dále rovněž vyplývá z notářského zápisu ze dne 25. 8. 2020, NZ 435/ 2020, N 321/20202. I z toho je tedy zcela jasné, že k paušálnímu přenosu referenční báze společnosti Metrostav a.s., a tím pádem k přenosu potenciálu působit na trhu veřejných zakázek v rozsahu, který tvrdí státní zástupce, nedošlo. Předvolaná nabyla majetek a výrobní zázemí, jehož rozsah a kvalitu prezentuje ve všech případech zcela konsistentně. Jedná se o majetek a výrobní zázemí dostatečné pro výkon podnikatelské činnosti v oboru, na který se zaměřuje, který však nelze v žádném případě ztotožnit - věcně ani co do rozsahu - s činností společnosti Metrostav a.s.

180. Dle názoru obžalované společnosti MI není z podání státního zástupce zřejmé, jakou úvahou byl při navrhování trestu veden. Obecně lze uvést, že pravidla ukládání trestů jsou vyjádřením zejména zásad přiměřenosti, individualizace a personality trestních sankcí. Zejména posledně zmíněné zásadě musí být při sankcionování právnických osob věnována náležitá pozornost, neboť právnické osoby jsou obvykle v širší míře než osoby fyzické zapojeny do velkého množství společenských vztahů, čemuž odpovídá i speciální úprava pravidel sankcionování právnických osob v § 14 odst. 1 zákona o TOPO, a zejména v § 14 odst. 3 zákona o TOPO. Lze tedy uzavřít, že návrh trestu zákazu plnění veřejných zakázek je učiněn ve zjevném rozporu s § 14 odst. 1, odst. 3 zákona o TOPO a § 10 odst. 2 zákona o TOPO, ale že intervenující státní zástupce tedy fakticky navrhuje předvolané uložit trest zrušení právnické osoby dle § 16 zákona o TOPO. Uložení takového trestu však v tomto případě zákon nepřipouští, neboť činnost předvolané rozhodně zcela nebo z převážné části nespočívá v páchání trestné činnosti, respektive během řízení toto nebylo ani tvrzeno ani prokazováno, a ani býti nemohlo. Uložení zákazového trestu, který bude mít ve svých důsledcích likvidační účinky, se již ve své rozhodovací praxi věnoval Nejvyšší soud, který takové účinky zákazového trestu reprobval, a to konkrétně v usnesení ze dne 4. 12. 2019, ve věci sp. zn. 7 Tdo 1427/2019, z něhož lze citovat následující: „Lze souhlasit s námitkou nejvyššího státního zástupce, že neurčitá formulace trestu zákazu činnosti se svými důsledky fakticky rovná trestu zrušení právnické osoby podle § 16 zákona o TOPO. Pro uložení tohoto trestu však nejsou splněny zákonné podmínky a zákon tento druh trestu tedy v daném případě nepřipouští. Tuto námitku shledal Nejvyšší soud důvodnou.“

181. Obžalovaná společnost rovněž připomíná, že při rozhodování o případném uložení trestní sankce pak soud musí obligatorně zvažovat i aplikaci ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO. Státní zástupce i toto hledisko ve svém návrhu zcela ignoroval. V této souvislosti předvolaná zdůrazňuje, že prostřednictvím podřízené se Skupinové organizačně řídicí normě skupiny Metrostav SORN A-5 Trestně právní compliance má závazek aplikovat compliance politiku společnosti Metrostav a.s., resp. i její vlastní principy, které jsou souhrnně a vyčerpávajícím způsobem popsány v doplnění odvolání obžalované společnosti Metrostav a.s. ze dne 31. 3. 2022, na které předvolaná odkazuje. Předvolaná má za to, že skutečnost, že je státním zastupitelstvím považována za nástupnickou právnickou osobu nezbavuje orgány činné v trestním řízení a v této fázi státního zástupce povinnosti zohledňovat při svých návrzích všech relevantních skutečností. Předvolaná zdůrazňuje, že z návrhu státního zástupce nevyplývá, jakými úvahami je ve vztahu k navrhovanému trestu

veden a jak zohlednil specifika trestání tvrzených nástupnických právnických osob. Záměrné ignorování možnosti vyvinění dle § 8 odst. 5 zákona o TOPO je projevem jednostrannosti uvažování státního zástupce. Nástupnické právnické osobě totiž není možné upřít její vlastní práva. Skutečnost, že dle názoru státního zástupce nástupnická právnická osoba sdílí procesní osud právního předchůdce, neznamená, že musí sdílet i její osud ve vztahu k dokazování. Odepření nástupnické právnické osobě možnosti se vyvinovat je tedy nepřijatelné.

182. S ohledem na shora uvedené obžalovaná navrhuje jako v úvodu svého podání, tedy aby Vrchní soud v Praze předložil věc Ústavnímu soudu a řízení ve věci do rozhodnutí Ústavního soudu přerušil event., aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31.1.202, sp. zn. 4 T 42/2016 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

183. Svě vyjádření k otázce přechodu trestní odpovědnosti společnosti Metrostav a.s. na společnost Metrostav Infrastructure a.s. a k návrhu intervenujícího státního zástupce na vtažení společnosti Metrostav Infrastructure a.s. do stávající fáze trestního řízení zaslala Vrchnímu soudu v Praze své vyjádření také obžalovaná společnost Metrostav a.s., a to dne 25. 3. 2022. Ve svém vyjádření podrobně rozebírá předpoklady přechodu trestní odpovědnosti na právního nástupce v důsledku singulární sukcese, relevantními charakteristikami převodu části závodu na obžalovanou společnost MI a polemizuje i s procesním návrhem intervenujícího státního zástupce.

184. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání a správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou v odvolání vytýkány, odvolací soud přihlíží jen, pokud mají vliv na správnost výroku, proti nimž bylo podáno odvolání. Vrchní soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaných na obhajobu, dále zkoumal, zda soud prvního stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, kdy tyto následně podle § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu vyhodnotil. V tomto směru odvolací soud uzavírá, že nalézací soud správně vyhodnotil skutková zjištění a na základě těchto zjištění došel ke správnému závěru o vině obžalovaných. Odvolací soud se však se soudem prvního stupně částečně neztotožnil v užití právní kvalifikaci, jak bude rozvedeno níže a rozsudek soudu prvního stupně zrušil, a to z podnětu některých obžalovaných. Co se týká uložených trestů, odvolací soud ukládal rozdílné tresty oproti soudu nalézacímu.

185. Vrchní soud v Praze podotýká, že v průběhu tohoto odvolacího řízení vyvstaly určité skutečnosti procesního charakteru, které vylučovaly účast obžalované společnosti AVEZA s.r.o. a obžalované společnosti TENTON, s.r.o., u veřejného zasedání ve společném řízení s ostatními obžalovanými. Vzhledem k tomu, že bylo potřeba doplnit dokazování ve vztahu k výše uvedeným obžalovaným, čímž by se společné řízení zbytečně protahovalo, se i v zájmu urychlení tohoto trestního řízení jeví vhodné výše uvedené obžalované společnosti vyloučit z tohoto společného řízení a projednat její trestní věc samostatně.

186. V rámci veřejného zasedání Vrchní soud v Praze doplnil dokazování, a to zejména listinnými důkazy předloženými jednak ze strany Vrchního státního zastupitelství v Praze, ale i ze strany obžalovaných, a některé listinné důkazy doplnil sám z vlastní iniciativy. Dále bylo dokazování doplněno o dva znalecké posudky, a to jednak znalecký posudek vypracovaný společností BDO ZNALEX, s.r.o., a znalecký posudek vypracovaný znalkyní Ing. Renatou Klímovou, a to výsledkem zpracování těchto znaleckých posudků při veřejném zasedání konaném dne 5. 5. 2022 Tyto znalecké posudky byly navrženy obžalovaným [příjmení] [jméno] [jméno], a tomuto návrhu na doplnění dokazování Vrchní soud v Praze vyhověl. Znalecké posudky se zabývaly zejména určením ceny provedeného díla dle výkazu výměr a z toho vyplývajícího předpokládaného zisku obžalované společnosti Metrostav a.s. vztahující se k bodu 6) napadeného rozsudku. I s ohledem na doplněné dokazování znaleckými posudky odvolací soud měnil napadený rozsudek v bodě 6) ohledně předpokládaného zisku obžalované společnosti Metrostav a.s.

187. Vrchní soud v Praze proti tomu zamítl ostatní návrhy na doplnění dokazování, a to konkrétně návrh obžalovaného [příjmení] [příjmení], který odkázal na návrhy, které byly již učiněny v předchozích fázích řízení, konkrétně dne 16. 12. 2019, které však odvolací soud považoval za nadbytečné. Obžalovaná společnost HOSPIMED spol. s r.o. navrhovala doplnit dokazování listinami založenými s podáním ze dne 2. 3. 2022, kdy se jednalo o certifikáty, které však v tu dobu již soud jako důkaz provedl (č.l. 1235-1239). Obžalovaná společnost Metrostav Infrastructure a.s. navrhovala doplnit dokazování spisem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, sp. zn. ÚHOS – S0264/2021/VZ, nicméně Vrchní soud v Praze přečetl toliko rozhodnutí z této věci, které bylo dle jeho názoru podstatné pro posouzení námitek obžalované, a provedení důkazy celým spisem považoval již za nadbytečné. Odvolatel [jméno] [příjmení] navrhoval doplnit listinami, které jsou již součástí trestního spisu v první větvi kauzy, sp. zn. 4 T 21/2013, a to dvě rozhodnutí z civilní věci sp. zn. 16 C 24/2015 vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 a související rozsudek Městského soudu v Praze, a dále mediální výstupy, které jsou součástí původního spisu dokládající zásah výkoné moci prezidenta republiky, ministra spravedlnosti do probíhajícího trestního řízení v první větvi kauzy, kdy odvolací soud považoval tyto návrhy za nadbytečné. Případné provádění výše uvedených důkazů považuje odvolací soud za jdoucí nad rámec odvolacího řízení ve smyslu § 263 odst. 6 tr. řádu za nadbytečné s ohledem na to, že jejich obsah nemůže změnit skutkové závěry, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a které z provedených a Krajským soudem v Praze řádně hodnocených důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu vyvstávají.

188. Vrchní soud v Praze se prvé řadě zabýval procesními námitkami, které uplatňovala většina obžalovaných.

189. Pokud jde o znovu namítanou nepřislušnost Okresního soudu v Ústí nad Labem k úkonům přípravného řízení, tak je nutno dodat, že touto námitkou se zabýval již Krajský soud v Praze, který této námitce nepřisvědčil. Stejného názoru je i Vrchní soud v Praze Krajský soud poukazoval na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 9. 2012, sp. zn. I. ÚS 2632/2012, který dospěl k závěru, že v daném případě nepředstavovalo nepostoupení věci Krajskému soudu v Praze zásah do práva obžalovaných zaručeného čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud neopomněl ani nálezkem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/14 z dne 19. 4. 2016, který tuto problematiku řeší do budoucna, tedy až po datu vyhlášení nálezu, z čehož vyplývá, že jeho závěry nedopadají na pravomocně skončené věci ani na věci skončené do dne jeho vyhlášení. Vrchní soud v Praze nemůže nezmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, které se v tomto rozhodnutí zabývá taktéž těmito námitkami v rámci podaného dovolání proti rozhodnutí v tzv. I. větvi této kauzy, který taktéž mimo jiné poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. II. ÚS 1885/2012, v němž se zabýval příkazy k domovním prohlídkám a k prohlídce jiných prostor a pozemků vydaných Okresním soudem v Ústí nad Labem a jejich souladností s ústavně zaručenými právy. Ústavní soud při tom konstatoval, že se námitkou místní nepřislušnosti nezabýval, neboť ta nepředstavuje bez dalšího zásah do práva zaručeného čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jak konstatuje Nejvyšší soud, podstatným také zůstává, že z hledisek ústavně právního přezkumu, Ústavní soud ničeho napadeným příkazům nevytkl, přičemž neshledal pochybení ani v místní příslušnosti Okresního soudu v Ústí nad Labem. Dle názoru Nejvyššího soudu proto nebylo možné činit závěr, že by se v daném případě jednalo o takovou podstatnou vadu, jež by mohla ovlivnit hmotněprávní posouzení skutku či jiné hmotněprávní posouzení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, a v důsledku níž by dané řízení pozbylo rysů spravedlivého procesu. Nejvyšší soud s poukazem na výše uvedená usnesení Ústavního soudu zopakoval, že k zásahu do práva obviněných na zákonného soudce nedošlo, s místní příslušností soudu v přípravném řízení nebylo nijak účelově manipulováno, jak namítali v dovolání obvinění, naopak místní příslušnost založená podle § 26 odst. 2 trestního řádu byla zachována. V tomto směru lze plně odkázat na odstavec odůvodnění zmíněného usnesení Nejvyššího soudu, který uzavírá, že místní příslušnost Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem byla založena na prvotních informacích, které byly v rámci potřebných šetření a opatření

teprve ověřovány. Nelze mu proto vytýkat, že ihned nepostoupilo věc Krajskému státnímu zastupitelství v Praze, jemuž byla nakonec věc postoupena, byť přicházela v úvahu i jeho příslušnost. Pouze na okraj je možno podotknout, že pokud by docházelo v průběhu prověřování k opakovanému postupování věci mezi jednotlivými složkami státního zastupitelství právě podle aktuálních, blíže neprověřených okolností, pak takový postup by ani s ohledem na rozsah a složitost věci neodpovídal zásadám rychlosti a hospodárnosti řízení, což ostatně již také konstatoval soud prvního stupně ve svém rozhodnutí. Vrchní soud v Praze plně respektuje výše uvedená rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, které směřují k tzv. I. větvi, která je však co se týče přípravného řízení spjata s touto druhou větví. Vrchní soud v Praze je stejného názoru jako soud nalézací a dospívá k jednoznačnému závěru, že i s ohledem na výše uvedené úvahy Ústavního a Nejvyššího soudu lze jednoznačně dovodit, že Okresní soud v Ústí nad Labem příslušný k úkonům v přípravném řízení byl.

190. Vrchní soud v Praze řešil i námitky většiny obžalovaných, kteří poukazovali na nezákonné rozdělení na tzv. I. a II. větev, kdy se ztotožnil se závěry soudu nalézacího v tom směru, že pro skutky v této trestní věci řešené bylo trestní stíhání všech obžalovaných zahájeno od původní věci odděleně, tedy fakticky nikdy nebylo konáno společné řízení, proto ani nemohlo být rozhodováno podle § 23 odst. 1 tr. řádu, a to navíc formou usnesení. Původní věc byla v té době vedena proti většímu počtu vazebně stíhaných osob, a tak lze souhlasit s nalézacím soudem a tím potažmo i se stanoviskem státního zástupce, že její rozšiřování o další skutky a obžalované se v tu dobu jevilo jako významná překážka rychlosti řízení, kdy ve vazebních věcech jsou orgány činné v trestním řízení dle ustanovení § 2 odst. 4 tr. řádu povinny postupovat s nejvyšším urychlením, když v daném případě se jednalo o důležité důvody ve smyslu § 20 tr. řádu, potažmo § 31 zákona o TOPO, které vedení společného řízení bránily. Není podstatné, jaká nakonec byla skutečná délka trestního řízení, ať už v této nebo původní věci, protože to samo o sobě nemůže mít dopad na posouzení výše uvedené situace. Navíc jistě nejde přehlédnout i závěry Vrchního soudu v Praze, který rozhodoval v I. větvi, kdy konstatoval, že na celkové délce řízení se podílel též obstrukční způsob vedení obhajoby.

191. Dále pokud jde o námitku ohledně usnesení o vrácení věci k došetření a jejího údajného nerespektování nově ustaveným senátem krajského soudu, lze Vrchním soudem v Praze pouze zkonstatovat, že toto rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, č.j. 6 Tz 3/2017-I-693, bylo v podstatě znegováno rozhodnutím Nejvyššího soudu v rámci rozhodování o stížnosti pro porušení zákona, ze kterého vyplývá použitelnost pořízených odposlechů. Následný postup nalézacího soudu byl zcela v souladu s trestním řádem, kdy pokud neshledal důvody pro předběžné projednání obžaloby, přičemž tento postup není obligatorním a závisí toliko na posouzení předsedy senátu – pokud nalézací nařídil rovnou hlavní líčení, postupoval logicky, neboť se výše zmíněným rozhodnutím Nejvyššího soudu naprosto změnila důkazní situace a byl vázán výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího soudu. Ustanovení § 195 odst. 1 tr. řádu sice uvádí, že se obžaloba po opětovném nápadu před soudem znovu předběžně projedná, ovšem s odkazem na důvody uvedené § 186 tr. řádu, kdy tyto důvody nebyly v dané věci předsedkyní senátu shledány, proto nedošlo k předběžnému projednání obžaloby a bylo nařízeno hlavní líčení, kdy tento postup je zcela v souladu s trestním řádem. Z těchto závěrů je zjevné, že se Vrchní soud v Praze plně ztotožňuje s postupem nalézacího soudu a považuje jej za správný.

192. Vrchní soud v Praze se dále zabýval námitkou použitelnosti odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu a povolení ke sledování osob a věcí, kdy uvádí, že pokud bylo výše potvrzeno, že I. a II. větev nikdy nebyla jedna a tatáž věc, lze jednoznačně zkonstatovat, že pořízené odposlechy zcela zjevně v této druhé větvi jsou použitelné, jak vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 3/2017, a také z nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, když soud prvního stupně respektoval tato rozhodnutí a správně dospěl k závěru, že tyto odposlechy jako důkaz zcela jednoznačně lze použít, kdy právě z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu vyplývá, že pro futuro toto rozhodnutí je třeba respektovat a

s ohledem na dobu rozhodování soudu I. stupně a logicky tyto odposlechy byly soudem akceptovány. Jen na okraj Vrchní soud v Praze připomíná, že i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí v tzv. I. větvi ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, uvádí, že nemá žádný důvod přehlížet a negovat svůj závěr, k němuž došel a vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 3/2017-I, a to ten, že všechny jím přezkoumávané příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydané podle § 88 tr. řádu i žádosti o povolení ke sledování osob a věcí a na jejich základě vydaná povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 3 tr. řádu, jež byly soudem druhého stupně označeny za nezákonné z důvodu jejich nedostatečného odůvodnění, byly vydány v souladu se zákonem. Vrchní soud v Praze také přezkoumal odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu a povolení ke sledování osob a věcí, a dospěl k jednoznačnému závěru o jejich použitelnosti.

193. K námitce řady obžalovaných ohledně zhoršené kvality pořízených odposlechů a jejich srozumitelnosti uvádí Vrchní soud v Praze následující. Problematiku srozumitelnosti odposlechů řešil již nalézací soud v I. větvi, a rozhodně kvalita v této II. větvi nebyla horší, dá se říci, že je naprosto identická. Podstatné je, jaké informace z těchto záznamů lze skutečně detekovat, nelze řešit to, zda někdo v jednacím sále slyší lépe či hůře, zjevně soud I. stupně vycházel striktně ze záznamů samotných a nikoliv z přepisů, navíc strany měly možnost se s těmito odposlechy v rámci studia spisů případně seznámit detailněji. Pokud jde o samotné přepisy, ty se logicky nacházejí ve spise, samozřejmě mohou soudu sloužit jako pracovní materiál, a je také logické s ohledem na četné námítky obžalovaných v tomto ohledu, že soud se s těmito materiály seznámil. I z tohoto důvodu mohl učinit závěr, že nedošlo k žádným zásahům a účelové manipulaci, kdy po poslechu dospěl k závěru, že pořízené přepisy jsou v důkazně významných částech se slyšitelnými záznamy v souladu. Nalézací soud dále neregistroval žádné střihy, kdy jde zjevně o rušení zvuku vnějšími vlivy či o přesouvání jednotlivých aktérů v prostoru. Odvolací soud se rozhodně ztotožňuje s výše uvedenými úvahami nalézacího soudu a taktéž neshledal žádné vady v postupu soudu I. stupně, a to ani z procesního hlediska. Pořízené záznamy byly řádně provedeny u hlavního líčení jako důkaz a z tohoto hlediska z nich lze jednoznačně vyjít. Jen na okraj Vrchní soud v Praze upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 1999, který v tomto rozhodnutí řešil situaci, kde namísto samotných údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu, byly pouze přečteny úřední záznamy policejního orgánu obsahující vyhodnocení podstatných částí zaznamenaného telekomunikačního provozu podle ustanovení § 213 odst. 1 tr. řádu, přičemž Nejvyšší soud zde dospívá k závěru, že pokud tyto úřední záznamy mají sloužit jako důkaz, musí být pořízení záznamů v souladu se zákonem, a poté mohou být tyto úřední záznamy přečteny v souladu s § 213 tr. řádu. Takto získané informace byly použity jako důkazy, tedy jde o postup, který odpovídá podmínkám, za nichž lze záznam telekomunikačního provozu v rámci dokazování provést a použít. Vrchní soud v Praze si je vědom, že v této věci šlo o záznamy opatřené podle § 88a tr. řádu, kde podstatou tohoto důkazy nebyly obsahy komunikací, ale jen přehled o tom, kde a s kým obžalovaní komunikovali, ale zjevné, že Nejvyšší soud má za to, že pokud je pořízen takovýto záznam v souladu se zákonem, lze následně úřední záznamy se zjištěními plynoucími ze záznamu z telekomunikačního provozu zpracované policejním orgánem použít jako listinný důkaz postupem podle § 213 tr. řádu.

194. Pokud jde o námitku nezákonného obsazení senátu Krajského soudu v Praze, ani s tou se nemohl zdejší soud ztotožnit. Odvolací soud vychází ve svých úvahách i z judikatury Ústavního soudu, který se touto problematikou opakovaně zabýval a z jeho závěrů je jasné, že složení senátu se musí řídit předem stanovenými pravidly, které určuje rozvrh práce (viz například rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 307/2003). Změna senátu rozhodně není vyloučena, a pokud jsou dány relevantní důvody, je i možná jako například v tomto případě, kdy došlo k odchodu předsedy senátu do důchodu. Je jasné, že za této situace muselo dojít k novému složení senátu a takováto změna rozhodně nebyla účelová. Původní senát ve své podstatě zanikl

právě odchodem předsedy senátu do důchodu. Není pochyb o tom, že nové složení senátu bylo ustanoveno v souladu s rozvrhem práce, který vydal předseda soudu. Pokud jde o přisedící Nardelli a Kristlovou, ty složily slib v prosinci roku 2018 a následně se objevily v rozvrhu práce na rok 2019, a staly se tak řádně členy senátu. Způsob přidělování přisedících dle rozvrhu práce Krajského soudu v Praze pro rok 2019 nebyl dle názoru odvolacího soudu nikterak v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Vrchní soud v Praze je toho názoru, že rozhodně nedošlo k porušení práva na zákonného soudce. Jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, např. v nálezu II. ÚS 2430/15 ze dne 3. 8. 2016, zákonné požadavky na rozvrh práce soudu stran určení konkrétních přisedících jsou méně specifikované než na určení soudce, což není v rozporu s ústavním pořádkem. Lze proto učinit dílčí závěr, že není bez dalšího (ledaže by byl prokázán opak) aktem libovůle či účelovým obsazením jednajícího senátu ad hoc s tím důsledkem, že by ve věci rozhodoval nezákonný soudce (přisedící), pokud jsou přisedící pro konkrétní oddělení vybíráni ze jmenného seznamu přisedících, obsaženého v příslušném rozvrhu práce či v jeho příloze, který je veřejnosti přístupný. Pokud by soud připustil námitku odvolatelů, v některých kauzách by tato skutečnost vedla k absolutní paralýze trestního řízení; absolutně pojímané právo na zákonného soudce by se tak dostalo do jasného střetu s řadou dalších základních zásad spravedlivého procesu i trestního řízení. Nelze opomenout, že se tímto zabýval i nalézací soud ve svém rozhodnutí ze dne 10. 5. 2019 a zejména následně to řešil také Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 4. 7. 2019, sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2017. Odvolací soud vzal v potaz i vyjádření místopředsedy Krajského soudu v Praze ohledně rozvrhu práce a přisedících, a toto jeho vyjádření je zcela logické, přesvědčivé a jasně vyvrací jakékoliv úvahy o libovůli. Pokud jde o námitku podjatosti přisedících, lze pouze odkázat na již výše uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a na rozhodnutí téhož soudu ze dne 22. října 2019 pod sp. zn. 7 To 79/2019. K tomu odvolací soud plně odkazuje na bod 19. odůvodnění zmíněného rozhodnutí.

195. Pokud namítal likvidátor obžalované společnosti K Branko, a.s., v likvidaci, že zastupuje společnost před soudy pouze za účelem likvidace, lze k tomu poznamenat a odkázat na názor nalézacího soudu, který tuto námitku již řešil, že podle ustanovení § 34 odst. 1 zákona o TOPO činí za právnickou osobu v trestním řízení úkony ten, kdo je k tomu oprávněn podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále také jako „OSŘ“). Nelze než odkázat na znění ustanovení § 21 OSŘ, kdy za právnickou osobu jedná statutární orgán, a podle § 193 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vykonává u právnické osoby v likvidaci působnost statutárního orgánu osoba likvidátora. Jednoznačně ohledně dalšího postupu při realizaci procesních práv dle § 33 tr. řádu a § 35 zákona o TOPO záleží na samotném subjektu, v tomto případě likvidátorovi, jaký přístup k obhajobě obžalované zvolí. Rozhodně nedošlo ze strany nalézacího soudu ke zkrácení práv obžalované společnosti, kdy likvidátor byl navíc řádně o svých právech a možnostech poučen.

196. Pokud jde o skutková zjištění soudu I. stupně s těmi se odvolací soud až na výjimky, o kterých bude pojednáno níže, ztotožňuje. K odvolání obžalovaných nutno dodat, že některé námitky směřují do způsobu hodnocení důkazů soudem prvního stupně, což je činnost, která je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté hodnotí. Zde je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté hodnotí. Pokud přitom nalézací soud postupuje důsledně dle § 2 odst. 6 tr. řádu, jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadami obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na soudu I. stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry významné pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře, na podkladě před ním provedeného dokazování, což také učinil. V tomto případě tak až na výjimku nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Proto odvolací soud téměř veškerá skutková zjištění soudu prvního stupně jako zcela správné akceptuje, ztotožňuje se s nimi a na odůvodnění napadeného rozsudku v tomto směru odkazuje. Vrchní soud v Praze mj. odkazuje i na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mj. vyplývá, že i Evropský

soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soud, že soudům adresovaný závazek, plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí,, nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud,, se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího stupně“ (např. věc García proti Španělsku).

197. Nalézací soud provedl velmi rozsáhlé dokazování a dle odvolacího soudu i naprosto dostatečné, a pokud některým návrhům na doplnění dokazování nevyhověl, tak se řádně vypořádal ve svém rozhodnutí s důvody, které jej vedly k závěru, že nebude doplňovat dokazování těmito navrženými důkazy. Podrobně v tomto odkazuje na body 411. až 421. odůvodnění napadeného rozsudku. Lze zcela jednoznačně zkonstatovat, že odůvodnění nalézacího soudu, z jakých důvodů považoval doplnění dokazování u jednotlivých navržených důkazů za nadbytečné, je zcela vyčerpávající a příznačné, a Vrchní soud v Praze se s tímto odůvodněním ztotožňuje.

198. Pokud jde o námitku obžalovaného [příjmení] [příjmení], který upozorňoval na to, že diáře a zápisníky s deskami s motivem ovoce obžalované [příjmení] [příjmení] nebyly provedeny řádně, neboť nebyly čteny, konkrétně odkazuje na hlavní líčení dne 29. 10. 2019, ačkoliv nalézací soud v protokolu uvádí, že čteny byly, odvolací soud uvádí následující. Dle obžalovaného byly tyto důkazy provedeny pouze jako důkaz věcný, kdy se domnívá, že takovýto důkaz je nepoužitelný, protože nebyl proveden jako důkaz listinný, kdy povahou je zjevné, že se o listinný důkaz jedná, navíc se jednalo o fotokopie, špatně čitelné až nečitelné, navíc toto nebylo prováděno originály, a odkazuje na protokol z hlavního líčení ze dne 30. 10. 2019. Odvolací soud se z výše uvedenou námitkou plně ztotožňuje a jednoznačně dává odvolateli za pravdu, že tak, jak byly tyto diáře,, provedeny“ jako důkaz u hlavního líčení je neakceptovatelné a není v souladu s trestním řádem. Nalézací soud však své pochybení napravil, když u hlavního líčení dne 11. 12. 2019 výše uvedené diáře předložil jako listinný důkaz podle § 213 odst. 1 tr. řádu k nahlédnutí a žádná ze stran nepožadovala čtení tohoto listinného důkazu. Následně i obžalovaní po provedení listinných důkazů neměli žádné připomínky (viz protokol z hlavního líčení ze dne 11. 12. 2019, svazek 106, č.l. 25 .115). Z výše uvedeného je zjevné, že tyto důkazy byly provedeny procesně řádně soudem I. stupně u hlavního líčení a jsou tedy zcela jednoznačně použitelné a soud I. stupně z nich mohl při svém hodnocení důkazů vyjít.

199. Jak již Vrchní soud v Praze naznačil, plně se ztotožnil se závěry soudu I. stupně pokud jde o vinu jednotlivých obžalovaných. Lze shrnout, že obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] a obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] řídili a koordinovali páčání trestné činnosti popsané ve výroku napadeného rozhodnutí. Vždy po dohodě s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] předem určili, kterého dodavatele budou preferovat při zadání konkrétní veřejné zakázky a to tím způsobem, že mu umožní podílet se na vymezení rozsahu veřejné zakázky a na přípravě projektové a zadávací dokumentace nebo technické specifikace požadovaných dodávek. Zástupcům těchto dodavatelů poté zprostředkovali kontakt na pořadatele zadávacích řízení, jimiž byly obžalovaná společnost ML Compet, a. s., a obžalovaná společnost AVEZA, s. r. o., řízené obžalovanou [jméno] [příjmení]. Prostřednictvím této obžalované umožnili obžalovaní předem preferovaným dodavatelům podílet se na přípravě dokumentace k zadávacím řízením tak, aby jim tato dokumentace vyhovovala a zajistila vítězství v zadávacím řízení. Jejich záměrem bylo zajistit těmto vybraným dodavatelům získání předmětných veřejných zakázek na úkor ostatních dodavatelů, potažmo zisk z realizace těchto zakázek plynoucí, ale také upevnit jejich postavení na trhu. Za takové zvýhodnění pak obžalovaní [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] po jejich zástupcích požadovali úplatek ve formě finanční hotovosti, a to pro sebe, a v některých případech také pro obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], přičemž jeho výše obvykle odpovídala zhruba 10 % z ceny zakázky bez DPH vzešlé ze zadávacího řízení. Úplatek byl poté ze strany zástupců zvýhodněných dodavatelů předáván po podpisu smlouvy u konkrétní veřejné zakázky. Inkasované částky si poté obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a rovněž obžalovaný [příjmení] [příjmení] mezi sebou dělili způsobem popsaným v napadeném rozsudku a vyplývajícím zejména z

provedených odposlechů a záznamů o sledování osob a věcí. Výše uvedené jednání vyplývá zejména z postavení jednotlivých obžalovaných, kdy obžalovaná [příjmení] [příjmení], v rozhodné době zastávala pozici ředitelky Oblastní nemocnice Kladno, a. s., a obžalovaný [příjmení] [příjmení] měl částečný pracovní úvazek ve všech pěti oblastních nemocnicích Středočeského kraje, kde formálně působil jako koordinátor pro vznik neziskových organizací. Společně tedy fakticky rozhodovali o průběhu investičních akcí všech pěti oblastních nemocnic Středočeského kraje v oblasti výstavby, rekonstrukcí a obnovy jejich technologického vybavení. V této oblasti obžalovaní také disponovali veškerými informacemi a rozhodovali o tom, kdy a v jaké podobě bude konkrétní investiční akce předložena k projednání a schválení příslušným orgánům. Oba měli osobní vazby na obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], který tehdy zastával funkci hejtmana Středočeského kraje, a skrze jeho osobu také přístup k informacím o zadávaných veřejných zakázkách, kdy tato znalost a jejich postavení jim umožňovalo ovlivnění těchto zakázek.

200. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] pak jako hejtman a člen rady Středočeského kraje schvaloval veškeré materiály týkající se veřejných zakázek zadávaných oblastními nemocnicemi. Dále také radě předkládal veškeré materiály týkající se žádostí o dotace na jednotlivé investiční akce oblastních nemocnic, včetně těch, jejichž zadání bylo obžalovanými [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a [jméno] [příjmení] ovlivněno ve prospěch preferovaných dodavatelů. Obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] průběžně konzultovala jednotlivá zadávací řízení veřejných zakázek, a je tedy zjevné, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl tedy od počátku obeznámen se skutečností, že průběh zadávacích řízení bude ovlivněn ve prospěch konkrétního vybraného dodavatele, přičemž sám také přinejmenším v některých případech rozhodoval o tom, který dodavatel konkrétní veřejnou zakázku získá, a to za slib poskytnutí úplatku od takového dodavatele. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] jako hejtman a člen rady radě sám předkládal materiály vztahující se k zadání veřejných zakázek a ke způsobu jejich financování a zajišťoval jejich bezproblémové schválení, aby mohla být s výše popsaným způsobem zvýhodněným dodavatelem uzavřena smlouva o dílo, kdy právě poté docházelo ze strany zvýhodněného dodavatele k předání domluveného úplatku.

201. Nálezací soud uzavírá, že ostatní obžalovaní a další osoby z řad zástupců obžalovaných společností jako předem vybraných preferovaných dodavatelů v rámci konkrétních zadávacích řízení přijali nabídky obžalovaných [příjmení] [příjmení] nebo MUDr. [příjmení] na zvýhodnění jimi zastupovaných společností, případně se na ovlivnění zadávacích řízení různým způsobem ve spolupráci s obžalovanou [příjmení] podíleli, za což někteří z nich slíbili, případně i poskytli úplatek. V rámci některých skutků pak byla prokázána též vzájemná dohoda mezi přinejmenším částí zájemců, jejímž smyslem bylo zajistit zadání veřejné zakázky předem určenému dodavateli a vyloučit tak řádný průběh zadávacího řízení. V případě veřejných zakázek, které měly být spolufinancovány z rozpočtu Evropské unie, pak byli obžalovaní přinejmenším srozuměni se skutečností, že kompletní dokumentace o průběhu jimi ovlivněných zadávacích řízení bude předložena příslušnému orgánu v souvislosti se žádostí o schválení financování těchto veřejných zakázek, v důsledku čehož by došlo k nesprávnému použití finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie. Odvolací soud souzní s výše uvedenými závěry nálezacího soudu, které vyplývají z provedeného dokazování.

202. Klíčovým důkazem jsou prostorové odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] v kladenské nemocnici a zejména těch, které byly pořízeny v bydlíšti obžalovaných [příjmení] v Rudné. Z těch vyplývá, že tito obžalovaní byli s obžalovaným [příjmení] [příjmení] v častém osobním kontaktu, obžalovaný [příjmení] [příjmení] je v místě jejich bydliště navštěvoval, přičemž v rámci těchto setkání podrobně probírali jednotlivé investiční akce oblastních nemocnic i Středočeského kraje. Z témat, která s obžalovaným [příjmení] [příjmení] obžalovaní [příjmení] diskutovali každý samostatně, přitom vyplývá, že zde existovala jasně určená dělba kompetencí, kdy obžalovaná [příjmení] [příjmení] řešila veřejné zakázky ve vztahu k zakázkám stavebním, obžalovaný [příjmení] [příjmení] pak veřejné zakázky, jež se týkaly zdravotnických technologií. Byť

tato jednání vedli obžalovaní [příjmení] ve vztahu ke svým oblastem zájmu s obžalovaným [příjmení] [příjmení] samostatně, o obsahu těchto rozhovorů se následně vzájemně informovali. Výše uvedení obžalovaní vytvořili úspěšný systém, který jim umožňoval ovlivňovat průběh zadávacích řízení ve Středočeském kraji. Z těchto rozhovorů je rovněž zřejmý koordinovaný postup všech obžalovaných, kdy mezi sebou sdíleli potřebné informace o svých činnostech, poskytovali si rady, podporu a na vzniklé situace operativně reagovali, přičemž zaznamenané rozhovory rovněž osvětlují postavení obžalované [příjmení] v rámci celého systému, kterou obžalovaní [příjmení] ve vztahu k ovlivnění konkrétních zadávacích řízení ve prospěch předem vybraných subjektů úkolovali.

203. Nelze se ztotožnit s námitkami obžalovaných ohledně nesprávných závěrů nalézacího soudu, které si soud měl vytvořit z výše uvedených prostorových odposlechnů nebo i z odposlechnů telekomunikačních zařízení, kdy odvolatelé namítají určitá vytržení z kontextu, nesprávné pochopení těchto odposlechnů a podobně. Dle názoru odvolacího soudu nemohl nalézací soud učinit jiné závěry z výše uvedených odposlechnů, protože tyto závěry měl podepřeny dalšími provedenými důkazy, ať už listinnými nebo svědeckými výpověďmi, a tyto důkazy v návaznosti s výše uvedenými odposlechy jednoznačně odpovídají interpretaci učiněné nalézacím soudem. Vysvětlení, která nabízejí někteří obžalovaní jakožto možný výklad odposlechnů, nelze v žádném případě přijmout, neboť absolutně nemají podporu v dalších provedených důkazech, a tato vysvětlení jsou nelogická.

204. Vina obžalovaných, jak již bylo uvedeno, je převážně prokazována pořízenými odposlechy a dalšími operativně pátracími prostředky, a je podporována i listinnými důkazy, které se vztahují zejména k jednotlivým zakázkám a soud vyšel také z výpovědi celé řady svědků a samozřejmě i obžalovaných. Z jednotlivých odposlechnů je patrné, jak trestná činnost probíhala, jaké bylo zapojení jednotlivých aktérů, kdo měl jaké úkoly a je také zjevné, jakým klíčem byly či měly být následně děleny obdržené peníze. V podstatě lze říci, že *modus operandi* v rámci jednotlivých skutků je totožný. Na podkladě výše uvedených důkazů lze jednoznačně dojít k těm skutkovým závěrům, ke kterým dospěl i nalézací soud. Nelze opomenout i dnes již pravomocné rozhodnutí v tzv. I. větvi, kdy způsob provedení spáchání jednotlivých skutků, má značnou podobnost s provedením skutků, které jsou obsaženy výlučně v této II. větvi a některé skutky byly do napadeného rozhodnutí přejaty v rámci uložení společného trestu.

205. Pokud jde o skutková zjištění ve vztahu k bodu 1) napadeného rozhodnutí, spáchání skutku je kladeno za vinu obžalovaným společností JIPE, s. r. o., a odděleně stíhané AVEZA, s. r. o., o jejíž vině nebylo dosud pravomocně rozhodnuto přičemž fyzické osoby, jejichž jednání je obžalovaným společností v tomto řízení přičítáno, kdy Ing. [jméno] [příjmení] působila za obžalovanou společnost JIPE, s. r. o., a obžalovaná [jméno] [příjmení] za obžalovanou společnost AVEZA, s. r. o., kdy tyto byly spolu s Ing. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] za ovlivnění této veřejné zakázky ve prospěch společnosti POHL cz, a. s., k němuž došlo v roce 2011, tedy ještě před účinností zákona o TOPO, a v této souvislosti za poskytnutí resp. přijetí úplatku, což bylo realizováno v úvodu roku 2012, odsouzení v trestním řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/2013, jež skončilo pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018. Nelze opomenout ani rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, který dovolání obviněných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], [příjmení], a státního zastupitelství, odmítl. Lze se jednoznačně ztotožnit se závěry nalézacího soudu, že jednání, jež je obžalovaným v rámci tohoto řízení kladeno za vinu, tedy poskytnutí a převzetí úplatku v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou, je přitom naprosto jednoznačně prokazováno odposlechy telekomunikačního provozu a záznamy o sledování, které v kontextu ostatních provedených důkazů nepřipouštějí naprosto žádnou jinou interpretaci událostí než tu, která je obsažena v popisu skutkového stavu, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku

206. Obdobná důkazní situace se týká i bodu 2) napadeného rozhodnutí, kdy spáchání tohoto skutku je kladeno za vinu obžalovaným společností JIPE, s. r. o., AVEZA, s. r. o., Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, a odděleně stíhané společnosti TENTON, s. r. o., o jejíž vině dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, přičemž stejně jako v předešlém případě, fyzické osoby, jejichž jednání je obžalovaným v tomto řízení přičítáno, Ing. [jméno] [příjmení] za společnost JIPE, s. r. o., [jméno] [příjmení] za společnost AVEZA, s. r. o., a Ing. [jméno] [příjmení] ve vztahu ke zbylým dvou jmenovaným společnostem, byli spolu s MUDr. [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení] za ovlivnění této veřejné zakázky ve prospěch obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, a v této souvislosti za poskytnutí resp. přijetí úplatku, odsouzeni v trestním řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/2013, jež skončilo pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018. Kromě Ing. [jméno] [příjmení], tehdejšího generálního ředitele obžalované společnosti K Branko, a.s., nyní v likvidaci, bylo trestní řízení v tzv. první větvi vedeno též proti Ing. [jméno] [příjmení], obchodnímu řediteli obžalované společnosti K Branko a.s., nyní v likvidaci, který však byl obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn, kdy důvodem pro takový postup bylo dle citovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze vyřazení důkazů opatřených odposlechy telekomunikačního provozu a sledováním osob a věcí. Jak již soud rozvedl výše, v tomto řízení bylo z těchto důkazů vycházeno, takže také jednání Ing. [jméno] [příjmení] bylo stíhaným právníkům osobám přičítáno. Ani zde nelze opomenout rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, který dovolání obviněných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. Mladého, Ing. [příjmení], [příjmení], a státního zastupitelství, odmítl.

207. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, že trestnou činnost, jež je v rámci tohoto trestního řízení obžalovaným právníkům osobám kladena za vinu včetně motivace k jejich jednání, jímž byla skutečnost, že toto zadávací řízení bylo ovlivněno ve prospěch obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, k němuž částečně došlo ještě před účinností zákona o TOPO, přičemž obžalovaná společnost JIPE, s. r. o., se měla na zakázce podílet subdodavately, což i v tomto případě spolehlivě prokazují především prostorové odposlechy z kanceláře a domu obžalované [příjmení] [příjmení] a protokoly a záznamy ze sledování dle § 158 odst. 2 tr. řádu, které spolu s odposlechy telekomunikačního provozu a provedenými listinnými důkazy nepřipouštějí jiné závěry o skutkových událostech než jak jsou vyjádřeny ve vztahu k tomuto ve výroku napadeného rozhodnutí. Telefonickými odposlechy účastnických stanic užívaných Ing. [příjmení] a Ing. Mladým byla zaznamenána řada hovorů, které jednoznačně prokazují spolupráci mezi uchazeči, kteří pak v rámci tohoto řízení hráli roli tzv. křoví, tedy subjektu, jenž ve skutečnosti na vítězství v řízení neaspiruje s vědomím, že zvítězí uchazeč již předem vybraný. Pokud jde o podstatné odposlechy, které usvědčují výše uvedené právníkové osoby z trestné činnosti, tyto nalézací soud rozvádí podrobně pod body 83. až 119. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

208. Pokud jde o skutková zjištění ve vztahu k bodu 3) napadeného rozhodnutí, kterého se dopustila obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a.s., i v tomto případě bylo ovlivnění předmětné veřejné zakázky řešeno v rámci trestního řízení vedeného pod sp. zn. 4 T 21/2013 u Krajského soudu v Praze. V souvislosti s touto veřejnou zakázkou byli v tzv. I. větvi obžalováni MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení], [jméno] [příjmení] a MUDr. [příjmení] zproštěni obžaloby. Dne 27. 6. 2018 vyhlásil Krajský soud v Praze i stran tohoto jednání odsuzující rozsudek, který však byl posléze k odvolání obžalovaných zrušen Vrchním soudem v Praze, jenž svým rozsudkem ze dne 26. 6. 2018 sp. zn. 6 To 64/2018, všechny obžalované dle § 226 písm. a) tr. řádu obžaloby zprostil. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu v tom směru, že manipulaci s výběrovým řízením na tuto zakázku ve prospěch obžalované společnosti a v této souvislosti poskytnutí úplatku obžalovaným [příjmení] [příjmení], jakožto místopředsedou představenstva obžalované společnosti PURO-KLIMA, a.s., pak naprosto jednoznačně prokazují prostorové odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení] v kladenské nemocnici i z

rodinného domu v [obec] a s nimi korespondující odposlechy telekomunikačního provozu a listinné důkazy, které nalézací soud podrobně rozebírá pod body 139. až 145. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

209. Ve vztahu ke skutkovým zjištěním vztahujícím se k bodu 4) napadeného rozhodnutí, lze uzavřít, že také v tomto bodě bylo ovlivnění veřejné zakázky předmětem trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/2013, kdy byli v souvislosti s ní v tzv. první větvi obžalováni MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], [jméno] [příjmení] a MUDr. [příjmení]. I v případě této veřejné zakázky vyhlásil dne 27. 6. 2018 Krajský soud v Praze odsuzující rozsudek, který byl následně k odvolání obžalovaných zrušen Vrchním soudem v Praze, jenž ve svém rozsudku ze dne 26. 6. 2018 sp. zn. 6 To 64/2018 všechny obžalované dle § 226 písm. a) tr. řádu zprostil obžaloby. Také v tomto případě bylo důvodem zproštění obžaloby dle odůvodnění citovaného rozsudku stanovisko Vrchního soudu v Praze o nepoužitelnosti důkazů opatřených v rámci odposlechů telekomunikačního provozu a sledování osob a věcí. Vrchní soud se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, který považuje předmětné důkazy za zákonné a použitelné v rámci tohoto trestního řízení, takže z nich bylo vycházeno, jak již bylo uvedeno výše.

210. I zde se lze ztotožnit s nalézacím soudem v tom smyslu, že trestná činnost, jež je v rámci tohoto trestního řízení obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., kladena za vinu, tedy poskytnutí úplatku v souvislosti s předmětnými veřejnými zakázkami, kterého se měl dopustit MUDr. [příjmení] společník a jednatel obžalované, když dne 10. 2. 2012 předal obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] částku 8 000 000 Kč jako odměnu za jejich zajištění, je i v tomto případě naprosto nepochybně prokazována soudem I. stupně rozvedenými důkazy pod body 156. až 163. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je z nich zřejmá i motivace MUDr. [příjmení], neboť předmětná zadávací řízení byla ve prospěch obžalované společnosti ovlivněna, jak prokazují především prostorové odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení], kde s obžalovaným [příjmení] [příjmení] o předmětných zakázkách a úplatku poskytnutém za jejich ovlivnění hovořili. Ještě před účinností zákona o TOPO došlo k předání první části úplatku ve výši 4 000 000 Kč, kterou MUDr. [příjmení] poskytl MUDr. [příjmení] dne 27. 12. 2011, tedy ve stejný den, kdy byla podepsána kupní smlouva týkající se „Pavilonu N“. Ovlivnění předmětných zadávacích řízení a předání první části úplatku ovšem nelze obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o. přičítat.

211. Pokud jde o skutek 5) napadeného rozhodnutí, lze souhlasit s nalézacím soudem v tom směru, že v daném případě nebylo zjištěno, že by bylo předmětné zadávací řízení ve prospěch konkrétního uchazeče ovlivněno. Provedené důkazy ovšem prokazují, že se o průběh zadávacího řízení na tuto veřejnou zakázku zajímali obžalovaný [příjmení] [příjmení] a obžalovaný [příjmení] [příjmení], kteří by s jeho průběhem oficiálně neměli mít nic společného. Jak správně uvádí nalézací soud, tento fakt sám o sobě ještě neznamená, že by úplatek v souvislosti s touto veřejnou zakázkou nemohl být i tak poskytován, ať už třeba pouze z důvodu, že se zakázka vůbec realizovala. Určitou zainteresovanost obžalovaného [příjmení] [příjmení] v celé věci a možnou motivaci pro takové jednání lze vysledovat ze skutečnosti, že společnost PURO-KLIMA, a. s., měla se Středočeským krajem smlouvu na dodávky defibrilátorů, které se dodávaly mimo jiné i do tohoto typu vozidel. Skutečnost, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] v souvislosti s touto veřejnou zakázkou poskytnutí úplatku slíbil, tento také zčásti předal a zbylí obžalovaní se o něj podělili, pak byla v tomto trestním řízení nepochybně prokázána, a to opět především odposlechy telekomunikačního provozu a záznamy o sledování, které v kontextu ostatních provedených důkazů nepřipouštějí jinou interpretaci událostí než tu, která je obsažena v popisu skutkového stavu, jak je uveden ve výroku napadeného rozsudku. V daném případě tak bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] obžalovanému [příjmení] [příjmení] na schůzce v souvislosti s touto veřejnou zakázkou předal úplatek ve výši 3 340 000 Kč, po němž měla následovat ještě jeho druhá polovina. Z provedených důkazů je naprosto spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaného [příjmení] [příjmení] o tom, že obžalovanému [příjmení] [příjmení] na místě schůzky u [příjmení] scény Národního divadla ukazoval svou zdravotnickou dokumentaci. V této souvislosti bylo ze zprávy

Oblastní nemocnice Kladno, a. s., zjištěno, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] není evidován v databázi jejích pacientů a na den 16. 2. 2012 ani na jiný termín nebyl objednáán k vyšetření. Skutečnost, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] věděl o tom, že se obžalovaný [příjmení] [příjmení] bude o úplatek dělit minimálně s obžalovanou [příjmení] [příjmení], pak nepochybně prokazuje prostorový odposlech ze dne 15. 12. 2011, kdy nalézací soud se zejména odposlechy zabývá v bodech 205. až 210. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

212. Zejména obžalovaný [příjmení] [příjmení] namítal ve svém odvolání, že termín,, sanitky“, který zazněl v pořízených odposleších, neznamena sanitní vozy, ale sanitární vybavení. S touto námitkou se však již vypořádál soud I. stupně v napadeném rozsudku, který tuto verzi jednoznačně odmítl, a to zejména z toho důvodu, že pokud by se jednalo o sanitární vybavení, absolutně by to nekorespondovalo s obsahem některých prostorových odposlechů, které obžalované usvědčují z této trestné činnosti, zejména pokud jde o místní a časové souvislosti celého jednání.

213. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve svém odvolání namítal, že v té době mu obžalování [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] vraceli peníze z půjčky, a že se tedy nemohlo jednat o peníze, které obžalovaný [příjmení] [příjmení] převzal od obžalovaného [příjmení] [příjmení]. I s touto námitkou se nalézací soud vypořádává ve svém rozhodnutí, a to v bodech 210. a 211. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy považuje toto vyjádření obžalovaného [příjmení] [příjmení] za spolehlivě vyvrácené právě s ohledem na provedené dokazování. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, kdy má za to, že z provedeného dokazování je jednoznačně tato verze obžalovaného [příjmení] [příjmení] vyvrácena, nic nenasvědčuje tomu, že by mělo právě v tento den se jednat o vrácení půjčky ve výši úplatku v hotovosti, kdy i ze samotných odposlechů nic takového nevyplyvá. Vrchní soud v Praze závěrem zdůrazňuje, že skutková zjištění ve vztahu ke spáchání výše uvedeného skutku jednoznačně zapadají do celkového rámce ostatních skutků a nijak z něj nevybočují ani z hlediska provedení ani z hlediska koncepce celého skutku.

214. Pokud jde o skutková zjištění ve vztahu k bodu 6) napadeného rozhodnutí, lze jednoznačně souhlasit se závěry nalézacího soudu v tom směru, že tento skutek je také prokazován především rozhovory mezi jednotlivými obžalovanými, které zachytili prostorové odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení] v kladenské nemocnici a také odposlechy z místa bydliště obžalovaných [příjmení] v [obec], jímž odpovídají i odposlechy telekomunikačního provozu a další provedené důkazy, které nalézací soud hodnotí pod body 240. až 255. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy rozebírá jednotlivé záznamy hovorů mezi obžalovanými.

215. Lze souhlasit se závěry nalézacího soudu i v tom směru, že případné nestandardní úpravy na losovacím zařízení nebylo možné v rámci trestního řízení ověřit, nicméně okolnosti, za nichž bylo odstraněno z dosahu orgánů činných v trestním řízení, jen potvrzují závěry o tom, že tímto zařízením prováděný výběr uchazečů patrně nebyl náhodný. Skutečnost, že losování byla v rámci obžalovanými vytvořeného systému ovlivňování veřejných zakázek využívána k výběru domluvených uchazečů, navíc vyplývá z důkazů vztahujících se k jiným zakázkám (zejména hovory mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení]), takže se jeví jako nepravděpodobné, že tomu tak nebylo i v tomto případě. I Vrchní soud v Praze považuje za jednoznačně prokázanou i spolupráci mezi uchazeči v rámci předmětného zadávacího řízení. Krom hovorů obžalované [příjmení] [příjmení] s Ing. [příjmení] a s obžalovaným [příjmení] [jméno], které nalézací soud rozebírá v bodech 240., 247., 254. a 255. odůvodnění napadeného rozhodnutí, takový závěr podporuje též zjištění znaleckého ústavu PROFI-TEN, a. s., jenž byl v rámci řízení přibrán k vypracování znaleckého posudku v oboru ekonomika, stavebnictví a strojírenství, přičemž jeho úkolem bylo též posoudit nabídky jednotlivých uchazečů. Provázanost a spolupráci mezi jednotlivými nabídkami uchazečů, kterou i odvolací soud považuje za prokázanou, rozebírá nalézací soud podrobně zejména v bodě 263. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

216. Pokud jde o příslibení úplatku za provedenou zakázku, i to je z provedených důkazů naprosto nepochybné, kdy toto vyplývá zejména z odposlechů komunikačního provozu účastnické stanice

obžalované [příjmení] [příjmení], zejména poté z SMS zpráv mezi ní a obžalovaným [příjmení] [příjmení] ze dne 27. 2. 2012, kdy si mimo jiné domlouvali schůzku na 28. 2. 2012 v 16:40 před Národním divadlem v Praze. Je zjevné, že domluvená schůzka proběhla a obžalovaný [příjmení] [příjmení] nejpozději při tomto setkání obžalované [příjmení] [příjmení] přislíbil za tuto zakázku poskytnout úplatek ve výši 10 000 000 Kč, kdy tato skutečnost vyplývá z rozhovoru mezi obžalovanými [příjmení] v místě jejich bydliště v Rudné, který byl zaznamenán prostorovým odposlechem dne 29. 2. 2012 od 20:45 hod., kdy podrobně toto řeší nalézací soud v bodě 276. až 282. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

217. Fakt, že obžalovaná [příjmení] [příjmení] svůj postup průběžně konzultovala s obžalovaným [příjmení] [příjmení] je potvrzen prostorovým odposlechem z místa jejího bydliště v Rudné ze dne 2. 4. 2012, dále ze dne 3. 5. 2012, a ze dne 14. 5. 2012, kdy podrobně se tímto zabývá nalézací soud pod body 284. a 286. odůvodnění napadeného rozhodnutí, a výše uvedené rozhovory korespondují se zprávou, kterou obžalované zaslal obžalovaný [příjmení] [příjmení] dne 14. 5. 2012 v 19:23 hod., což je rozebráno pod bodem 288. odůvodnění. Pokud obžalovaný [příjmení] [příjmení] namítal, že některým sdělením obžalované [příjmení] [příjmení] nerozuměl, je zjevné, že zejména z kontextu hovoru, který se týkal mj. domluvy na úplatku za zakázku pod bodem 8) výroku napadeného rozhodnutí, rozhodně nevyplývá, že by obžalovaný nebyl orientován, což vyplývá i z jeho kladných reakcí.

218. Obžalovaný [příjmení] [jméno] namítal, že pokud je v pořizovém odposlechu zaznamenáno, že měl sdělit, že všichni soutěžící měli v nabídce chyby, což vyplynulo konkrétně z odposlechu ze dne 12. 3. 2012, tak uvádí, že hovor se konal týden po zveřejnění nabídek, tedy 5. 3. 2012, takže těmito informacemi mohl disponovat kdokoliv, ovšem ve svém vyjádření u soudu I. stupně sdělil, že myslel toliko nabídky subdodavatelů, které do nabídky zahrnuli, nikoliv uchazečů, což ovšem v kontextu celé části hovoru postrádá logiku. Navíc je dle názoru odvolacího podstatné nikoliv to, kdy probíhalo otevírání obálek, tedy 5. 3. 2012 (viz protokol o otevírání obálek na č.l. 16921-16922), ale zejména to, že 14. 3. 2012 zasedala hodnotící komise (viz protokol na č.l. 16945-16955), která vybrala jako nejvhodnější nabídku obžalované společnosti Metrostav a.s. Navíc z výše zmíněného rozhovoru ze dne 12. 3. 2012 mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a obžalovaným [příjmení] [jméno] je zjevné, že obžalovaná [příjmení] [příjmení] si je jistá, jak hodnotící komise nabídky vyhodnotí, ačkoliv komise zasedala až 14. 3. 2012. To vyplývá ze skutečnosti, že obžalovaná poznamenala, že dostala zprávu, že to dopadlo dobře s tím, že po hodnotící komisi by se měla dávat žádost na valnou hromadu, podepsat smlouva a k dotazu obžalovaného [příjmení] [jméno] dále potvrdila, že s realizací by se mělo začít v září, říjnu, stoprocentně před volbami. V hovoru dále zmínila, že je na „Óčku“ domluvená i s obžalovaným [příjmení] [příjmení] a že se potom potkají.

219. Odvolací soud poznamenává, že v roce 2012, kdy došlo k výše uvedenému otevírání nabídek, platil zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, který byl sice benevolentnější než zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, účinný od 1. 10. 2016, ale ani tehdy nemohli informace o určitých chybách v nabídkách ostatních uchazečů, o kterých mluví obžalovaní, být obecně známy. Členové komise pro otevírání obálek jsou vázáni mlčenlivostí dle § 71 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, přičemž je taxativně vymezen obsah informací, které se sdělují uchazečům. Smyslem omezení informací je zachování volné hospodářské soutěže a zároveň neovlivňování procesu posouzení a hodnocení nabídek. Sdělení „neveřejných“ informací v konkurenčních nabídkách před vyhodnocením nese znaky ovlivňování hodnocení, které v důsledku vede ke zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, kdy získání prospěchu z neveřejné informace před ukončením veřejné zakázky se rovná ovlivňování posouzení a hodnocení nabídek na úkor konkurenční firmy. Ohledně této problematiky Vrchní soud v Praze odkazuje na obsah celého ustanovení § 71 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, kdy rozhodně lze uzavřít, že informace, o kterých hovoří obžalovaný [příjmení] [jméno], rozhodně nemohl získat zákonnou cestou.

220. Odvolací soud souhlasí se závěry nalézacího soudu v tom směru, že nejpozději od zveřejnění předmětné veřejné zakázky v informačním systému o veřejných zakázkách bylo obecně známo, že tato zakázka má být spolufinancována z prostředků Evropské unie. Stejně tak obžalovaní včetně obžalovaného [příjmení] [jméno] museli vědět, že mezi podmínky pro schválení čerpání dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy, financovaného z rozpočtu Evropské unie, z něhož měla být její realizace částečně hrazena, spadá též předložení dokumentace o průběhu zadávacího řízení, které bylo dohodou mezi uchazeči ovlivněno. Dokumentace včetně zmanipulovaných nabídek jednotlivých uchazečů, byla Oblastní nemocnicí Kolín, a. s., zmíněnému orgánu skutečně předložena, a ten ji následně dne 18. 4. 2012 odsouhlasil. Vzhledem k odhalení celé věci již k realizaci této veřejné zakázky nedošlo a žádné prostředky z ROP tak v tomto směru vyplaceny nebyly.

221. Vrchní soud v Praze se toliko neztotožnil se skutkovými závěry pod bodem 6) napadeného rozhodnutí, konkrétně s výpočtem zisku obžalované Metrostav a.s., kterou nalézací soud vyčíslil ve výši nejméně 7.939.875 Kč. Právě s ohledem na odvolací námitky některých obžalovaných odvolací soud doplnil u veřejného zasedání dokazování, a to znaleckými posudky jednak Ing. [jméno] [příjmení] a jednak znalecké kanceláře BDO Znalex. Dále ve vztahu k tomuto bodu bylo dokazování doplněno o sdělení ÚRS CZ ze dne 10. 12. 2021 včetně přílohy s tabulkou vývoje stavebních zakázek. Odvolací soud s ohledem na doplněné dokazování, kdy vycházel zejména ze znaleckého posudku Ing. [příjmení], kdy se ovšem dá říct, že z něj z převážné většiny vycházel také soud nalézací, ale následně výši zisku nesprávně stanovil, na podkladě doplněného dokazování dospěl k závěru, že minimální zisk je ve výši 4 265 962 Kč Cena provedení díla dle výkazu výměr (složka a) byla převzata z posudku Ing. [příjmení]. Ta odhalila v posudku PROFI-TEN, a.s. opomenutí a početní chyby, které tento znalecký ústav uznal a souhlasil s navýšením ceny o příslušnou částku, tzn. na 97 157 711 Kč. Takto stanovená hodnota složky a) nabídkové ceny není nikým zpochybňována. Odvolací soud při výpočtu zisku tedy vycházel pouze ze složky a) nabídkové ceny, neboť dle jeho názoru je možné takto postupovat s ohledem na zřejmý požadavek na striktní oddělení jednotlivých položek, kdy ze závěrů znalců jasně vyplynulo, že složka b) je velmi obtížně ocenitelná, v podstatě založená na odhadu, přičemž u složky a) nabídkové ceny lze dospět k pevně stanovené částce.

222. Krajský soud v Praze při svém výpočtu zisku vycházel z 10 % z nabídkové ceny spol. Metrostav a.s. pod bodem a) snížené o 19 % DPH, tzn. 9 802 315 Kč – 1 862 440 Kč se rovná 7 939 875 Kč, jenže z dokazování vyplynulo, že toto procento se netýká nákladů na materiál, takže procento z obvyklé ceny má činit 3,5 až 5 %, kdy Vrchní soud v Praze vycházel z nižší procentuální hodnoty, která je pro obžalované příznivější. Zároveň se také všichni znalci shodli na následujícím vzorci: 3,5 % z obvyklé ceny díla + rozdíl z dohodnuté a obvyklé ceny díla, tedy Vrchní soud v Praze také použil pro výpočet zisku tento vzorec, tzn. 98 023 153 Kč (nabídková cena obžalované společnosti Metrostav a.s. pod bodem a) snížená o DPH) – 97 157 711 Kč se rovná 865 442 Kč, což je rozdíl mezi dohodnutou a obvyklou cenou + 3, 5 % z obvyklé ceny, tj. 3 400 520 Kč, a výpočet zisku tak činí 4 265 962 Kč.

223. Pokud byla namítána nelogičnost výše úplatku ve vztahu k případnému zisku, je jednoznačně třeba poukázat na tehdejší situaci na trhu stavebních zakázek, kdy z provedení dokazování vyplývá, že v roce 2012 byl příznačný přebytek stavebních kapacit a nedostatek zakázek, což potvrdila také společnost PROFI-TEN, a.s. ve svém posudku. Vzhledem k tomu ceny vítězného uchazeče ve veřejných obchodních soutěžích téměř nikdy nepřekročily cenu stanovenou za použití ceníků ÚRS, většinou se pohybovaly kolem 80 % této ceny (s odchylkou 10 %). Výkyv na trhu stavebních zakázek je zřejmý rovněž z veřejně dostupného přehledu vývoje stavebních zakázek Českého statistického úřadu, na který v souvisejícím vyjádření odkázala také společnost ÚRS CZ a.s. Zatímco v prvním čtvrtletí roku 2012 oproti stejnému období předchozího roku činil počet nových tuzemských zakázek 91,6 %, došlo k velmi výraznému propadu hodnoty nových zakázek, která oproti předchozímu roku představovala toliko 53,7 % (v oblasti pozemního stavitelství 62,9

%), což je nejvýraznější pokles za celé sledované období mezi lety 1999 až 2020. K závěrům znalkyně Ing. Renáty Klímové je třeba dodat, že ta srovnávala situaci na trhu stavebních zakázek v prvním a druhém pololetí roku 2012, aniž by tato data porovnávala s předcházejícím obdobím. Z toho je tedy zřejmé, že získání takovéto zakázky bylo jistě výhodné s ohledem na výše uvedenou situaci, ale i s výhledem na případné využití referencí v dalších případných zakázkách.

224. S ohledem na výše uvedené závěry Vrchní soud v Praze musel upravit skutkovou větu pod bodem 6) napadeného rozhodnutí zejména, co se týče předpokládaného zisku obžalované společnosti Metrostav a.s., a dospěl oproti nalézacímu soudu k nižší částce, jak je výše uvedeno, což samozřejmě také mělo vliv na úvahu o druhu a výši trestu, což bude rozvedeno níže.

225. Pokud jde o skutek 7) napadeného rozhodnutí i zde se Vrchní soud v Praze ztotožnil se skutkovými zjištěními nalézacího soudu. I tento skutek je prokazován především rozhovory mezi obžalovanými, jež byly zachyceny prostorovými odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení] v kladenské nemocnici a z místa bydliště obžalovaných [příjmení] v Rudné, které spolu se zaznamenanými odposlechy telekomunikačního provozu a provedenými listinnými důkazy nepřipouští jinou interpretaci událostí než tu, která je uvedena v popisu tohoto skutku ve výroku napadeného rozhodnutí. Pod body 321. až 337. odůvodnění napadeného rozhodnutí nalézací soud následně uzavírá, že výše uvedené důkazy tak spolehlivě prokazují, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] disponoval informacemi o probíhajícím zadávacím řízení, k nimž by při jeho řádném průběhu neměl mít přístup, a to včetně údajů o obsahu dodatečných dotazů a o tom, které společnosti si vyzvedly dokumentaci, jež musel získávat od obžalované [příjmení], s níž o věcech prokazatelně jednal. Tyto informace poté obžalovaný probíral s obžalovanou [příjmení] [příjmení] na osobních schůzkách, kde společně řešili, jakým způsobem by se jednotliví zájemci dali přimět ke spolupráci, přičemž tato obžalovaná rovněž zmínila i v tomto směru vyvíjenou aktivitu ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Především prostorové odposlechy z místa bydliště obžalovaných [příjmení] v Rudné prokazují skutečnost, že obžalovaná [příjmení] [příjmení] zadávací řízení s obžalovaným [příjmení] [příjmení] průběžně konzultovala při osobních schůzkách, kde řešili témata týkající se druhu zadávacího řízení a času jeho vyhlášení, obsah konkrétních materiálů i proces jejich schválení orgány Kraje, kdy tento obžalovaný byl obeznámen s tím, že zadávací řízení bude ovlivněno ve prospěch společnosti Konstruktiva Branko, a. s., nyní v likvidaci, přičemž on sám rozhodl o tom, že právě tato společnost zakázku za poskytnutí úplatku získá. Zapojení obžalovaného [příjmení] [příjmení] v tomto bodě jednoznačně prokazuje prostorový odposlech ze dne 16. 2. 2012, který zaznamenal rozhovor obžalovaných [příjmení], který následoval po odjezdu obžalovaného [příjmení] [příjmení], v jehož rámci obžalovaná svého partnera informovala o tom, co s obžalovaným [příjmení] [příjmení] probírali, přičemž zmínila i zakázku na [jméno] [jméno] s tím, že materiály se budou muset vzhledem k problematičnosti losování přepracovat a obžalovaného [příjmení] [příjmení] v této souvislosti žádala o pomoc, kterou jmenovaný přislíbil.

226. Nelze opomenout ani zápisník obžalované [příjmení] [příjmení] s deskami s motivem ovoce a sešit s deskami červené barvy. Nejen v tomto bodě, ale v jiných skutcích jsou tyto zápisníky důležitým důkazem, který dokresluje skutkový děj tak, jak jej nabízí zejména odposlechy, a tyto důkazy jednoznačně nepřipouští jinou interpretaci, kdy se z nich zejména dají vyčíst údaje o výše slíbených úplatcích, a toto posloužilo jako důkaz pro skutková zjištění ve vztahu k bodu 6) napadeného rozhodnutí (viz bod 285. odůvodnění napadeného rozsudku). Jak nalézací soud správně konstatuje, ve vztahu k této zakázce se v zápisníku s deskami s motivem ovoce objevuje záznam: „MB - 27 ... 1/2 března června podpis - F. 1/2 dubna července, Berlín“. Číslice 27, která odpovídá výši slíbeného úplatku, je přitom evidentně přepsána z číslice 25, která se zase shoduje s výší úplatku, již obžalovaný [příjmení] [příjmení] původně nabízel. V rámci původně vyhlášeného zadávacího řízení pak měl předpokládaný podpis smlouvy proběhnout v polovině března a úplatek měl být poskytnut měsíc po jejím podpisu, tedy v polovině dubna (což odpovídá i termínům, o nichž obžalovaní hovořili na schůzce dne 23. 12. 2012, v níž rámci obžalovaný [příjmení]

[příjmení] úplatek za tuto zakázku obžalované [příjmení] [příjmení] nabídl). Vzhledem k zrušení původního řízení však v tomto směru došlo k posunu, jemuž opět v zásadě odpovídají následně uvedené termíny. Výše úplatku v částce 27 mil. Kč pak i v tomto případě představuje 10 % z předpokládané ceny zakázky bez DPH v milionech Kč a zcela odpovídá částkám, které obžalovaní za ovlivnění zadávacích řízení běžně požadovali i u jiných zakázek.

227. V případě právnických osob, obžalovaných společností Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, a ML Compet, a.s., těmto subjektům byla kladena za vinu pouze ta část jednání, jehož se obžalovaní Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] dopustili až po 1. 1. 2012, tedy za účinnosti zákona o TOPO, přičemž právě v tom tkví obsahové odlišnosti v popisu skutkového děje mezi body 7a) a 7b) výroku napadeného rozsudku. Skutečnost, že se obžalovaná [příjmení] tohoto skutku dopustila jako jediná členka představenstva obžalované společnosti ML Compet, a. s., prokazuje výpis z obchodního rejstříku obžalované a svědecké výpovědi. Také postavení obžalovaného Ing. [příjmení] ve vztahu k obžalované Konstruktiva Branko, a. s., které je důvodem přičitatelnosti jeho jednání této obžalované a přechod trestní odpovědnosti obžalované Konstruktivy Branko, a. s., na obžalovanou TENTON, s. r. o., je pak řešeno v rámci odůvodnění k bodu 2 napadeného rozsudku. Vrchní soud v Praze pouze poznamenává, že obžalovaná TENTON, s.r.o., byla ze společného řízení vyloučena a bylo o ní rozhodováno samostatně, jak již bylo výše uvedeno.

228. Pokud jde o skutková zjištění ve vztahu k bodu 8) napadeného rozhodnutí, Vrchní soud v Praze se ztotožnil se závěry Krajského soudu v Praze. Rovněž v tomto případě je skutek prokazován především rozhovory mezi obžalovanými, zachycenými prostorovými odposlechy z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení] v kladenské nemocnici i z místa bydliště obžalovaných [příjmení] v [obec] a s nimi korespondujícími odposlechy telekomunikačního provozu a listinnými důkazy. Nálezací soud rozebírá jednotlivé odposlechy v bodech 364. až 367. odůvodnění napadeného rozhodnutí, následně v bodech 370. až 373., 377. až 384., dále 391. až 395., 397. a 398. a následně 403. až 406. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komunikace mezi obžalovanými jasně prokazuje dohodu mezi obžalovanou [příjmení] [příjmení] a obžalovaným [příjmení] [jméno] na ovlivnění předmětného zadávacího řízení, kdy obžalovaný [příjmení] [jméno] dostal možnost podílet se na přípravě zadávacích podmínek a kvalifikační dokumentace s cílem, aby předmětnou zakázku získala obžalovaná společnost Metrostav a. s., přičemž za účelem vyhotovení zadávací dokumentace jej obžalovaná [příjmení] [příjmení] odkázala na administrátora. Ze zmíněné komunikace mezi obžalovanými [příjmení] [příjmení], Ing. [jméno], Ing. [příjmení] i Ing. [příjmení] je také zjevné, že již v tento moment zde existovala dohoda s obžalovaným [příjmení] [příjmení], že společnost Konstruktiva Branko, a. s., ve skutečnosti, „recipročně“ soutěžit nebude, čímž obžalované Metrostav a. s., oplácela službu, kterou jí tato prokázala v zadávacím řízení na zakázku v Mladé Boleslavi. Obžalovaný [příjmení] [jméno] se předmětný hovor snažil vysvětlit tím způsobem, že šlo jen o teoretické názory. V kontextu zaznamenaného hovoru jsou však taková vysvětlení zcela neudržitelná.

229. Hovory jasně prokazují povědomí obžalovaných [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] o tom, že zadávací řízení bude ovlivněno ve prospěch obžalované Metrostav a. s., včetně jejich zapojení do této trestné činnosti, v níž byli obžalované [příjmení] [příjmení] nápomocni. Je zjevné, že obžalovaná [příjmení] [příjmení] s nimi sdílela informace o probíhajících jednáních a dohodách s dalšími obžalovanými. Oba jí přitom poskytovali rady, jak ve věci postupovat např. při úpravách zadávací dokumentace a při zajištění schválení tohoto zadávacího řízení. Povědomí obžalovaného [příjmení] [příjmení] o ovlivnění tohoto zadávacího řízení ve prospěch obžalované Metrostav a. s., přitom jasně prokazuje též další část rozhovoru mezi ním a obžalovanou [příjmení] [příjmení] ze dne 14. 3. 2012. Prostorový odposlech ze dne 15. 3. 2012 jednoznačně prokazuje, že dle plánu se v kanceláři obžalované [příjmení] [příjmení] následující den uskutečnila další schůzka s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno], které se účastnil i zástupce ze společnosti PURO-KLIMA, a. s., jenž přítomným ještě před příchodem obžalované [příjmení] [příjmení] vysvětloval, jak postupovat při nastavení kvalifikačních kritérií. Obžalovaná [příjmení] [příjmení]

pak na jednání sdělila, že to udělají kvalifikacemi a domluví to s obžalovanou [příjmení]. Skutečnost, že se v případě zaznamenané komunikace nejednalo pouze o prázdné řeči, dále spolehlivě prokazuje skutečnost, že náměty, které v rámci těchto hovorů obžalovaný [příjmení] [jméno] s obžalovanou [příjmení] [příjmení] probírali, dostaly svého plného uplatnění v obsahu výzvy k podání žádosti a k prokázání splnění kvalifikace. Požadavek na zveřejnění pak byl odeslán ještě před účinností novely zákona o veřejných zakázkách dne 29. 3. 2012, o což obžalovaný [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] ve shora zmíněné komunikaci usilovali.

230. Z výpovědi svědkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], zaměstnankyně obžalované společnosti ML Compet, a.s., v kontextu komunikace zaznamenané odposlechy telekomunikačního provozu a prostorovými odposlechy i z údajů, které byly k řídicí roli obžalované [příjmení] v rámci obžalované ML Compet, a. s., již sděleny v odůvodnění k bodům 7a) a 7b) napadeného rozsudku, pak nalézací soud považuje za nepochybné, že takové údaje byly do výzvy k podání žádosti a k prokázání kvalifikace zahrnuty právě na pokyn obžalované [příjmení], která vycházela z návrhů obžalovaného [příjmení] [jméno], jemuž umožnila podílet se na jejím zpracování, kdy s těmito závěry se odvolací soud plně ztotožnil.

231. Pokud jde o zapojení obžalovaného [příjmení] [příjmení], také zde odvolací soud plně souzní se závěry soudu nalézacího. Skutečnost, že o ovlivnění zadávacího řízení ve prospěch obžalované Metrostav a. s., věděl obžalovaný [příjmení] [příjmení], který na jednání s obžalovanou [příjmení] [příjmení] nejpozději dne 16. 3. 2012 z tohoto důvodu slíbil poskytnout úplatek ve výši 22 300 000 Kč, jednoznačně prokazují následující důkazy. Předně zachycený prostorový odposlech ze dne 16. 3. 2012 z kanceláře obžalované [příjmení] [příjmení], která se schází s obžalovaným [příjmení] [příjmení], kdy kromě veřejné zakázky z bodu 6) napadeného rozsudku řeší i Pávilon C2, a obžalovaného informuje o setkání s obžalovaným [příjmení] [jméno], kdy podrobný obsah tohoto rozhovoru nalézací soud rozvádí pod bodem 391. odůvodnění napadeného rozsudku. V bodě 392. odůvodnění napadeného rozhodnutí nalézací soud opět zmiňuje blok s deskami s motivem ovoce, ze kterého vyplývá, že si obžalovaná [příjmení] [příjmení] i k této zakázce psala záznamy, včetně hodnoty zakázky, ale i výši úplatku, který byl za ovlivnění tohoto zadávacího řízení přislíben. Slova obžalované, která použila v rozhovoru s obžalovaným [příjmení] [příjmení], tyto záznamy vysvětlují, a je nepochybné, že se jedná o grafické vyjádření celkové výše úplatku a jeho poskytnutí. Z prostorového odposlechu je dále patrné, že o jednání s obžalovaným [příjmení] [příjmení] obžalovaná [příjmení] [příjmení] poté ve své kanceláři informovala obžalovaného [příjmení] [příjmení] s tím, že se s ním na všem domluvila.

232. Prostorový odposlech ze dne 26. 4. 2012 zaznamenává další návštěvu obžalovaného [příjmení] [příjmení] v kanceláři obžalované [příjmení] [příjmení], který mimo jiné upozorňuje obžalovanou, že přišel bez telefonu, na chvíli kancelář opustili, domlouvali se šepem, z čehož je zřejmé, že se báli, že by mohli být odposloucháváni. Na této schůzce obžalovaná [příjmení] [příjmení] obžalovaného upozorňuje, že, „Na Cé dvojku je otevírání 2. 5.“. Tento odposlech dále zaznamenal příchod obžalovaného [příjmení] [příjmení], jemuž se s obsahem předchozí schůzky svěřila. K tématu mimo jiné uvedla, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl varován, že byl na policii dotaz na jména ve spojení [příjmení], [jméno], [příjmení]. Obžalovaný tak dostal strach a klidně, to pustěj, tu Cé dvojku“ s tím, že, „jim to nestojí za to, dvě stě sedmdesát mega“. Nalézací soud podrobně rozebírá další důkazy, zejména odposlechy, které dokládají postup jednotlivých obžalovaných při ovlivnění předmětného zadávacího řízení a jejich spolupráci s dalšími subjekty, v bodech 397. a 398. odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále v bodech 401. až 406.

233. Pokud jde o námitku obžalovaného [příjmení] [jméno] ohledně toho, že k s obžalovaným [příjmení] [příjmení] prakticky nepřicházel do styku, tak tuto námitku lze jednoznačně vyvrátit provedeným dokazováním, kdy úzká spolupráce obou obžalovaných vyplývá z provedených důkazů, zejména poté z pořízených odposlechů, viz např. prostorový odposlech ze dne 16. 3. 2012.

234. Pokud jde o body 9) a 10) napadeného rozhodnutí, potažmo taktéž rozsudku Vrchního soudu v Praze, tak tyto byly převzaty z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013 – 33778, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019 č. j. 6 To 64/2018 — 34 994, a to z toho důvodu, že byly obžalovaným [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a obžalované [příjmení] ukládány společné tresty právě ve vztahu k těmto rozhodnutím.

235. Stejně jako soud nalézací, Vrchní soud v Praze s ohledem na výše uvedené považuje za naprosto nepochybné, že se všichni obžalovaní dopustili skutků, jak jsou popsány pod body 1) až 8) výroku rozsudku, kdy Vrchní soud v Praze považuje provedené dokazování soudem I. stupně za naprosto dostatečné, procesně řádně provedené a jasný a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné v napadeném rozsudku. Pokud odvolací soud doplňoval dokazování u veřejného zasedání, takto neznámá, že by nalézací pochybil v tom směru, že nedoplnil své dokazování důkazy, které prováděl soud odvolací, kdy si řádně svůj postup v tomto směru odůvodnil a odůvodnil ho i ve vztahu k dalším důkazům, které byly navrhovány a které zamítl pro nadbytečnost, s čímž se lze pouze ztotožnit. Závěry nalézacího soudu ohledně skutkových zjištění a z nich vyplývající závěry o vině všech obžalovaných, logicky vyplývají z provedení dokazování a jiná interpretace, než jakou poskytl nalézací soud, by neměla oporu v provedeném dokazování a postrádala by jakoukoliv logiku. Odvolací soud nemá žádné výhrady, a ani nemůže mít, k hodnocení důkazů soudem I. stupně, které je jeho doménou, a toto hodnocení považuje za naprosto logické a v intencích znění trestního řádu. Odvolací soud znovu opakuje, že s ohledem na výše řešené v podrobnostech odkazuje na písemné vyhotovení soudu I. stupně a zdůrazňuje, že se s jeho závěry plně ztotožňuje, až na drobné výjimky, které jsou odůvodněny výše.

236. Vrchní soud v Praze se ztotožnil s právní kvalifikací stanovenou nalézacím soudem, kdy ovšem s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, kdy se změnila hranice způsobené škody, musel odvolací soud na tuto změnu ve svém rozhodnutí zareagovat, kdy vesměs došlo ke změně právní kvalifikace vždy ve prospěch obžalovaných a jednání muselo být kvalifikováno mírněji, neboť způsobená škoda již nedosahovala příslušných výší hranic u způsobené škody. To se koneckonců odrazilo při ukládání trestů zejména obžalovaným fyzickým osobám.

237. Pokud jde o jednání popsané pod body 1) a 2) napadeného rozhodnutí, Vrchní soud v Praze se plně ztotožnil se závěry nalézacího soudu, tedy, že jednání, které je přičítáno obžalované společnosti JIPE, s. r. o., a naplňuje skutkovou podstatu pokračujícího zločinu podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku, který se dle § 7 zákona o TOPO rozumí trestným činem též pro účely zmíněného zákona. Toto je podrobně popsáno pod body 448. až 449. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednání je třeba přičítat obžalované společnosti JIPE, s. r. o., dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, neboť jednatelka této společnosti, Ing. [jméno] [příjmení], tento protiprávní čin spáchala v jejím zájmu a v rámci její činnosti jako jednatelka obžalované společnosti, tedy jako statutární orgán oprávněný za obžalovanou společnost jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona Podnikatelská činnost obžalované společnosti JIPE, s. r. o., spočívala zejména v získávání a realizaci stavebních zakázek, přičemž jejím zájmem ve vztahu k zakázkám výše popsaným nepochybně bylo zajistit si tímto způsobem možnost podílet se na jejich realizaci ve formě subdodavatelských prací. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť Ing. [příjmení] výše popsaným způsobem chtěla porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek. Obě jednání pod výše uvedenými body popsaná přitom byla ze strany Ing. [příjmení] vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin.

238. Jednání pod body 2) a 7b) napadeného rozhodnutí, jež je přičítáno obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, naplňuje jednak skutkovou podstatu pokračujícího zločinu

podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, písm. b) tr. zákoníku. Jednání obžalované dále pod bodem 2) naplňuje skutkovou podstatu zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a zločinu pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Jednání pod bodem 7b) naplňuje skutkovou podstatu zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy nalézací soud podrobně rozebírá užitou právní kvalifikaci pod body 453. až 459. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze než se ztotožnit s tím, že shora uvedené jednání Ing. [příjmení] a Ing. [anonymizováno], tak jak uvádí nalézací soud, je třeba obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, přičítat dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, kdy Ing. [příjmení] se jej dopustil v zájmu obžalované společnosti a v rámci její činnosti jakožto její generální ředitel a člen představenstva, tedy z pozice člena statutárního orgánu oprávněného za obžalovanou společnost jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO, Ing. [anonymizováno] pak trestnou činnost pod bodem 2) páchal v zájmu obžalované společnosti a v rámci její činnosti jako její obchodní ředitel, tedy v pozici osoby ve vedoucím postavení v rámci právnické osoby, která u ní vykonává řídicí činnost dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o TOPO. Jak již vyplývá z výše uvedeného, podnikatelská činnost obžalované společnosti spočívala zejména v získávání a realizaci stavebních zakázek, přičemž jejím zájmem nepochybně bylo získat možnost předmětné veřejné zakázky realizovat. Trestný čin byl i v tomto případě spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť Ing. [příjmení] chtěl výše popsáním způsobem porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek. Obě jednání pod výše uvedenými body popsaná přitom byla vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin.

239. I dle Vrchního soudu v Praze, lze jednání pod bodem 3) přičítat obžalované společnosti PURO-KLIMA, a. s. . Popsaným jednáním naplnila skutkovou podstatu zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když Ing. [příjmení] jakožto místopředseda představenstva obžalované společnosti v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, „Vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělení rehabilitace a vybavení Niederleho pavilonu Oblastní nemocnice Kladno, a. s.“, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, poskytl úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 2 000 000 Kč MUDr. [příjmení], přičemž byl obeznámen se skutečností, že se jmenovaný bude o tento úplatek dělit nejméně s MUDr. [příjmení]. Tímto svým jednáním zároveň MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] opatřil značný prospěch ve formě poskytnutého úplatku, a to v částce, která spodní hranici kvalifikačního kritéria značného prospěchu dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku převyšuje. Dle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO je zapotřebí skutek, jehož se Ing. [příjmení] v tomto bodě dopustil, přičítat obžalované společnosti, neboť jmenovaný se předmětného skutku dopustil v zájmu této obžalované a v rámci její činnosti jako místopředseda představenstva obžalované, tedy v pozici člena statutárního orgánu oprávněného za obžalovanou společnost jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO. Činnost obžalované společnosti PURO-KLIMA, a. s. , spočívala v získávání a realizaci zakázek na dodávky zdravotnických přístrojů, přičemž jejím zájmem ve vztahu k předmětné veřejné zakázce nepochybně bylo zajistit si tímto způsobem možnost její realizace. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť Ing. [příjmení] výše popsáním způsobem chtěl porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

240. Vrchní soud v Praze se rovněž ztotožnil, že jednání obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r. o. pod bodem 4) naplňuje všechny znaky skutkové podstaty zločinu podplacení podle §

332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Jednání je přičítáno na základě toho, že MUDr. [příjmení] jako jednatel obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r. o., v souvislosti se zadáním veřejných zakázek, „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro Oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnici Středočeského kraje Nemocnici Kutná Hora“, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, poskytl úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši nejméně 8 000 000 Kč MUDr. [příjmení], přičemž věděl, že se jmenovaný bude o tento úplatek dělit nejméně s MUDr. [příjmení]. I v tomto případě je pak třeba obžalované společnosti jednání přičítat dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, kdy MUDr. [příjmení] tento čin spáchal v zájmu obžalované a v rámci její činnosti jako její jednatel, tedy v pozici statutárního orgánu oprávněného za obžalovanou společnost jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO. V návaznosti na podnikatelskou činnost je zjevné, že zájmem obžalované společnosti ve vztahu k výše popsané zakázce nepochybně bylo zajistit si tímto způsobem možnost její realizace. MUDr. [příjmení] jednal v úmyslu opatřit značný prospěch dalším osobám, jehož minimální výše dle kritéria uvedeného v § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku činí 1 000 000 Kč, a to jednak MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení], ve formě poskytnutého úplatku, jednak v úmyslu opatřit prospěch ve formě čistého zisku z realizace zakázky ve výši nejméně 3 381 847,55 Kč obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r. o. Souhrnná výše vyčíslitelného prospěchu, jenž chtěl MUDr. [příjmení] jinému opatřit, tak hranici značného prospěchu mnohonásobně převyšuje. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť MUDr. [příjmení] výše popsaným způsobem chtěl porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek. Vrchní soud v Praze se jakožto soud odvolací v tomto bodě plně ztotožnil se závěry Krajského soudu v Praze, pokud jde o právní kvalifikaci.

241. Pokud jde o námitku obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r. o., že nemůže být potrestána za skutek, pro který byl její statutární orgán, jednatel [příjmení] [příjmení], zproštěn, lze jen poznamenat, že se jedná o jinou trestní věc, a soud má k dispozici jiné důkazy, kdy zejména lze použít záznamy z odposlechlů a sledování jako důkazy, kdy nepoužitelnost těchto důkazů byl jeden z hlavních důvodů, který vedl ke zproštění MUDr. [příjmení], a může tedy učinit i jiné skutkové závěry. Navíc ze zákona o TOPO nevyplývá žádná povinnost, která by znemožňovala odsoudit právnickou osobu v situaci, kdy není odsouzena fyzická osoba jednající za tuto právnickou osobu. Rozhodně nelze ani akceptovat námitku obžalované společnosti, že byla narušena zásada ne bis in idem, tedy že by v této trestní věci bylo znovu rozhodováno o vině MUDr. [příjmení], i přesto, že byl v původní věci zproštěn. Konec konců jak nalézací soud, tak Vrchní soud v Praze takto postupoval i u jiných obžalovaných právnických osob, kde v tzv. I. větvi byli fyzické osoby jednající za tyto právnické osoby zproštěni, přičemž nyní lze konstatovat, že jejich jednání lze přičítat obžalovaným právnickým osobám s ohledem na výše uvedené závěry.

242. Vrchní soud v Praze se shoduje s tím, jak nalézací soud kvalifikoval jednání pod bodem 5) napadeného rozhodnutí. Popsaným jednáním obžalovaný [příjmení] [příjmení] naplnil skutkovou podstatu zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, poskytl úplatek ve výši nejméně 3 340 000 Kč ve formě finanční hotovosti obžalovanému [příjmení] [příjmení], Tímto svým jednáním zároveň ve formě poskytnutého úplatku obžalovaným [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] opatřil značný prospěch, a to v částce, která spodní hranici kvalifikačního kritéria značného prospěchu dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku násobně převyšuje. Předmětného činu se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť výše uvedeným způsobem chtěl porušit zájem na nezištném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

243. Jednání pod bodem 5) obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] byla nalézacím soudem kvalifikováno jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

neboť v souvislosti se zadáním a následnou realizací veřejné zakázky, „Nákup sanitních automobilů“, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, jako zástupce zadavatele předmětné veřejné zakázky, který se z pozice statutárního orgánu zadavatele na obstarávání této konkrétní věci obecného zájmu přímo podílel, když za tohoto zadavatele jednal, uzavřel příslušnou kupní smlouvu i mandátní smlouvu s pořadatelem zadávacího řízení, jemuž udělil plnou moc, podepsal zadávací a kvalifikační dokumentaci, jakož i rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, pak v souvislosti obstaráváním předmětné věci obecného zájmu sám pro sebe přijal od obžalovaného [příjmení] [příjmení] finanční hotovost ve výši 740 000 Kč odpovídající jeho podílu z úplatku, čímž si měl opatřit prospěch převyšující spodní hranici kvalifikačního vymezení značného prospěchu podle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku Odvolací soud ovšem s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, kdy se změnila hranice výše způsobené škody, musel na tuto změnu ve svém rozhodnutí zareagovat, neboť úplatek ve výši 740 000 Kč již nedosahuje částky nejméně 1 000 000 Kč potřebnou pro kvalifikaci značného prospěchu, a nebyla tak naplněna kvalifikovaná skutková podstata podle odstavce 3 ustanovení § 331 tr. zákoníku, proto bylo jednání obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] kvalifikováno pouze jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku. Tohoto přečinu se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť výše uvedeným způsobem chtěl porušit zájem na nezištném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

244. Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], jeho jednání pod body 5) a 6) napadeného rozhodnutí zcela správně nalézací soud kvalifikoval jako pokračující zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Jednání se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v souvislosti se zadáním a následnou realizací veřejných zakázek, „Nákup sanitních automobilů“ a, „Rekonstrukce objektu SO.03 — pavilon, O“ — v Oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnice Středočeského kraje“, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, sám pro sebe jakožto hejtmana a člena Rady Středočeského kraje, který byl v případě skutku pod bodem 5) napadeného rozhodnutí zřizovatelem zadavatele a v případě skutku pod bodem 6) jediným akcionářem zadavatele, jenž schvaloval a Radě Středočeského kraje předkládal materiály týkající se zadání a financování předmětných veřejných zakázek, tedy v postavení osoby přímo se podílející na obstarávání věcí obecného zájmu, v případě jednání pod bodem 5) přijal úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 1 120 000 Kč a v případě jednání pod bodem 6) si nechal slíbit úplatek ve výši nejméně 6 000 000 Kč. Tímto způsobem jednal s cílem opatřit si prospěch výrazně převyšující hranici výše značného prospěchu, jak je definována v ustanovení § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Tohoto jednání se přitom dopustil jako hejtman Středočeského kraje, člen Rady Středočeského kraje a jako předseda výboru regionální rady ROP, tedy v pozici úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, kdy trestná činnost byla z jeho strany páchána v souvislosti s pravomocí a odpovědností, jež z těchto funkcí vyplývá, přičemž lze uzavřít, že pokud by tyto funkce nezastával, trestnou činnost, by fakticky spáchat nemohl, a stejně tak by se jí nemohli fakticky dopustit ani obžalovaný [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení]. Obě jednání pod body 5) a 6) přitom byla ze strany obžalovaného vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle ustanovení § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný dvěma útoky. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] chtěl výše uvedeným způsobem porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi něž patří též zadávání a následná realizace veřejných zakázek.

245. Pokud jde o námitku obžalovaného [příjmení] [příjmení] k právní kvalifikaci pod body 5) a 6) napadeného rozhodnutí, kdy je namítáno, že jednání by mělo být posouzeno podle § 256 tr. zákoníku, tj. zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a při veřejné dražbě, a

nikoliv jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, který je dle názoru nepřiléhavý, lze uvést následující. Je pravdou, že ustanovení § 256 tr. zákoníku je ve vztahu k ustanovení § 331 tr. zákoníku v poměru speciality. Vzhledem k objektům uvedených trestných činů je nutné použít právní kvalifikaci podle § 331 tr. zákoníku, protože v rámci provedeního dokazování nebylo prokázáno, že by se předmětného jednání obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v souvislosti s řízením o zadání veřejné zakázky, což je obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu podle § 256 tr. zákoníku, vyjma skutku označeného pod bodem 7a) napadeného rozhodnutí, kde tato kvalifikace zůstala. Tyto závěry potvrzuje také Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020. Lze pouze zmínit, že privilegovaná skutková podstata tohoto speciálního ustanovení je oproti běžné korupci úředních osob postihována paradoxně nižší trestní sazbou. Nelze přeci uznat někoho na vinu, za něco, co nebylo prokázáno jen z důvodu mírnější trestní sazby. Mimo jiné nalézací soud dospěl ke stejným závěrům a dle Vrchního soudu v Praze toto jednání kvalifikoval zcela správně, tak jak je výše uvedeno.

246. Jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení] v bodě 7a) napadeného rozhodnutí soud právně kvalifikoval jako zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku. Lze se ztotožnit, že i v tomto případě, jak uvádí nalézací soud, si obžalovaný v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, nechal pro sebe jakožto hejtmana a člena Rady Středočeského kraje, který byl jediným akcionářem zadavatele, jenž schvaloval a Radě Středočeského kraje předkládal materiály týkající se zadání a financování předmětné veřejné zakázky, tedy v pozici úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku přímo se podílející na obstarávání věcí obecného zájmu, slíbit úplatek. Jak správně uvádí nalézací soud, oproti zakázkám pod body 5) a 6) v tomto případě rozdíl spočívá v tom, že popsání jednání obžalovaného v těchto bodech nebylo činěno ohledně zadávacích řízení, u nichž by bylo prokázáno jejich ovlivnění, které by bylo možno kvalifikačně podřadit právě pod ustanovení § 256 tr. zákoníku (v případě skutku pod bodem 5) ovlivnění zadávacího řízení, jakkoli se takový vývoj jeví jako krajně pravděpodobný, prokázáno nebylo, v případě skutku pod bodem 6) pak byly prokázány pouze zakázané dohody a spolupráce mezi uchazeči naplňující skutkovou podstatu trestného činu dle § 257 tr. zákoníku. Stran jednání, které je obžalovanému [příjmení] [příjmení] v tomto bodě kladeno za vinu, nalézací soud správně užil právní kvalifikaci dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku, kdy korupční jednání úřední osoby v rámci řízení o zadání veřejné zakázky je vyjádřeno přímo ve čtvrtém odstavci, přičemž toto ustanovení je ve vztahu k § 331 tr. zákoníku v poměru speciality, neboť ustanovení § 331 tr. zákoníku upravuje korupci obecně. Jakkoli se privilegovaná skutková podstata tohoto speciálního ustanovení, jež oproti obecné korupci úředních osob s nejprísnější trestní sazbou 5 až 12 let, postihuje trestní sazbou maximálně od 3 do 10 let, může zdát z hlediska ochrany zájmů společnosti nelogická, při striktní aplikaci teoretických východisek na tato dvě ustanovení nelze než pro korupci úředních osob, již se osoby v tomto postavení dopouštějí v rámci řízení o zadání veřejné zakázky, užít právě tuto příznivější právní kvalifikaci. Pokud jde o specialitu trestného činu podle § 256 odst. 4 tr. zákoníku ve vztahu k 331 tr. zákoníku, lze mimo jiné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, ze kterého vyplývá, že Nejvyšší soud trvá na specialitě trestného činu podle § 256 odst. 4 tr. zákoníku. Je zjevné, že nalézací soud při použití právní kvalifikace v bodě 7a) nepochybil, když postupoval v souladu s tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu, byť v době svého rozhodování toto rozhodnutí ještě neměl k dispozici. Vrchní soud v Praze má za to, že toto rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze aplikovat na právní kvalifikaci pod body 5) a 6) napadeného rozhodnutí, kdy lze odkázat na výše uvedené odůvodnění vztahujícím se k těmto bodům. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] se pak tohoto jednání dopustil jako člen organizované skupiny a ve spolupachatelství s obžalovanými [příjmení], MUDr. [příjmení] a Ing. [příjmení], proto bylo jednání kvalifikováno také podle odst. 2 písm. a) ustanovení § 256 tr. zákoníku. Tento trestný čin byl ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení] spáchán v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

247. Toto jednání pak v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] představuje dílčí útok pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c), odst. 4 tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jež je popsán ve výroku napadeného rozsudku pod bodem 10). Na obě jednání pod výše uvedenými body lze pohlížet ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku jako na jedno jednání naplňující skutkovou podstatu jediného pokračujícího trestného činu spáchaného dvěma útoky. Za zmíněný dílčí útok pod bodem 10) pokračujícího trestného činu přitom byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 4 T 21/2013, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018.

248. Ani pokud jde o právní kvalifikaci pod bodem 8) napadeného rozhodnutí, neměl Vrchní soud v Praze výhrady k aplikované právní kvalifikaci soudem I. stupně. Jednáním pod bodem 8) se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to tak, jak výstižně uvádí nalézací soud, že usnadnil obžalované [příjmení] [příjmení] spáchání předmětného činu, když jí v této souvislosti poskytoval rady a psychickou podporou v rámci jejich rozhovorů, které o předmětné trestné činnosti vedli, čímž obžalovanou [příjmení] [příjmení] fakticky utvrzoval v předsevzetí trestnou činnost spáchat, přičemž současně z pozice hejtmana schvaloval materiály týkající se této veřejné zakázky i jejího financování a Radě Středočeského kraje je předkládal, ač mu bylo známo, že je předmětné zadávací řízení zmanipulované. Popsaným způsobem obžalované [příjmení] [příjmení] usnadnil spáchání jednání, jímž v souvislosti se zadáním předmětné veřejné zakázky v úmyslu opatřit prospěch obžalované Metrostav a. s., spočívající v možnosti realizovat předmětnou zakázku, zajistila prostřednictvím obžalované [příjmení] zmíněnému dodavateli možnost seznámit se ještě před vyhlášením předmětného zadávacího řízení s kvalifikačními předpoklady i dalšími podmínkami zadávacího řízení, čímž tomuto dodavateli zjednala přednost a zároveň i výhodnější podmínky, když zástupci této společnosti umožnila podílet se na vytváření obsahu dokumentace pro zadávací řízení a na jeho dalším průběhu, a to na úkor všech ostatních potenciálních dodavatelů, kteří nebyli tímto způsobem zvýhodněni. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] trestný čin spáchal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když chtěl výše uvedeným způsobem porušit zájem společnosti na řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim. Nebylo prokázáno, že by si obžalovaný [příjmení] [příjmení] nechal v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky slíbit úplatek, takže jeho jednání bylo právně kvalifikováno právě dle výše uvedeného ustanovení.

249. Nalézací soud správně kvalifikoval i jednání obžalované [příjmení] [příjmení] pod bodem 5) napadeného rozhodnutí, kdy se tímto obžalovaná dopustila účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Jednání spočívající v poskytování rad obžalovanému [příjmení] [příjmení], jenž úplatek částečně určený pro obžalovaného [příjmení] [příjmení] od obžalovaného [příjmení] [příjmení] přebíral, např. též ohledně místa a času převzetí úplatku, svou osobní účastí na převozu a dělení úplatku, jakož i svou psychickou podporou, kterou obžalovanému [příjmení] [příjmení] poskytovala v rámci jejich společných rozhovorů o trestné činnosti v tomto bodě řešené, obžalovaného [příjmení] [příjmení] fakticky utvrzovala v předsevzetí trestnou činnost spáchat, čímž obžalovanému [příjmení] [příjmení] jako úřední osobě usnadnila přijetí úplatku v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětné veřejné zakázky.

250. Odvolací soud ovšem s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, kdy se změnila hranice výše způsobené škody, musel na tuto změnu ve svém rozhodnutí zareagovat, kdy obžalovaná [příjmení] [příjmení] svým jednáním v tomto bodě se dále dopustila účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, když stejným způsobem jak je popsán v předešlém odstavci, usnadnila

MUDr. [příjmení], který ve vztahu k předmětné zakázce vystupoval v pozici zástupce zadavatele, v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu převzetí úplatku v částce 740 000 Kč. Úplatek ve výši 740 000 Kč již nedosahuje částky nejméně 1 000 000 Kč potřebnou pro kvalifikaci značného prospěchu, a nebyla tak naplněna kvalifikovaná skutková podstata podle odstavce 3 ustanovení § 331 tr. zákoníku.

251. Krom výše uvedených trestných činů pak obžalovaná [příjmení] [příjmení] svým jednáním v tomto bodě naplnila též skutkovou podstatu zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a to ve znění účinném do 31. 1. 2019, neboť pozdější právní úprava není pro obžalovanou výhodnější. V tomto případě odvolací soud překvalifikoval uvedené jednání s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, kdy se změnila hranice výše způsobené škody. Obžalovaná [příjmení] [příjmení] si ponechala podíl z úplatku, který obžalovaný [příjmení] [příjmení] převzal od obžalovaného Ing. [příjmení] a tímto činem tak na sebe převedla věc, která byla získána trestným činem podplacení podle § 332 tr. řádu, spáchaným na území České republiky obžalovaným [příjmení] [příjmení], tedy jinou osobou, čímž získala pro sebe prospěch ve výši nejméně 740 000 Kč, který převyšuje spodní hranici většího prospěchu, jak je stanovena dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Všechny výše uvedené trestné činy pod bodem 5) pak obžalovaná spáchala v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

252. Vrchní soud v Praze se ztotožní taktéž s právní kvalifikací aplikovanou nalézacím soudem ve vztahu k obžalované [příjmení] [příjmení] v bodě 6) napadeného rozhodnutí. Jak správně uvádí nalézací soud, jednáním, jež je uvedeno pod bodem 6), naplnila obžalovaná skutkovou podstatu zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, když si v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, nechala slíbit úplatek ve formě finanční hotovosti v celkové výši 10 000 000 Kč, který byl určen pro ni a obžalované [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení]. Výše prospěchu i v tomto případě převyšuje kvalifikační vymezení značného prospěchu dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaná se přitom na zadání této veřejné zakázky, která nepochybně spadá do okruhu obstarávání věcí obecného zájmu, přímo podílela, když z pozice ředitelky Oblastní nemocnice Kladno, a. s., jako osoby ovládající zadavatele v případě předmětné zakázky schvalovala zadávací dokumentaci a rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, přičemž vzhledem ke svému postavení fakticky rozhodovala o všech podstatných okolnostech předmětné veřejné zakázky. Trestný čin pak spáchala ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku s obžalovaným [příjmení] [příjmení] a v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když výše uvedeným způsobem chtěla porušit zájem společnosti na řádném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které spadá též zadání a následná realizace veřejné zakázky.

253. Vrchní soud v Praze nemá námitek, ani co se týče právní kvalifikace jednání obžalované [příjmení] [příjmení] popsaného pod body 7a) a 8) napadeného rozhodnutí. Jednání pak bylo dle nalézacího soudu náležitě právně kvalifikováno jako pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, neboť v souvislosti se zadáním veřejných zakázek, „Výběr zhotovitele stavby pavilonu 37 (parkoviště) a pavilonu Palackého“ a, „Rekonstrukce bloku C2 — součást akce Generel nemocnice Kladno“, v úmyslu opatřit obžalovaným společností Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, a Metrostav a. s., prospěch spočívající v možnosti realizace předmětných zakázek tím způsobem, že prostřednictvím obžalované [příjmení], které dala pokyn spolupracovat s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno], zajistila výše zmíněným obžalovaným společností, jakožto dodavatelům, možnost ještě před vyhlášením předmětných zadávacích řízení se seznámit s kvalifikačními předpoklady i dalšími podmínkami zadávacích řízení, čímž jim zjednala přednost, a současně též výhodnější podmínky, když jim umožnila podílet se na vytváření dokumentace pro zadávací řízení i na jejich dalším průběhu, a to na úkor všech ostatních potenciálních dodavatelů, kteří tímto způsobem zvýhodnění nebyli. Tohoto jednání se přitom dopustila v úmyslu opatřit sobě a obžalovaným [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] majetkový

prospěch z úplatků, které žádala nebo si dala od zástupců výše uvedených dodavatelů v souvislosti s tímto způsobem ovlivněnými zadávacími řízeními slíbit. V případě jednání pod bodem 7a) se jednalo o částku 27 000 000 Kč, v případě jednání pod bodem 8) šlo o částku 22 300 000 Kč, tedy v souhrnné výši 49 300 000 Kč, kdy uvedená částka mnohonásobně převyšuje spodní hranici značného prospěchu dle § 138 odst. 1 tr. zákoníku, ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení. Obžalovaná se tohoto jednání dále dopustila jako členka organizované skupiny a ve spolupachatelství podle § 23 tr. řádu s obžalovanými [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a Ing. [jméno]. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy obžalovaná chtěla výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na nezištném, řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim.

254. Jednání pod body 7a) a 8) pak v případě obžalované [příjmení] [příjmení] ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku představují dílčí útoky pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b, písm. c), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jež jsou uvedeny ve výroku rozsudku pod body 9) a 10), neboť všechna popsaná jednání pod výše uvedenými body napadeného rozhodnutí byla ze strany obžalované vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle ustanovení § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný čtyřmi útoky.

255. Vrchní soud v Praze se také zabýval otázkou, zda je možné jednání obžalované kvalifikovat jako jednočinný souběh trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku s trestným činem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku, a dospěl k jednoznačnému závěru, že jednočinný souběh těchto trestných činů je možný. Vrchní soud v Praze se opírá mimo jiné o usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 5 Tdo 190/2014, a stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. Tpjn 300 2017. Nelze ani opomenout již citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, které mimo jiné řeší námitku jednoho z obžalovaných, která směřovala právě tímto směrem. Z tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu vyplývá, že trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku chrání zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky nebo jakékoli veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu, za rovných podmínek pro jejich účastníky (soutěžitele). Podle odstavce třetího, resp. čtvrtého má být posouzeno korupční jednání, jehož se pachatel dopustí v souvislosti se zjednáním výhody při zadání veřejné soutěže, veřejné zakázky nebo veřejné dražby. Trestný čin podle § 260 tr. zákoníku naproti tomu chrání finanční zájmy Evropské unie. Proto se lze ztotožnit s tím, jakým způsobem pojal nalézací soud toto pokračující jednání pod body 7a), 8), 9, 10) napadeného rozhodnutí, kdy zároveň jednáním popsaným pod bodem 10) obžalovaná v jednočinném souběhu s trestným činem podle § 256 tr. zákoníku spáchala též zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

256. Za dílčí útoky pod body 9) a 10), kvalifikované jako pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, b, c), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 10) za zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku přitom byla obžalovaná odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 4 T 21/2013 ze dne 27. 6. 2018 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 64/2018 ze dne 26. 6. 2019.

257. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje s nalézacím soudem i v případě užití právní kvalifikace u obžalovaného [příjmení] [příjmení], kdy jednání popsané pod bodem 5) napadeného rozhodnutí v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] správně kvalifikoval nalézací soud jako účastenství ve

formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovaný v souvislosti se zadáním a následnou realizací veřejné zakázky, „Nákup sanitních automobilů“ převzal úplatek od obžalovaného [příjmení] [příjmení], který následně převezl do svého bydliště a rozdělil na podíly, z nichž částku ve výši 1 120 000 Kč předal obžalovanému [příjmení] [příjmení] jakožto úřední osobě, svým jednáním tak umožnil úřední osobě přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a opatření si touto cestou značného prospěchu.

258. Zároveň tímto převzetím úplatku od obžalovaného [příjmení] [příjmení], jeho převezením do místa bydliště a následným rozdělením na podíly, z nichž částku 740 000 Kč poté předal obžalovanému [příjmení] [příjmení], tomuto obžalovanému, který ve vztahu k předmětné zakázce vystupoval v pozici zástupce zadavatele, umožnil přijetí úplatku v souvislosti se zadáním a následnou realizací veřejné zakázky, „Nákup sanitních automobilů“ a opatření si touto cestou značného prospěchu, kdy i tento obžalovaný s pomocí obžalovaného [příjmení] [příjmení] jednal v úmyslu opatřit si prospěch ve formě podílu z přijatého úplatku ve výši nejméně 740 000 Kč. Odvolací soud ovšem s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, jak již bylo opakováno výše, musel na tuto změnu ve svém rozhodnutí zareagovat, kdy se obžalovaný [příjmení] [příjmení] svým jednáním v tomto bodě dopustil účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, když úplatek ve výši 740 000 Kč již nedosahuje částky nejméně 1 000 000 Kč potřebné pro kvalifikaci značného prospěchu, a nebyla tak naplněna kvalifikovaná skutková podstata podle odstavce 3 ustanovení § 331 tr. zákoníku.

259. Vyjma výše uvedených trestných činů pak obžalovaný [příjmení] [příjmení] svým jednáním v tomto bodě naplnil též skutkovou podstatu zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a to ve znění účinném do 31. 1. 2019, neboť pozdější právní úprava není pro obžalovaného příznivější. V tomto případě odvolací soud překvalifikoval uvedené jednání s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, kdy se změnila hranice výše způsobené škody. Obžalovaný si ponechal podíl z úplatku, který převzal od obžalovaného [příjmení] [příjmení] a tímto činem tak na sebe převedl věc, která byla získána trestným činem podplacení podle § 332 tr. řádu, spáchaným na území České republiky obžalovaným [příjmení] [příjmení], tedy jinou osobou, čímž získal pro sebe prospěch ve výši nejméně 740 000 Kč, který převyšuje spodní hranici většího prospěchu, jak je stanovena dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Všechny výše uvedené trestné činy pod bodem 5) pak obžalovaný [příjmení] [příjmení] rovněž spáchal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

260. Pokud jde o námitku směřující k tomu, že jednání pod bodem 5) u obžalované [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení] bylo také kvalifikováno jako trestný čin podílnictví podle § 214 tr. zákoníku odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d), ve znění účinném do 31. 1. 2019, a že takto nejde jejich jednání kvalifikovat, neboť takový trestný čin již není obsažen v tr. zákoníku, tak toto tvrzení je sice pravdou, ale tato trestná činnost byla v podstatě vtělena po určité úpravě do ustanovení § 216 tr. zákoníku, tj. trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti, ale nelze postupovat podle tohoto ustanovení, neboť původní úprava je pro obžalované výhodnější.

261. Vrchní soud v Praze se ztotožnil taktéž s právní kvalifikací aplikovanou nalézacím soudem ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [příjmení] u skutku, jenž je uveden pod bodem 6) napadeného rozhodnutí, kdy se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku. Jak správně stran této zakázky uvedl nalézací soud, obžalovaný [příjmení] [příjmení] poskytoval obžalované [příjmení] [příjmení] psychickou podporou během jejich rozhovorů, které se týkaly předmětné trestné činnosti i slíbeného úplatku, čímž jmenovanou fakticky utvrzoval v předsevzetí trestnou činnost spáchat. Svým počínáním tak obžalované [příjmení] [příjmení] usnadnil přijetí slibu úplatku v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, na kterém se obžalovaná

[příjmení] [příjmení] přímo podílela, a to ve formě finanční hotovosti v celkové výši 10 000 000 Kč. I v tomto případě obžalovaný [příjmení] [příjmení] trestný čin spáchal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť výše uvedeným způsobem chtěl porušit zájem na nezištném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

262. Vrchní soud v Praze na rozdíl od soudu nalézacího považoval jednání pod body 7a) a 8) napadeného rozhodnutí za dílčí útoky pokračujícího trestného činu, nikoliv za dva samostatné skutky. Jednání popsané pod body 7a) a 8) tedy účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku v pokračování, kdy dle názoru Vrchního soudu v Praze lze takto postupovat i v situaci, kdy se jedná o účastenství v tomto případě ve formě pomoci, kdy dle závěru Vrchního soudu v Praze není pokračování vyloučeno, pokud splňuje parametry ustanovení § 116 tr. zákoníku, a jako v tomto případě se jedná o pomoc stejnému hlavnímu pachateli. Obě jednání pod body 7a) a 8) přitom byla ze strany obžalovaného vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle ustanovení § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný dvěma útoky. V obou dílčích skutcích obžalovaný [příjmení] [příjmení] radami a psychickou podporou, kterou poskytoval obžalované [příjmení] [příjmení] při jejich společných rozhovorech, které se týkaly předmětné trestné činnosti, jmenovanou fakticky utvrzoval v předsevzetí v těchto bodech řešenou trestnou činnost spáchat, čímž trestnou činnost obžalované, naplňující všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, usnadnil. Tohoto se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na nezištném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim.

263. Pokud jde o jednání, jež je popsáno pod bodem 7a) napadeného rozhodnutí, Vrchní soud v Praze se ztotožnil se závěry soudu nalézacího, kdy obžalovaný [příjmení] [příjmení] naplnil skutkovou podstatu zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a, písm. b) tr. zákoníku, neboť v souvislosti se zadáním předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, slíbil úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 27 000 000 Kč obžalované [příjmení] [příjmení], přičemž byl obeznámen s tím, že se jmenovaná bude o slíbený úplatek dále dělit s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení], jenž z pozice hejtmána a člena Rady Středočeského kraje schvaloval a této Radě předkládal materiály ohledně zadání a financování předmětné veřejné zakázky, tedy s úřední osobou podle § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku. Obžalovaný pak takto jednal s cílem opatřit značný prospěch MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení], a to ve formě slíbeného úplatku, jehož celková výše mnohonásobně převyšuje spodní hranici značného prospěchu podle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný [příjmení] [příjmení] chtěl výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

264. Jednáním popsaným v tomto bodě dále, jak správně zkonstatoval nalézací soud, rovněž naplnil skutkovou podstatu zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť v souvislosti se zadáním předmětné veřejné zakázky, s cílem opatřit obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a. s., prospěch spočívající v možnosti realizace této veřejné zakázky, spoluprací s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zajistil výše zmíněné obžalované společnosti jakožto dodavateli možnost ještě před vyhlášením zadávacího řízení se seznámit s kvalifikačními

předpoklady a dalšími podmínkami zadávacího řízení, čímž jí zjednal přednost, a zároveň také výhodnější podmínky, když se na vytváření dokumentace pro zadávací řízení i na jeho dalším průběhu osobně podílel, a to na úkor všech ostatních potenciálních dodavatelů, kteří nebyli tímto způsobem zvýhodněni. Obžalovaný se tohoto jednání dále dopustil jako člen organizované skupiny, jak bude zdůvodněno níže, a ve spolupachatelství podle § 23 tr. řádu s obžalovanými [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Tohoto činu se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl výše popsáním způsobem porušit zájem společnosti na řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim.

265. Jednání pod bodem 7a) a 10) napadeného rozhodnutí pak v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] ve smyslu § 116 tr. zákoníku představuje dílčí útoky pokračujících zločinů zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, b, c) tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Svým jednáním v bodě 10) obžalovaný zároveň v jednočinném souběhu s těmito trestnými činy spáchal též zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za zmíněný dílčí útok pokračujících trestných činů a zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku přitom byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 4 T 21/2013 ze dne 27. 6. 2018 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 64/2018 ze dne 26. 6. 2019.

266. Vzhledem k výše uvedenému tak jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení] pod body 7a) a 10) napadeného rozhodnutí nalézací soud přilehavě právně kvalifikoval jako pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, b, c), tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b), pod bodem 10) spáchanými v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku Vrchní soud v Praze se ztotožnil s výše uvedenou právní kvalifikací a mimo jiné i v tomto případě řešil možný souběh, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, jak již bylo uvedeno výše, že jednočinný souběh těchto trestných činů je možný. Vrchní soud v Praze se opírá mimo jiné o usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 5 Tdo 190/2014, a stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. Tpjn 300 2017. Nelze ani opomenout již citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, které mimo jiné řešil námitku jednoho z obžalovaných, která směřovala právě tímto směrem.

267. Vrchní soud v Praze souzní se závěry Krajského soudu v Praze pokud jde o posouzení jednání, jež je popsáno pod bodem 7a) a 8) napadeného rozhodnutí ve vztahu k obžalované [jméno] [příjmení], která naplnila skutkovou podstatu pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť v souvislosti se zadáním předmětných veřejných zakázek, v úmyslu opatřit obžalovaným společností Konstruktiva Branko, a. s., v likvidaci, a Metrostav a. s., prospěch spočívající v možnosti realizace předmětných zakázek, svojí spoluprací s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno], kdy postupovala dle pokynů obžalované [příjmení] [příjmení], zajistila výše zmíněných obžalovaným společností, jakožto dodavatelům, možnost ještě před vyhlášením předmětných zadávacích řízení se seznámit s kvalifikačními předpoklady i dalšími podmínkami zadávacích řízení, čímž jim zjednala přednost, a současně též výhodnější podmínky, když jim umožnila podílet se na vytváření dokumentace pro zadávací řízení i na jejich dalším průběhu, a to na úkor všech ostatních potenciálních dodavatelů, kteří tímto způsobem zvýhodněni nebyli. Obžalovaná se tohoto jednání dopustila jako členka organizované skupiny a ve spolupachatelství

podle § 23 tr. řádu s obžalovanými [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a Ing. [jméno]. Obě jednání pod výše uvedenými body popsaná přitom byla ze strany obžalované vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle ustanovení § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný dvěma útoky. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaná chtěla výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim.

268. Jednání popsané pod body 7a), 8), 9) a 10) napadeného rozhodnutí pak v případě této obžalované ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku představuje dílčí útoky pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť na všechna jednání pod výše uvedenými body lze ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný čtyřmi útoky. Vzhledem k výše uvedenému tak jednání obžalované [příjmení] jako celek pod body 7a), 8), 9) a 10) bylo nalézacím soudem správně posouzeno jako pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, b, c), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 10) spáchaným v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Zároveň v bodě 10) za zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku přitom byla obžalovaná odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 4 T 21/2013 ze dne 27. 6. 2018 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 64/2018 ze dne 26. 6. 2019. Také v tomto případě řešil Vrchní soud v Praze možný souběh, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, jak již bylo opakovaně uvedeno výše, že jednočinný souběh těchto trestných činů je možný. Vrchní soud v Praze se opírá mimo jiné o usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 5 Tdo 190/2014, a stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. Tpjn 300 2017. Nelze ani opomenout již citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020, které mimo jiné řeší námitku jednoho z obžalovaných, která směřovala právě tímto směrem.

269. Není pochyb ani o tom, že obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [jméno], [příjmení] a Ing. [příjmení] spáchali některá svá jednání podrobně specifikovaná výše jako členi organizované skupiny, čímž se podrobně zabývá v napadeném rozhodnutí soud I. stupně, a to pod bodem 422., přičemž Vrchní soud v Praze se s jeho závěry jednoznačně ztotožňuje. Ve dvou skutkových podstatách, kterými byli obžalovaní uznáni vinnými, konkrétně § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a § 260 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku je znak spáchání trestného činu jako člen organizované skupiny kvalifikační okolností. Všichni obžalovaní v rámci konkrétních dílčích útoků byli důležitými články celkového řetězce, když jednotlivá jednání každého jednoho obžalovaného působila současně nebo postupně a to ve vzájemné návaznosti s cílem směřovat komplexně ke spáchání dané trestné činnosti tak, jak je popsáno v konkrétních skutkových větách, ať už v napadeném rozhodnutí nebo v rozhodnutí soudu odvolacího. Nelze si nevšimnout plánovitosti a koordinovanosti vzájemného postupu, ale i jednoznačné rozdělení jednotlivých rolí u všech obžalovaných. Vrchní soud v Praze nemá pochyb, že všichni obžalovaní naplnili všechny znaky výše uvedených skutkových podstat a u všech jde dovodit trestní odpovědnost za spáchanou trestnou činnost, kdy z celkového řetězce jejich společného jednání není možno vytrhnout jakékoli části každého individuálně. Vrchní soud v Praze tedy nemá pochyb o tom, že výše uvedení obžalovaní byli členy organizované skupiny, a to jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku Vrchní soud v Praze připomíná, že touto otázkou se zabývaly soudy v tzv. I. větvi, a to i u stejných obžalovaných, za obdobná jednání, kdy dokonce jednání pod body 9) a 10)

napadeného rozhodnutí jsou vtělena z tzv. I. větve, a jak soud I. stupně, tak Vrchní soud v Praze, ale i Nejvyšší soud ČR v rámci dovolání, dospěly k jednoznačnému závěru, že obžalovaní byli členy organizované skupiny.

270. Vrchní soud v Praze se ztotožnil se závěry Krajského soudu v Praze, pokud jde o jednání obžalované [příjmení] popsanému pod body 7b) a 8) napadeného rozhodnutí, které je dále přičítáno obžalované společnosti ML Compet, a. s. Způsobem popsaným v těchto bodech se obžalovaná společnost dopustila pokračujícího zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaného dvěma útoky ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku. Jednání obžalované [příjmení] je třeba obžalované společnosti přičítat podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, neboť obžalovaná [příjmení] trestnou činnost spáchala v rámci činnosti obžalované společnosti, která spočívala zejména v pořádání zadávacích řízení, jako členka jejího představenstva, tedy v pozici členky statutárního orgánu oprávněné za obžalovanou společnost jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO.

271. Vrchní soud v Praze s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, jak již bylo uvedeno výše, musel na tuto změnu také při posouzení jednáním, jež je popsáno pod bodem 6) ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [jméno] [jméno]. Tímto jednáním obžalovaný naplnil skutkovou podstatu zločinu pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy, jak správně popsal nalézací soud, obžalovaný se v souvislosti se zadáním předmětné veřejné zakázky dopustil pletich, když na základě dohody v rámci tohoto zadávacího řízení spolupracoval s ostatními zájemci o tuto veřejnou zakázku při tvorbě nabídek s cílem zajistit, aby nabídka obžalované společnosti Metrostav a. s., byla vybrána jako nejvýhodnější, a to navzdory faktu, že z její strany poskytnutá nabídková cena byla oproti ceně obvyklé vyšší nejméně o částku 865 442 Kč (v napadeném rozhodnutí zjevně došlo k početní chybě, kdy v popisu skutku byla uvedena částka 865 444 Kč), takže vyvíjel činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nevýhodnou cenu, kterou je třeba rozumět každou cenu, jež nebyla v rámci zadávacích řízení stanovena postupem podle zákona o veřejných zakázkách a oproti smyslu těchto řízení nevzešla ze svobodné soutěže nezávislých dodavatelů, přičemž řešeného činu se dopustil v úmyslu opatřit obžalované společnosti Metrostav a. s., z realizace zakázky prospěch ve formě čistého zisku, a to ve výši nejméně 4 265 962 Kč, kdy došlo ke změně výpočtu oproti nalézacímu soudu, který dospěl k částce 7 939 875 Kč. Jak již výše uvedl odvolací soud, doplnil dokazování o znalecké posudky a dospěl k výše uvedené částce 4 265 962 Kč, kdy tato částka převyšuje spodní hranici značného prospěchu dle § 138 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný [příjmení] [jméno] chtěl výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek a na rovném přístupu k nim.

272. Vrchní soud v Praze se ztotožnil s právní kvalifikací aplikovanou nalézacím soudem dále v bodě 6) napadeného rozhodnutí, neboť svým jednáním obžalovaný [příjmení] [jméno] naplnil skutkovou podstatu zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k předložení nepravdivých dokladů vztahujících se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie, když předmětná veřejná zakázka měla být spolufinancována též prostřednictvím dotace z prostředků strukturálních fondů Evropské unie, což bylo nejméně od počátku zadávacího řízení všeobecně známo, a obžalovaný, který si v rozhodné době musel být vědom této skutečnosti, pak předmětné zadávací řízení ovlivnil ve prospěch vítězné společnosti, přičemž kompletní dokumentace o takto ovlivněném zadávacím řízení byla následně zadavatelem předložena ROP ke schválení čerpání dotace. Vzhledem k tomu, že v dokumentaci nebyly zahrnuty žádné údaje o tom, že zadávací bylo na základě dohody mezi uchazeči zmanipulováno ve prospěch vítězného dodavatele, je třeba předloženou dokumentaci považovat za nepravdivé doklady vztahující se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie, přičemž pokud by byly takové údaje ROP a dalším příslušným orgánům známy, k vyplacení požadovaných prostředků z rozpočtu

Evropské unie by nedošlo, neboť jednou z podmínek poskytnutí dotace bylo, aby zadání veřejné zakázky proběhlo v souladu s příslušnými právními předpisy. V případě jejich vyplacení by tak byly nesprávně použity prostředky z rozpočtu Evropské unie ve výši nejméně 90 452 716 Kč, což by obžalovaný [příjmení] [jméno] svým jednáním vědomě umožnil. K vyplacení požadovaných prostředků a způsobení škody vzhledem k odhalení této trestné činnosti již nedošlo, výše hrozící škody ovšem v tomto případě mnohonásobně přesáhla spodní hranici kvalifikačního vymezení škody velkého rozsahu, která dle § 138 odst. 1 tr. zákoníku činí 10 000 000 Kč. I v tomto směru se jednání obžalovaný Ing. [jméno] dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť výše popsaným způsobem chtěl zájem společnosti na ochraně finančních zájmů Evropské unie porušit.

273. Vrchní soud v Praze se taktéž ztotožnil s právní kvalifikací aplikovanou nalézacím soudem ve vztahu k jednání, jež je popsáno pod bodem 8) napadeného rozhodnutí. Obžalovaný [příjmení] [jméno] naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť jak správně dovozuje nalézací soud, v souvislosti se zadáním předmětné veřejné zakázky s cílem opatřit prospěch obžalované společnosti Metrostav a. s., spočívající v možnosti realizovat předmětnou zakázku, svojí spoluprací s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zajistil obžalované společnosti Metrostav a. s., jakožto dodavateli možnost se ještě před vyhlášením zadávacího řízení seznámit s kvalifikačními předpoklady i dalšími podmínkami zadávacího řízení, čímž této společnosti zjednal přednost, a zároveň i výhodnější podmínky, když se na vytváření dokumentace pro zadávací řízení a na jeho dalším průběhu osobně podílel, přičemž takto jednal na úkor všech ostatních potenciálních dodavatelů, kteří nebyli tímto způsobem zvýhodněni. Lze se jednoznačně ztotožnit i s tím, že obžalovaný se tohoto jednání dále dopustil jako člen organizované skupiny a ve spolupachatelství podle § 23 tr. řádu s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Také tohoto činu se obžalovaný Ing. [jméno] dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl výše popsaným způsobem porušit zájem společnosti na řádném a zákonném zadávání veřejných zakázek, zejména na rovném přístupu všech dodavatelů k nim.

274. Vrchní soud v Praze souhlasí a plně odkazuje na závěry Krajského soudu v Praze pokud jde o jednání, jež je popsáno pod body 6) a 8) napadeného rozhodnutí, kdy obžalovaný [příjmení] [příjmení] naplnil skutkovou podstatu pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť v souvislosti se zadáním a následnou realizací předmětných veřejných zakázek, tedy v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, slíbil obžalované [příjmení] [příjmení] poskytnutí úplatku, a to v případě jednání pod bodem 6) ve formě finanční hotovosti ve výši 10 000 000 Kč, v případě jednání pod bodem 8) napadeného rozhodnutí, pak ve formě finanční hotovosti ve výši nejméně 22 300 000 Kč. Jak správně popsal nalézací soud, obžalovaný [příjmení] [příjmení] přitom jednal v úmyslu opatřit prospěch ve formě samotných slíbených úplatků nejméně obžalované [příjmení] [příjmení] a v případě jednání pod bodem 6) také v úmyslu opatřit prospěch obžalované společnosti Metrostav a. s., ve formě čistého zisku z realizace zakázky, a to ve výši nejméně 4 265 962 Kč. Souhrnná výše vyčíslitelného prospěchu, jenž chtěl tento obžalovaný jinému opatřit, tak hranici značného prospěchu převyšuje. Obě jednání popsaná pod výše uvedenými body přitom byla ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení] vedena jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojena stejným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, takže je třeba na ně dle § 116 tr. zákoníku pohlížet jako na jediný pokračující trestný čin spáchaný dvěma útoky. Trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný [příjmení] [příjmení] výše popsaným způsobem chtěl porušit zájem společnosti na nezištném obstarávání věcí obecného zájmu, mezi které nepochybně patří též zadávání i následná realizace veřejných zakázek.

275. K námitce obžalovaných [příjmení] [příjmení], Ing. [příjmení] a obžalované společnosti PURO-KLIMA a.s. ohledně trestného činu podplacení podle ustanovení § 332 tr. zákoníku, že

osobou uplácenou nemůže být osoba, vůči které má směřovat úmysl opatřit si značný prospěch, tedy samotný uplácený, Vrchní soud v Praze na tomto místě souhrnně uvádí, že dle ustálené judikatury toto není vyloučeno. Nevylučuje to dikce odst. 2, která odkazuje na odst. 1, kdy jde jednoznačně o vyjádření těžšího následku kvalifikované skutkové podstaty směřem k základní skutkové podstatě vyjádřené v odst. 1, podle kterého může být právě i výše úplatku značným prospěchem u uplácené osoby.

276. Vrchní soud v Praze se dále pečlivě zabýval jednáním obžalovaných [příjmení] [jméno] a Ing. [příjmení] uvedeným pod body 6) a 8) napadeného rozhodnutí, které je dále přičítáno obžalované společnosti Metrostav a. s. Obžalovaná společnost Metrostav a.s. se pod body 6) a 8) napadeného rozhodnutí dopustila pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dále s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, jak již bylo uvedeno výše, musel odvolací soud na tuto změnu reagovat také při posouzení jednání, jež je popsáno pod bodem 6), které je obžalované společnosti přičitatelné v návaznosti na jednání obžalovaného [příjmení] [jméno], kdy se obžalovaná tímto jednáním dále dopustila zločinu pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku namísto původní kvalifikace podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Jednáním pod bodem 6) napadeného rozhodnutí se obžalovaná společnost dále dopustila zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 8) pak zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

277. Vrchní soud v Praze se musel taktéž vypořádat s námitkou obžalované společnosti Metrostav a.s. ohledně přičitatelnosti jednání obžalovaných [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno] a plně se ztotožnil se závěry nalézacího soudu. Jednání obžalovaného [příjmení] [příjmení] je třeba obžalované společnosti Metrostav a.s. přičítat podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, neboť jmenovaný trestný čin spáchal v jejím zájmu a v rámci činnosti obžalované společnosti jako její generální ředitel a člen představenstva obžalované, tedy v postavení člena statutárního orgánu oprávněného za obžalovanou společnost jednat dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO a též jako osoba ve vedoucím postavení v rámci právnické osoby, která u ní vykonává řídicí činnost podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o TOPO. Rovněž jednání obžalovaného [příjmení] [jméno] je třeba obžalované společnosti Metrostav a.s. přičítat podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o TOPO, neboť i on svou trestnou činnost spáchal v jejím zájmu a v rámci činnosti obžalované jako její zmocněný zástupce, oprávněný za ni jednat podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o TOPO a v postavení obchodního náměstka Divize 1 této společnosti, kdy i na něho je z tohoto důvodu nutno pohlížet jako na osobu ve vedoucím postavení v rámci právnické osoby, která u ní vykonává řídicí činnost podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o TOPO. [ulice] činnost obžalované přitom spočívala zejména v získávání a realizaci tohoto typu stavebních zakázek, přičemž jejím zájmem nepochybně bylo získat možnost předmětné zakázky realizovat. Pokud jde o námitku obžalované společnosti Metrostav a.s. vůči postavení Ing. [jméno] v rámci společnosti Metrostav a.s. a přičitatelnosti této obžalované, kdy je poukazováno na to, že nebyl ve vedoucím postavení a neměl vliv na tvorbu vůle této obžalované společnosti, tak lze jednoznačně poznamenat, že toto tvrzení bylo jednoznačně vyvráceno provedeným dokazováním, kdy je zjevné, že Ing. [jméno] byl jednoznačně osobou, která vykonávala vůli a zájmy společnosti a ve spojení s postavením obžalovaného [příjmení] [příjmení], jakožto předsedy představenstva, jednal ve prospěch obžalované společnosti Metrostav a.s., a je zjevné, že tyto pravomoce musel mít i s ohledem na výsledky ovlivněných předmětných zakázek. Nelze si představit, že by jednal, aniž neměl pravomoc a posvěcení jednat v zájmu společnosti. Pokud jde o námitku, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl pouze jedním členem ze sedmičlenného představenstva a nemohl tedy sám nic ovlivnit, je to opět v rozporu s provedeným dokazováním, ze kterého vyplývá, že k ovlivnění i přesto jednoznačně došlo.

278. Ve vztahu k trestnému činu poškození finančních zájmů Evropské Unie podle ustanovení § 260 tr. zákoníku Vrchní soud v Praze uvádí, že za škodu je třeba považovat částku v celé výši, v jaké měla být poskytnuta dotace, nikoliv jen v rozsahu pouhého „předražení“, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 5 Tdo 1010/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 5 Tdo 1139/2018, konec konců touto problematikou se zabýval i Nejvyšší soud ve vztahu k I. větvi ve svém rozhodnutí ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 6 Tdo 360/2020. Jinými slovy ani v tomto směru nalézací soud nepochybil, pokud postupoval v intencích výše uvedených rozhodnutí.

279. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze až ve fázi odvolacího řízení ve svém vyjádření vznesl požadavek, aby společnost Metrostav Infrastructure a. s., IČ 24204005, se sídlem Koželužská 2246/5, Libeň, 180 00 Praha 8 (dále také jaké, „MI“), na kterou obžalovaná společnost Metrostav a.s. převedla část svého obchodního závodu představující část Divize 4, byla vtažena do trestního řízení jako právní nástupce v pozici obžalované. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze předložil Vrchnímu soudu v Praze podklady, z nichž vyvozuje přechod trestní odpovědnosti z Metrostavu a.s. na Metrostav Infrastructure a.s., kdy jejich správnost byla ověřena ve veřejně přístupných rejstřících. Metrostav Infrastructure a.s. byl předvolán k veřejnému zasedání v pozici obžalovaného z toho důvodu, že Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že se jedná o právního nástupce v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona o TOPO. Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že se nejedná o přeměnu ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o TOPO. Následovala další otázka, zda se vůbec jedná o právního nástupce. Ve vztahu k takové situaci se Vrchní soud v Praze přiklonil k závěru, že v tomto případě, s ohledem na evidentní převedení části majetku a historických závazků právnické osoby na jiný subjekt, se jedná o singulární sukcesi a tedy právního nástupce na základě smlouvy, na kterého objektivně jeho vznikem ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o TOPO přechází trestní odpovědnost stíhané právnické osoby, a je tedy od okamžiku jeho vzniku nutné s ním zacházet jako s obviněnou právnickou osobou. Na základě toho byla vzhledem k tomuto převodu a tvrzenému přechodu trestní odpovědnosti na MI podle § 10 odst. 1 zákona o TOPO v řízení vedeném u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2021 považována vedle obžalované společnosti Metrostav a.s. za obžalovanou, když k jejímu vstupu do tohoto vedeného řízení mělo dojít automaticky ke dni účinnosti převodu části závodu obžalované na MI. Výše uvedený názor Vrchního soudu v Praze se mimo jiné opírá o rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 840/2014 ze dne 23. 3. 2016, ze kterého vyplývá, že převod závodu je právním nástupnictvím ve smyslu ustanovení § 10 zákona o TOPO. Vrchní soud v Praze jen na okraj dodává, že obdobně postupovaly ve vztahu ke společnosti Metrostav Infrastructure a.s. i další dva senáty Vrchního soudu v Praze, viz rozhodnutí ve sp. zn. 5 To 7/2020 a sp. zn. 4 To 11/2019.

280. Vrchní soud v Praze jednak k otázce postavení obžalované společnosti MI a k maximálnímu zachování možných procesních práv v rámci řízení u odvolacího soudu doplnil dokazování jednak výsledkem obžalované společnosti MI, kdy za tuto vypovídal Ing. [jméno] [jméno], předseda představenstva obžalované společnosti, a jednak provedl celou řadu zejména listinných důkazů, které se týkaly právě obžalované společnosti MI, a které z velké většiny předložila samotná obžalovaná. Vrchní soud v Praze se v rámci veřejného zasedání snažil maximálně vyjít obžalované společnosti MI vstříc v rámci zákonných procesních mantinelů, aby mohla uplatnit svoji obhajobu. Podle § 213 odst. 1 tr. řádu byly tyto listinné důkazy předloženy stranám k nahlédnutí (viz protokoly ze dne 7. 4. 2022 a 5. 5. 2022). I tyto listinné důkazy podepřely názor Vrchního soudu v Praze ohledně postavení společnosti Metrostav Infrastructure a.s. jako obžalované v této trestní věci, kdy z veřejně přístupných rejstříků lze zjistit, že s účinností ke dni 1. 9. 2020 došlo k převodu závodu společnosti Metrostav a.s. v podobě části organizačního útvaru společnosti Metrostav a.s. nazývaného „Divize 4“ z obžalované společnosti Metrostav a.s. na společnost Metrostav Infrastructure a.s. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti MI vyplývá, že MI je 100% dceřiná společnost obžalované společnosti Metrostav a.s., kdy v rámci převodu závodu přešlo výrobní a

personální zázemí, zdroje a s tím i související know-how a zkušenosti spojené s realizací smluvních vztahů, včetně těch historických, které umožňují společnosti MI využívat jako reference stavby provedené společností Metrostav a.s.

281. Odvolací soud se samozřejmě zabýval logickou námitkou obžalované MI ohledně zachování jejich procesních práv, konkrétně námitkou dvojinstančnosti řízení a spravedlivého procesu obecně. S ohledem na to, jakým způsobem je koncipován zákon o trestní odpovědnosti právnických osob, je potřeba říci, že pokud Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že MI je právním nástupcem obžalované společnosti Metrostav a.s., tak samozřejmě je odvolací soud toho názoru, že tento právní nástupce se dosavadního řízení účastnil v podstatě skrze obžalovanou společnost Metrostav a.s. a výkon všech práv v rámci spravedlivého trestního procesu byl umožněn právnímu předchůdci, tedy obžalované společnosti Metrostav a.s. V rámci odvolacího řízení podle názoru Vrchního soudu v Praze byly maximální možná procesní práva umožněna již i obžalované společnosti MI, jak již bylo uvedeno výše. Ve vztahu k výše uvedenému je potřeba poukázat také na specifickou koncepci právnických osob v rámci trestního řízení i s ohledem konkrétně na právní změny a majetkové dispozice právnické osoby. Dle názoru odvolacího soudu znění zákona o trestní odpovědnosti právnických osob je koncipováno tak, že s touto variantou počítá a je to i z toho důvodu, aby tato právní norma byla vůbec využitelná.

282. Pokud jde o otázku viny a právní kvalifikace obžalované společnosti Metrostav Infrastructure a.s., ta se logicky odvíjí od obžalované společnosti Metrostav a.s., kdy jako její právní nástupce samozřejmě přejímá i vinu této obžalované společnosti včetně užití právní kvalifikace. I v tomto případě je obžalované společnosti MI přičítáno jednání obžalovaných [příjmení] [jméno] a Ing. [příjmení] popsáním pod body 6) a 8) napadeného rozhodnutí. Obžalovaná společnost Metrostav Infrastructure a.s. se pod body 6) a 8) napadeného rozhodnutí dopustila pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dále s ohledem na novelu trestního zákoníku od 1. 10. 2020, jak již bylo opakovaně uvedeno výše, musel odvolací soud na tuto změnu reagovat také při posouzení jednání, jež je popsáno pod bodem 6), které je obžalované společnosti přičitatelné v návaznosti na jednání obžalovaného [příjmení] [jméno], kdy se obžalovaná tímto jednáním dále dopustila zločinu pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1, písm. d), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Jednáním pod bodem 6) napadeného rozhodnutí se obžalovaná společnost dále dopustila zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 8) pak zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

283. Odvolací soud se zabýval i ustanovením § 8 odst. 5 zákona o TOPO ohledně zproštění trestní odpovědnosti, pokud bylo vynaloženo veškerého úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, a dospěl k závěru, že ani u jedné z obžalovaných společností nelze podle tohoto ustanovení postupovat, byť odvolací soud velmi pozitivně hodnotí, jak některé obžalované společnosti přistoupili k tomu, aby se obdobné jednání již neopakovalo, ale tyto aktivity byly zejména zvýšeny až v poslední době, kdy ovšem podstatné je, jaká opatření a v jaké kvalitě byla nastavena v době spáchání předmětné trestné činnosti. Obžalované právnické osoby předložili ať již soudu I. stupně, ale i soudu odvolacímu celou řadu zejména listinných důkazů, které měly podpořit jejich obhajobu v tom směru, že vynaložily veškeré úsilí, které na nich bylo možno spravedlivě požadovat, aby bylo možno aplikovat ze strany soudu ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO, kdy toto ustanovení bylo do zákona o TOPO vloženo 1. 12. 2016. Nalézací soud se velmi podrobně zabýval předloženými dokumenty jednotlivých obžalovaných právnických osob v napadeném rozhodnutí v bodech 424. až 438., kdy pro stručnost odvolací soud může na tyto pasáže plně odkázat. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, který uzavřel, že u žádné z obžalovaných právnických osob nelze dojít k závěru, že by ve vztahu k řešeným skutkům bylo učiněno vše, co po nich lze spravedlivě požadovat, aby spáchání předmětných činů osobou či osobami, jejichž jednání je jim v konkrétních bodech přičítáno, zabránila. V bodě 441.

napadeného rozhodnutí, nalézací soud pečlivě rozebírá specifická a individuální opatření právnických osob, jakož i nastavené kontrolní mechanismy, které mají přispět k vyhnutí se trestní odpovědnosti za přičitatelné jednání fyzických osob, přičemž se závěry, ke kterým nalézací soud dochází, odvolací soud plně souzní. Vrchní soud v Praze zdůrazňuje zejména myšlenku, že v případě přičitatelného jednání fyzické osoby, spočívajícího v jednání statutárního orgánu nebo vedoucího pracovníka v zájmu nebo v rámci činnosti právnícké osoby v jejím zastoupení, které je v rozporu s opatřeními, která jinak právnícká osoba vynaložila, aby podobnému protiprávnímu jednání předešla, připadá aplikace § 8 odst. 5 TOPO v úvahu naprosto výjimečně, neboť protiprávní jednání těchto osob v rozhodný moment v zastoupení tvoří vůli samotné právnícké osoby, jde tedy o její vlastní jednání. Vrchní soud v tomto směru upozorňuje také na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 5 Tdo 55/2019, který se zabývá aplikací ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO.

284. Ke zproštění trestní odpovědnosti právnícké osoby podle ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO dochází v případě, jestliže i přes vynaložení veškeré snahy, které bylo možné po ní spravedlivě požadovat, aby zabránila spáchání protiprávního činu, k takovému činu došlo, a to zejména tehdy, pokud protiprávní jednání fyzické osoby v postavení uvedeném v ustanovení § 8 odst. 1 zákona o TOPO je excesem, kterému právnícká osoba nemohla zabránit, a proto by nebylo spravedlivé takové jednání jí přičíst. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku platil pouze do novely trestního zákoníku 2011, k závěru o splnění podmínek podle ustanovení § 8 odst. 5 zákona o TOPO však nestačí prosté přijetí vnitřních předpisů nebo jiných opatření formálně stanovící povinnosti vyplývající z právních předpisů závazné pro osoby v řídicím, kontrolním nebo vedoucím postavení a povinnost řídit se jimi při plnění pracovních úkolů a další opatření obecné povahy. Důležité je současné zajišťování dodržování těchto opatření v činnosti právnícké osoby, kontrola jejich plnění a případná detekce jejich porušení a následná adekvátní reakce. Vrchní soud v Praze na okraj poznamenává, že i v případě neexistence zákona o TOPO by mělo být automatické, že budou mít právnícké osoby nastaveny mechanismy, aby nedocházelo k páčání trestné činnosti fyzických osob v zájmu právnických osob, navíc v postavení statutárních orgánů nebo vedoucích pracovníků. Nelze poukazovat na to, že právě zavedením zákona o TOPO některé společnosti vylepšily a přenastavily své compliance systémy, což je sice chvála hodná a Vrchní soud v Praze toto jednoznačně kvituje, ale je také potřeba, aby tyto systémy byly funkční, kdy se Vrchnímu soudu v Praze jeví, že minimálně v poslední době by snad tyto systémy měly fungovat alespoň ve vztahu k obžalovaným společnostem v této trestní věci. Bohužel však systémy, které byly obžalovanými právníckými osobami nastaveny v době páchané trestné činnosti, zcela zjevně nezafungovaly tak, jak by měly. Odvolací soud ke snahám o zefektivnění nastavených systémů a k výsledkům, které se jeví jako pozitivní, přihlédl zejména při úvahách o uložených trestech, jak bude rozvedeno níže.

285. Vrchní soud v Praze se v souvislosti s novým rozhodnutím o vině obžalovaných i s ohledem na četné námitky obžalovaných pečlivě zabýval i uloženými tresty ve smyslu ustanovení § 254 odst. 3 tr. řádu. Odvolací soud je toho názoru, že napadené výroky o trestech uložených obžalovaným nejsou nesprávné, byť je odvolací soud korigoval. Odvolací soud zdůrazňuje, že nalézací soud ctil zákonné zásady při ukládání trestu, zohlednil závažnost páchané trestné činnosti, jakožto i osoby obžalovaných a tresty, které nakonec nalézací soud ukládal, rozhodně nelze považovat za tresty nepřiměřeně přísné. Nalézací soud správně zhodnotil všechny okolnosti při ukládání trestů, a to jednak okolnosti daného případu, míru nebezpečnosti jednání, přihlédl i k charakteru předmětné trestné činnosti a ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. V první řadě odvolací soud dospěl k závěru, že nevyhoví odvolání státního zástupce, který požadoval ve svém odvolání, které směřovalo v neprospěch téměř všech obžalovaných, navýšení všech druhů trestů jak u fyzických tak u právnických osob, a to poměrně značným způsobem. Odvolací soud dospěl k závěru, že tresty, které byly uloženy nalézacím soudem, velmi citlivě akcentovaly jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, vzaly v úvahu i délku řízení a rozhodně je lze považovat za přiměřené a adekvátní.

Odvolací soud samozřejmě u některých obžalovaných přihlédl ke změně právní kvalifikace, kdy určitá jednání byla kvalifikována mírněji s ohledem na změnu výše škody tak, jak jej pojímá současné znění trestního zákoníku. Odvolací soud velmi výrazně vzal v potaz délku řízení, tedy určitý běh doby, kdy na délku řízení neměli obžalovaní v této věci žádný negativní vliv, a i z tohoto důvodu byly tresty mírně upraveny právě u fyzických osob směrem dolů. Soud je toho názoru, že běh času daleko více pocítuje fyzická osoba než osoba právnická, byť i tam, jak bude uvedeno následně, tuto skutečnost vzal v úvahu.

286. Vrchní soud v Praze při ukládání trestů všem obžalovaným fyzickým i právnickým osobám postupoval důsledně podle ustanovení § 39 tr. zákoníku a dále podle §§ 41, 42 tr. zákoníku, a v případě obžalovaného [příjmení] [jméno] i podle ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku, a zohlednil následující skutečnosti. V první řadě, stejně jako soud nalézací, i soud odvolací, hodnotí u obžalovaných fyzických osob jejich předchozí bezúhonnost, vyjma obžalovaného [příjmení] [příjmení], nicméně jeho odsouzení již bylo zahlazeno. Na druhou stranu v neprospěch obžalovaných hovoří skutečnost, že jim byl ukládán trest za předem připravené, organizované, ziskuchtivé jednání, které spočívalo v páčání více trestných činů a zasahovalo do nejvyšších pater územní samosprávy. Jak správně a výstižně uvádí nalézací soud, jako zásadní negativní skutečnost je třeba hodnotit povahu páchané kriminality a její mimořádnou společenskou škodlivost, kdy obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] s využitím administrátorských společností řízených obžalovanou [příjmení] vytvořili systém ovlivňování veřejných zakázek, který jim na poskytovaných úplatcích od představitelů stavebních společností a dodavatelů zdravotnické technologie přinášel zisky v řádech milionů Kč z každé předmětné zakázky, přičemž se jednalo o kriminalitu mimořádně sofistikovanou, páchanou soustavně a skrytě, způsobem, jenž navenek jevil zdání naprosté transparentnosti zadávacích řízení. Svědčí o tom i skutečnost, že trestná činnost nebyla prakticky odhalitelná žádným z kontrolních mechanismů Středočeského kraje a ROP, v čemž tkví její mimořádná zákeřnost a nebezpečnost. Jak vyplynulo z provedených odposlechnů, představitelé dodavatelských společností přitom na tuto trestnou činnost přistoupili, neboť i pro ně skýtal zavedený systém výhodu v podobě zisku veřejné zakázky za cenu, která nevzešla ze svobodné soutěže, takže takový postup pro ně byl výhodný přes poskytnutý úplatek. Trestné činnosti se obžalované fyzické a právnické osoby dopouštěly zcela dobrovolně, se znalostí celého pozadí, přičemž svým kladným postojem a zapojením fungování celého systému umožnily. Pokud je korupční trestná činnost, navíc v takto masivní míře, páchána osobami ve významném společenském postavení, kdy obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] tehdy zastával funkci hejtmana Středočeského kraje, významného představitele parlamentní politické strany a poslance, obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] trestnou činnost páchala z pozice ředitelky nemocnice, přičemž i ona byla významnou představitelkou politické strany, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] pak z pozice ředitele Územního střediska záchranné služby Středočeského kraje, p. o., obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] jako člen představenstva obžalované společnosti Metrostav a.s. a zároveň jako její generální ředitel. Popsaná trestná činnost sebou nese ničující dopad na víru občanů nejen v transparentnost a zákonný průběh zadávacích řízení, kdy průběh veřejných zakázek je se zájmem sledován běžnými občany, ale též důvěru občanů k samotným reprezentantům územní samosprávy, potažmo v řádné fungování státu, v němž by správně pro korupci nemělo být místo.

287. V případě obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a [jméno] [příjmení] byl vzhledem k již zmíněnému odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 4 T 21/2013, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 64/2018, podle zásad uvedených v ustanoveních § 45 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ukládán, při zrušení výroku o vině a trestu z citovaného odsouzení, za všechny trestné činy společný úhrnný trest, který samozřejmě musel být přísnější než trest uložený výše uvedeným rozhodnutím. V případě obžalovaného [příjmení] [příjmení], který se trestných činů v tomto trestním řízení řešených dopustil před vyhlášením výše citovaného rozsudku, jímž byl uznán vinným zločinem sjednání

výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c), odst. 3 tr. zákoníku, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pak podle zásad uvedených v § 43 odst. 2 tr. zákoníku a při zrušení výroku o trestu z citovaného odsouzení za všechny sbíhající se trestné činy z obou trestních řízení trest souhrnný, který také samozřejmě musel být přísnější než trest uložený výše uvedeným rozhodnutím. K výše uvedenému odvolací soud uvádí, že nalézací soud nepochybil, pokud u výše uvedených ukládal společné úhrnné tresty a v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] trest souhrnný. K odvolací námitce obžalovaného [příjmení] [příjmení] Vrchní soud v Praze uvádí, že u tohoto obžalovaného nebyly podmínky k uložení společného trestu, neboť rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018, byl uznán vinným jednáním jako hlavní pachatel, kdežto ve skutcích, které jsou nyní posuzovány, byl uznán vinným jako účastník. Pokračování v trestném činu je vyloučeno, jestliže některé dílčí útoky jsou spáchány ve formě pachatelství či spolupachatelství a některé ve formě účastenství. Vrchní soud v Praze uvádí, že i pokud by chtěl upustit od uložení trestu podle ustanovení § 44 tr. zákoníku, tak by nemohl takto postupovat ve vztahu k uloženému společnému trestu, neboť toto ustanovení se vztahuje výhradně k upuštění od uložení souhrnného trestu. Tento postup, který navrhovala obžalovaná [příjmení], je ze zákona vyloučen.

288. Odvolací soud korigoval peněžité tresty u všech obžalovaných směrem dolů, i s ohledem na to, že peněžitý trest je nově koncipován v trestním zákoníku, a neukládá se trest náhradní, a proto i tímto směrem musely být peněžité tresty upraveny samozřejmě i v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 tr. zákoníku, kdy i oproti nalézacím soudem uloženým náhradním trestům, by v případě nezaplacených peněžitých trestů, byl případný výkon trestu odnětí svobody při nezaplacení nižší, a to u všech obžalovaných. Pokud jde celkovou výměru těchto uložených trestů, vzal samozřejmě v úvahu majetkové poměry jednotlivých obžalovaných. Odvolací soud musel vzít v potaz i skutečnost, že u obžalovaných [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení] byl ukládán trest společný, a to ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018, a v duchu ukládání společného trestu musel samozřejmě uložit přísnější tresty, než jak byly uloženy výše zmíněnými rozhodnutími. Zároveň musel být zrušen výrok o vině pokračujícího trestného činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad k již zmíněným rozhodnutím. Obdobná situace nastala u obžalovaného [příjmení] [příjmení], kterému byl ukládán trest souhrnný, a to ve vztahu k již zmíněným rozhodnutím, kdy taktéž zároveň byl zrušen výrok o trestu z již uvedených rozhodnutí, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

289. Pokud jde o návrh státního zástupce, který navrhoval obžalovaným [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] trest propadnutí majetku dle § 66 odst. 1 tr. zákoníku, lze zkonstatovat, že formálně sice byly naplněny podmínky pro uložení tohoto druhu trestu, ale již soud nalézací tento trest neaplikoval, neboť dospěl k závěru, že dostačující je kombinace dlouhodobých trestů odnětí svobody a peněžitých trestů, které budou překračovat částky, jež obžalovaní za souzené skutky na úplatcích inkasovali, doplněné tresty zákazu činnosti. Vrchní soud v Praze souhlasí s názorem nalézacího soudu a má za to, že trest propadnutí majetku by byl trestem zjevně nepřiměřeně přísným, a to i přesto, že se jedná o závažnou trestnou činnost, kdy samozřejmě Vrchní soud v Praze vzal v potaz i osoby jednotlivých obžalovaných, včetně jejich věku.

290. Obžalovaným [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] byl trest ukládán v sazbě 5 až 12 let, a to za více trestných činů, jichž se první dva jmenovaní dopustili ve vztahu k šesti zakázkám, obžalovaný [příjmení] [příjmení] pak ve vztahu k zakázkám pěti. Obžalovaní manželé [příjmení] byli odsouzeni k totožným trestům pokud jde o výměru a druhy trestů, a to

podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byli podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazeni do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovaným dále uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 30 000 Kč, v celkové výměře 15 000 000 Kč, a podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 8 let. V případě obou těchto obžalovaných soud při ukládání trestu zhodnotil jejich opakovaně zmiňovanou zásadní roli v celém systému, který vytvořili, v rámci systému sdíleli veškeré informace a vzájemně spolupracovali, čímž bylo dosaženo jeho maximální efektivity. Pokud jde o uložení trestu odnětí svobody v délce osmi let ukládaných jako trest souhrnný, u obžalovaného [příjmení] [příjmení], nebo trest společný, u obžalované [příjmení] [příjmení], jedná se stále o trest uložený v dolní polovině zákonné trestní sazby § 331 odst. 4 tr. zákoníku, a rozhodně se nejedná o trest nepřiměřeně přísný. I z tohoto důvodu odvolací soud do výše trestu odnětí svobody nikterak nezasahoval, kdy jej považuje za přiměřený a adekvátní, a to v kombinaci s ostatními druhy trestu, kdy ale s ohledem na změnu právní kvalifikace a na běh času ponížil následně trest peněžitý. Vrchní soud v Praze na rozdíl od nalézacího soudu uložil oběma obžalovaným nižší peněžitě tresty, jak je již výše uvedeno, a to zejména s ohledem na změnu právní kvalifikace směrem dolů a vzal v potaz i běh času, kdy ani jeden z obžalovaných neměl na délce řízení žádný negativní vliv. S ohledem na skutečnost, že byl obžalovaným [příjmení] ukládán společný trest (obžalovaná MUDr. [příjmení]) a souhrnný trest (obžalovaný MUDr. [příjmení]), kdy jim rozhodnutím nalézacího soudu byl uložen peněžitý trest ve výši 20 000 000 Kč a tento byl Vrchním soudem snížen o 5 000 000 Kč, přičemž peněžitý trest ve výši 15 000 000 Kč byl také uložen rozhodnutím Vrchního soudu v Praze v tzv. I. větvi, a tak nelze podle Vrchního soudu tyto uložené peněžitě tresty považovat za nepřiměřené a nedobytné. Vrchní soud v Praze dospěl k jednoznačnému závěru z provedeného dokazování, že se nejedná o nedobytný trest, neboť oba obžalovaní jsou dlouhodobě výdělečně činní, jsou i zaměstnaní a vlastní nemovitý majetek. Na druhou stranu je nutno zmínit, že takto uložený peněžitý trest považuje Vrchní soud v Praze za adekvátní, a to zejména s uloženým trestem odnětí svobody a trestem zákazu činnosti. Pokud jde o trest zákazu činnosti, ten v podstatě svojí délkou kopíruje trest odnětí svobody, kdy uložením tohoto trestu v uvedeném délce Vrchní soud v Praze naprosto souhlasí. Tento druh trestu byl obžalovaným vyměřen v kontextu se skutečnými aktivitami při páčání trestné činnosti, kdy sice nebyli formálně právně statutárními zástupci předmětných obchodních společností, trestnou činnost ale páčali v souvislosti se svým faktickým působením v nich, kdy obžalovaná [příjmení] [příjmení] zneužila postavení ředitelky Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, a obžalovaný [příjmení] [příjmení] svůj částečný pracovní úvazek v jednotlivých oblastních nemocnicích.

291. Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], byť nebyl hlavním hybatelem trestné činnosti, bez jeho přičinění a kontroly s ohledem na jeho postavení a pozici hejtmana Středočeského kraje a člena Rady Středočeského kraje, kdy ovlivňoval proces výběrového řízení ve prospěch předem dohodnutého vítěze, a dále i tak, aby bylo možno vyčerpat veškeré prostředky kraje na danou zakázku vyčleněné, by trestná činnost ztratila jeden ze svých nejdůležitějších článků, a v podstatě by byla nerealizovatelná. Nelze ani pominout skutečnost, že to byl právě obžalovaný, kdo na inkasovaných úplatcích získal ze všech obžalovaných největší podíl. Vzhledem k tomu i v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] pak soud volil podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to částky 7 000 000 Kč zajištěné při osobní prohlídce obžalovaného dne 14. 5. 2012. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 26 000 Kč, v celkové výměře 13 000 000 Kč, a podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkcí a zaměstnání ve výkonných orgánech veřejné správy a územní samosprávy na dobu 8 let. Pokud jde o uložený trest odnětí svobody

v délce osmi let jedná se o trest uložený v dolní polovině zákonné trestní sazby § 331 odst. 4 tr. zákoníku, a tedy rozhodně nebyl uložen trest nepřiměřeně přísný. I v tomto případ odvolací soud do výše trestu odnětí svobody nezasahoval, neboť jej považuje za přiměřený a adekvátní, i v kombinaci s ostatními druhy trestu, kdy zejména s ohledem na majetkové poměry obžalovaného a délku trestního řízení byl ponížěn trest peněžitý. Vrchní soud v Praze k majetkovým poměrům obžalovaného také doplnil dokazování zejména materiály, které předkládal samotný obžalovaný a vyšel taktéž z dokazování ohledně jeho majetkových poměrů, které bylo řešeno v tzv. I. větvi, a dospěl k závěru, že trest peněžitý, který ukládal je v této výši trestem dobytým, neboť obžalovaný je dlouhodobě výdělečně činný, je i zaměstnán a vlastní nemovitý majetek. S ohledem na skutečnost, že byl obžalovanému [příjmení] [příjmení] ukládán společný trest, kdy v původním rozhodnutí mu byl uložen peněžitý trest ve výši 10 000 000 Kč a tento mu byl Vrchním soudem navýšen o 3 000 000 Kč místo o 8 000 000 Kč tak, jak jej navýšoval soud nalézací, a takto uložený trest nelze podle Vrchního soudu považovat za nepřiměřený a nedobytný. Tento uložený peněžitý trest považuje Vrchní soud v Praze za adekvátní, a to zejména v kombinaci s uloženým trestem odnětí svobody a trestem zákazu činnosti. Odvolací soud uložil trest propadnutí věci dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku, a to částky 7 000 000 Kč, již inkasoval na úplatku za zadání zakázky na rekonstrukci zámku [obec], která u něj byla zajištěna dne 14. 5. 2012, když byl zadržen orgány Policie ČR. Tento trest byl přitom obžalovanému uložen již citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze v původní věci, takže zdejší soud byl povinen jej dle § 45 odst. 1 tr. zákoníku do výroku o trestu převzít. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkcí a zaměstnání ve výkonných orgánech veřejné správy a územní samosprávy na dobu 8 let, když právě výkon takových funkcí k páchání předmětné kriminality zneužil. Důvodem pro uložení trestu zákazu činnosti bylo obžalovanému zabránit po tuto stanovenou dobu vykonávat funkce, resp. činnost, v rámci níž se dopouštěl posuzované trestné činnosti a tím zabránit jejímu opakování. Pokud jde o rozsah zákazu činnosti uložený obžalovanému, tomu nebylo upřeno pasivní volební právo, které tímto trestem nesmí být dotčeno, ale dotýká se toliko výkonných funkcí v příslušném územněsprávním celku (starosta, místostarosta, hejtman, atd.). Ani nalézací soud ani odvolací soud již neukládal obžalovanému zákaz činnosti působení ve funkci a zaměstnání v Regionálních radách, Regionálních operačních programů, jenž jsou funkčně propojeny s působením v určitých pozicích územní samosprávy, kdy právě z tohoto důvodu je dle Vrchního soudu v Praze uložení trestu zákazu činnosti v této specifikaci nadbytečné.

292. Pokud jde o obžalovanou [jméno] [příjmení], ta se trestné činnosti dopustila do značné míry právě v postavení podřízené osoby v rámci skupiny obžalovaných, kdy vykonávala příkazy obžalovaných [příjmení] [příjmení] a MUDr. [příjmení], k čemuž Vrchní soud v Praze samozřejmě přihlédl. Přihlédl i k její trestní bezúhonnosti a také k tomu, že její finanční profit byl oproti ostatním obžalovaným daleko menší. Přesto bez jejího zapojení by trestná činnost všech obžalovaných byla jen stěží proveditelná. Obžalované [příjmení] byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, kdy podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byla pro výkon tohoto trestu zařazena do věznice s ostrahou. Obžalovaná se dopustila pokračujícího jednání, a to čtyřmi útoky a navíc byl ukládán společný trest k již výše uvedenému rozhodnutí, proto i z tohoto důvodu se jeví trest odnětí svobody uložený nalézacím soudem v trvání 6 let jako přiměřený a adekvátní, rozhodně není nepřiměřeně přísný, a to ani v kombinaci s uloženým peněžitým trestem, který navíc odvolací soud ponížil a s trestem zákazu činnosti. Obžalované byl ukládán trest odnětí svobody v trestní sazbě 5 až 10 let, tedy relativně výrazně pod polovinou zákonné trestní sazby uvedené v ustanovení § 260 odst. 5 tr. zákoníku. Pokud jde o trest peněžitý, ten byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku obžalované uložen v počtu 200 denních sazeb po 2 000 Kč, v celkové výměře 400 000 Kč. S ohledem na běh času, odvolací soud zasáhl do trestu právě tím, že ponížil peněžitý trest obžalované, původně uložený ve výši 500 000 Kč na částku 400 000 Kč. Takto uložený peněžitý trest považuje odvolací soud za naprosto dostatečný, dobytý, kdy vzal v potaz majetkové možnosti obžalované, ale i tu skutečnost, že na celé trestné činnosti oproti ostatním

obžalovaným profitovala výrazně méně. Na místě bylo i uložit trest zákazu činnosti, který ukládal i soud nalézací a zde odvolací soud do délky a specifikace trestu zákazu činnosti odvolací soud nijak nezasahoval, a proto byl podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 6 let, když právě své řídicí postavení v obchodní společnosti při páčání trestné činnosti zneužila.

293. Rovněž obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení], při ukládání trestu odvolací soud jako přítěžující zhodnotil skutečnost, že se svou trestnou činností složenou ze dvou útoků dopustil více trestných činů. Soud přihlédl k dosavadní bezúhonnosti a zohlednil zejména běh času. Podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému [příjmení] [příjmení] uložen společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, přičemž pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovanému byl ukládán společný trest k již opakovaně výše uvedenému rozhodnutí, proto i z tohoto důvodu se jeví trest odnětí svobody uložený nalézacím soudem v trvání 6 let jako přiměřený a adekvátní. Takový trest rozhodně není nepřiměřeně přísný, a to ani v kombinaci s uloženým peněžitým trestem, který i v tomto případě odvolací soud ponížil a s trestem zákazu činnosti. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 2 500 Kč, v celkové výměře 750 000 Kč. S ohledem na běh času, odvolací soud zasáhl do uloženého peněžitého trestu právě tím, že jej ponížil z původní výše 1 000 000 Kč na částku výrazně nižší, a to 750 000 Kč. Tuto částku s ohledem na osobu obžalovaného a jeho majetkové poměry považuje odvolací soud za dobytou a rozhodně je v možnostech obžalovaného takovouto částku uhradit. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to částky 2 579 000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě bydliště obžalovaného. Tato částka byla určena na poskytnutí úplatku za zakázku na rekonstrukci zámku Buštěhrad, přičemž stejně jako v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení], i tomuto obžalovanému byl tento trest uložen rozsudkem Vrchního soudu v Praze v původní věci, proto jej odvolací soud převzal do svého rozhodnutí, kdy ukládal společný trest k právě výše uvedenému rozhodnutí. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 4 let s ohledem na to, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil jako generální ředitel a člen představenstva obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci.

294. Pokud jde o zařazení do určitého typu věznice u obžalovaných [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení], [příjmení] a Ing. [příjmení], k tomu soud uvádí následující. Obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení], kteří byli odsouzeni k trestu odnětí svobody v trvání 8 let a připadalo by v úvahu jejich zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, odvolací soud však akceptoval zmírňující ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, které využil soud nalézací, a zařadil obžalované do mírnějšího typu věznice, neboť takovýto typ věznice považuje za dostačující i s ohledem na již částečně vykonaný trest odnětí svobody v tomto typu věznice. U ostatních obžalovaných odvolací soud postupoval v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, tedy obžalované zařadil do typu věznice, do kterého náleželi, přičemž neshledal podmínky pro zpřísnění typu věznice podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku.

295. Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], došlo k výrazné změně právní kvalifikace směrem dolů, a na to samozřejmě musel odvolací soud zareagovat, kdy ukládal ještě mírnější trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, nižší peněžitý trest a kratší trest zákazu činnosti, než jak tyto tresty ukládal soud nalézací. Ani odvolací soud, stejně jako soud nalézací, neuvažoval o tom, že by obžalovanému uložil trest odnětí svobody přímo spojený s výkonem trestu, kdy má za to, že postačuje kombinace uloženého trestu s trestem peněžitým a trestem zákazu činnosti tak, jak jej uložil soud odvolací, a takto uložený trest má především výchovný charakter. Obžalovanému [příjmení] [příjmení] je ukládán trest v trestní sazbě až na 4 roky, kdy podle § 331

odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, a podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen, kdy podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 3 let. Obžalovaný se trestnou činností dopustil jednoho skutku, ovšem je třeba vážit závažnost trestné činnosti, a to právě i s ohledem na změnu právní kvalifikace, kdy z původně třetího odstavce § 331 bylo jednání kvalifikováno podle odstavce prvního téhož ustanovení, a tedy došlo i ke změně trestní sazby, kdy původně trestní sazba byla vyměřena od 3 do 10 let, a po překvalifikování byl obžalovaný ohrožen toliko již trestem odnětí svobody až na 4 léta a trestem zákazu činnosti. Soud přihlédl k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného a zohlednil zejména běh času. Právě s ohledem na běh času odvolací soud zasáhl také do peněžitého trestu tím, že tento trest понížil obžalovanému z původní uložené výše 2 000 000 Kč na částku 750 000 Kč, přičemž podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl tento trest stanoven v počtu 200 denních sazeb po 3 750 Kč. Tento peněžitý trest považuje odvolací soud za dobytý a přiměřený majetkovým poměrům i osobě obžalovaného a je rozhodně v možnostech obžalovaného takový peněžitý trest zaplatit. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí v příspěvkových organizacích a organizačních složkách státu spojených s jejich zastupováním a jejich zastupování na základě plné moci na dobu 3 let, oproti původní výměře 4 let, jak jej ukládal soud nalézací, kdy obžalovaný se řešené kriminality dopustil při výkonu funkce ředitele Územního střediska záchranné služby Středočeského kraje, p. o., nyní Záchrané služby Středočeského kraje, p. o.

296. Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], i zde odvolací soud stejně jako soud nalézací vzal v potaz jednak beztrestnost obžalovaného, jednak skutečnost, že se dopustil jednoho skutku a samozřejmě tak, jako u všech obžalovaných fyzických osob přihlédl k plynutí času, a toto se odrazilo v tom směru, že obžalovanému byl oproti soudu nalézacímu uložen nižší peněžitý trest. Obžalovanému byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let, kdy podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a podle 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 4 let. Ani u tohoto obžalovaného odvolací soud neuvažoval o uložení trestu odnětí svobody spojeného s výkonem trestu, kdy má za to, že kombinace trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem uloženým ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby odložené na delší zkušební dobu spojené s peněžitým trestem a trestem zákazu činnosti. Odvolací soud toliko u obžalovaného oproti nalézacímu soudu понížil peněžitý trest, kdy má za to, že takto vyměřený trest je dobytý, akcentuje osobu obžalovaného i jeho majetkové poměry, a rozhodně je v silách obžalovaného, aby takto uložený peněžitý trest byl schopen zaplatit, proto byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 1 500 000 Kč, oproti původní výměře 2 000 000 Kč. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 3 let, když se tohoto trestného činu dopustil z pozice člena představenstva obžalované společnosti PURO-KLIMA, a.s.

297. I ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] odvolací soud vzal v potaz jeho dosavadní trestní bezúhonnost, běh času. Nicméně na druhou stranu se v jeho případě jedna o pokračující trestný čin složený ze dvou útoků, a samozřejmě, stejně jako u ostatních obžalovaných, jde o závažnou trestnou činnost, a i přesto se odvolací soud ztotožnil s tím, že byl uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, a to trest uložený ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby ustanovení § 332 odst. 2 tr. zákoníku, a odložen na delší zkušební dobu a to vše v kombinaci s peněžitým trestem, který odvolací soud upravil směrem dolů, a trestem zákazu činnosti. S ohledem na výše uvedené byl proto podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému [příjmení] [příjmení] uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a podle 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební

doba v trvání 4 let. Tak jako u všech ostatních obžalovaných fyzických osob, snížil výše peněžitého trestu u obžalovaného [příjmení] [příjmení], a to z důvodu změny koncepce při ukládání peněžitého trestu, a samozřejmě v neposlední řadě byla zohledněna délka řízení, která se právě i u obžalovaného [příjmení] [příjmení] odrazila ve snížení právě peněžitého trestu, kdy mu byl odvolacím soudem uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest v počtu 400 denních sazeb po 6 250 Kč, v celkové výměře 2 500 000 Kč, oproti původním 3 000 000 Kč. Tento peněžitý trest považuje odvolací soud za dobytý a přiměřený majetkovým poměrům i osobě obžalovaného, který je nadále výdělečně činný a je rozhodně v možnostech obžalovaného takový peněžitý trest zaplatit. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 4 let, vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný úplatek přislíbil jako generální ředitel a člen představenstva obžalované společnosti Metrostav a.s.

298. Pokud jde obecně o obžalované právnické osoby a přičitatelnost v intencích ustanovení § 8 zákona o TOPO, Vrchní soud v Praze dospěl ke stejnému závěru jako nalézací soud tedy, že u všech obžalovaných právnických osob lze dojít k závěru, že konkrétní fyzické osoby spáchaly trestný čin v zájmu obžalovaných společností a v rámci jejich činnosti tak, jak má na mysli § 8 zákona o TOPO, jak již bylo uvedeno výše. Odvolací soud se pečlivě zabýval i ustanovením § 8 odst. 5 zákona o TOPO ohledně zproštění trestní odpovědnosti právnických osob, pokud bylo vynaloženo veškerého úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního činu právnická osoba zabránila, a dospěl k závěru, že ani u jedné z obžalovaných společností nelze podle toho ustanovení postupovat, byť odvolací soud velmi pozitivně hodnotí, jak některé obžalované společnosti přistoupili k tomu, aby se obdobné selhání již neopakovalo, ale tyto aktivity byly zejména zvýšeny až v poslední době. Odvolací soud však k těmto aktivitám přihlédl zejména při úvahách o uložených trestech. Při ukládání trestů se odvolací soud také zabýval ustanovením § 14 zákona o TOPO, zejména ve vztahu k obžalovaným společnostem Metrostav a.s. a HOSPIMED, spol. s r.o. Společnost Metrostav a.s. poukazovala zejména na skutečnost, že vykonává činnost ve veřejném zájmu se strategickým a obtížně nahraditelným významem pro národní hospodářství, což dokládala množstvím listinných důkazů. Odvolací soud souhlasí s tím, že se jedná o významnou stavební společnost, ale má za to, že i tato společnost je nahraditelná. Rozhodně lze říci, že se nejen v českém prostředí, ale i v ostatních zemích Evropské Unie působí stavební společnosti, které jsou schopny i přes některé specifické dovednosti tuto společnost nahradit. Vrchní soud v Praze poukazuje na čl. 2 písm. a) Směrnice Rady 2008/114/ES, která se zabývá činností v rámci tzv. kritické infrastruktury, a jejíž narušení nebo zrušení by mělo pro členský stá závažný dopad v důsledku selhání vyjmenovaných společenských funkcí, kdy Vrchní soud shledal, že obžalovaná společnost Metrostav a.s. takovéto předpoklady nenaplňuje. Obdobná argumentace ohledně nepostradatelnosti zazněla i ze strany obžalované společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., která upozorňovala na svojí nepostradatelnou roli zejména při poskytování servisu nemocnicím, kdy se jedná o významného dodavatele dle obžalované s nepostradatelnou a nenahraditelnou rolí pro nemocniční systém v České republice Vrchní soud v Praze má však za to, že i tato společnost je jistě nahraditelná, kdy nezpochybňuje její význam, ale ani podnikání ve zdravotnictví nelze automaticky podřadit pro činnost veřejného zájmu, a lze také poukázat na existenci dalších společností, ať už na českém nebo zahraničním trhu, které se touto činností také zabývají. Ve světle výše uvedeného neviděl odvolací soud překážku k tomu, aby oběma společnostem uložil mimo jiné i trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži podle § 21 zákona o TOPO, který považoval za trest, jehož uložení bylo na místě s ohledem na prokázanou závažnou trestnou činnost, která pocházela ze zadávacích řízení, což bude níže rozvedeno.

299. Pokud jde o uložené tresty, ty zůstaly ve své podstatě až na výjimky stejné, jak je ukládal nalézací soud. Vrchní soud v Praze zvažoval, i s ohledem na návrh v odvolání státního zástupce

Vrchního státního zastupitelství v Praze, zda tresty ukládané obžalovaným právníkům osobám nenavýšit, ale vzal v potaz jednak délku řízení, tedy tzv. běh času, a za druhé, jak již bylo uvedeno, přihlédl i k tomu, že obžalované společnosti v mezidobí vynaložili veškeré úsilí k tomu, aby se něco podobného již neopakovalo. Odvolací soud vzal v potaz i čisté rejstříky trestu, a dospěl k závěru, že tresty uložené nalézacím soudem jsou přiléhavé, a není potřeba je nijak navyšovat. Vrchní soud v Praze již nezvažoval, až na výjimky, jak bude rozvedeno níže, že by uložené tresty zmírnil. Pokud jde o změny v rámci uložených trestů, ty nastaly toliko pouze u obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, kdy v situaci, kdy jí byl nalézacím soudem uložen trest propadnutí majetku, bylo uložení trestu uveřejnění rozsudku již nadbytečné a v podstatě nevykonatelné, proto tento trest obžalované společnosti neuložil.

300. Odvolací soud nezasahoval ani do výše peněžitých trestů, ani co se týče počtu denních sazeb ani co do výše těchto denních sazeb, neboť tyto nemají u právníků osoby takový význam jako u osob fyzických. Pokud jde o celkovou výši uložených peněžitých trestů, zejména u obžalovaných společností Metrostav a.s., HOSPI MED, spol. s r.o., PURO-KLIMA, a.s. a JIPE, s.r.o., Vrchní soud v Praze zvažoval, zda tyto peněžitě tresty nejsou příliš nízké, ale v kombinaci s uloženými tresty zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži v té délce, které byly uloženy, má za to, že jsou akceptovatelné, a proto nebylo přistoupeno k jejich navýšení. Na druhou stranu nemá Vrchní soud v Praze obavu, že by peněžitě tresty tak, jak byly vyměřeny jednotlivým právníkům osobám nebyly a nedobytné s ohledem na majetkové poměry obžalovaných společností, které vyplývají z provedeného dokazování.

301. Pokud jde o uložené tresty zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti při veřejné soutěži Vrchní soud v Praze má za to, že jak šíře zákazu tak délka jednotlivých zakázek odpovídá závažnosti jednání jednotlivých obžalovaných právníků osob, a právě z tohoto důvodu se odvolací soud v tomto směru ztotožnil se závěry soudu nalézacího. Podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o TOPO trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži spočívá v tom, že se právník osobě po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje v soudem stanoveném rozsahu uzavírat smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se zadávacího řízení nebo veřejné soutěže podle jiných právních předpisů, přičemž jiným právním předpisem zde byl stanoven zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů (dále také jako „zákon o ZVZ“), kdy druhy zadávacích řízení jsou konkrétně stanoveny v ustanovení § 3 písm. a) až písm. y) tohoto zákona, přičemž právě znění tohoto ustanovení vymezuje širší uloženého trestu. Druh zadávacího řízení je procesní postup zadavatele dle zákona o zadávání veřejných zakázek, který vede k zadání veřejné zakázky. Zadáním veřejné zakázky se rozumí uzavření úplatné smlouvy mezi zadavatelem a vybraným dodavatelem. Vrchní soud v Praze upozorňuje na skutečnost, že ustanovení § 3 zákona o ZVZ řeší pouze zadávací řízení, kde je procesní postup upraven zákonem o zadávání veřejných zakázek, nicméně existuje výjimka, která nespadá pod znění § 3 zákona o ZVZ, kterým byla vymezena šíře uloženého trestu, a to jsou veřejné zakázky malého rozsahu, kdy podle ustanovení § 31 zákona o ZVZ zadavatel není povinen zadat v zadávacím řízení veřejnou zakázku malého rozsahu, nicméně při jejím zadávání je zadavatel povinen dodržet zásady podle ustanovení § 6 zákona o ZVZ. Veřejnou zakázkou malého rozsahu se podle ustanovení § 27 zákona o ZVZ rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota je rovna nebo nižší v případě veřejné zakázky na dodávky nebo na služby částce 2 000 000 Kč, a v případě veřejné zakázky na stavební práce částce 6 000 000 Kč. Uloženy trest tedy platí pro všechny veřejné zakázky, podlimitní i nadlimitní, realizované v některém z druhů zadávacích řízení, které jsou taxativně vyjmenované v ustanovení § 3 zákona o ZVZ. Z druhů zadávacích řízení vyjmenovaných v ustanovení § 3 zákona o ZVZ je taxativně vyjmenované „zjednodušené podlimitní řízení“, které lze aplikovat pouze u podlimitních veřejných zakázek. Otevřené řízení lze aplikovat jak u podlimitních, tak i nadlimitních veřejných zakázek, to znamená, že platí pro všechny veřejné zakázky realizované v tomto druhu zadávacího řízení bez ohledu na předpokládanou hodnotu. Vrchní soud v Praze upozorňuje, že dle ustanovení § 76 zákona o ZVZ nelze při pravomocném odsouzení k trestu zákazu plnění veřejných

zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži po dobu řízení uplatnit obnovení způsobilosti účastníka zadávacího řízení podle tohoto ustanovení, a to platí po celou dobu uloženého trestu. Uložený trest od nabytí právní moci platí ve stanoveném rozsahu zákazu, tj. po dobu výkonu tohoto trestu se zakazuje v soudem stanoveném rozsahu, pouze ustanovení § 3 zákona o ZVZ, uzavírat smlouvy na plnění veřejných zakázek účastnit se zadávacího řízení nebo veřejné soutěže. Odvolací soud zdůrazňuje, že trest nepůsobí retroaktivně, tedy všechny uzavřené smlouvy před nabytím právní moci trestu zákazu plnění veřejných zakázek platí.

302. Vrchní soud v Praze v souvislosti s tímto uloženým trestem upozorňuje, že obžalované právnické osoby se nemohou podílet na zadávacím řízení, kde vyvstane potřeba podstatné změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, jejímž účastníkem již je. Tedy pokud jde o změny v již uzavřených smlouvách, obžalované právnické osoby se mohou podílet na takových veřejných zakázkách, kde jde o změny nepodstatné ve smyslu ustanovení § 222 zákona o ZVZ. Podle § 222 odst. 1 zákona o ZVZ platí, že pokud není stanoveno jinak, zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení podle zákona o ZVZ. Toto ustanovení zákona dále rozlišuje změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku na změny podstatné a nepodstatné. Podle § 222 odst. 3 zákona o ZVZ se podstatnou změnou závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku rozumí taková změna smluvních podmínek, která by za a) umožnila účast jiných dodavatelů nebo by mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně, za b) měnila ekonomickou rovnováhu závazku ze smlouvy ve prospěch vybraného dodavatele, nebo za c) vedla k významnému rozšíření rozsahu plnění veřejné zakázky. Naopak za nepodstatnou změnu se nepovažuje změna, která nemění celkovou povahu veřejné zakázky a jejíž hodnota je za a) nižší než finanční limit pro nadlimitní veřejnou zakázku a za b) nižší než za 1) 10 % původní hodnoty závazku, nebo 2) 15 % původní hodnoty závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku na stavební práce, která není koncesí. Závěrem tedy odvolací soud deklaruje, že pro obžalované právnické osoby při výkonu uloženého trestu je změna již uzavřené smlouvy nad taxativně vymezené případy uvedené v ustanovení § 222 zákona o ZVZ nepřípustná. Z výše uvedeného vyplývá, že obžalovaným právnickým osobám, kterým byl uložen tento druh trestu, nebylo zakázáno plnění již vysoutěžené veřejné zakázky, jak již bylo řečeno, trest nepůsobí retroaktivně, ale počíná od právní moci uložení takového trestu do futura, přičemž z toho vyplývá, že nic nebrání tomu, aby byly prováděny nepodstatné změny závazků ze smluv v rámci uzavírání dodatků. Pokud by tomu tak nebylo, vznikla by překážka, která by zamezila plnění většiny uzavřených smluv na veřejné zakázky před právní mocí rozhodnutí.

303. Smyslem uložení trestu zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži podle ustanovení § 21 zákona o TOPO je, aby byl provinivším právnickým osobám na stanovenou dobu zamezen přístup k soutěžím tohoto typu, v rámci kterých se provinili a takovýto trest se Vrchnímu soudu v Praze jednoznačně jeví jako přiléhavější než například ukládat takovéto právnické osobě trest zákazu činnosti, který by také mimo jiné připadal v úvahu. Na okraj Vrchní soud v Praze podotýká, že tento druh trestu a jeho působnost se vztahuje z logiky věci pouze na území České republiky. Otázka zda takovýto druh trestu bude překážkou pro obžalované právnické osoby při jejich účasti ve výběrových řízeních mimo Českou republiku, závisí toliko na pravidlech a na zákonné úpravě, které si stanovují jednotlivé státy, ať v rámci Evropské Unie nebo mimo ni.

304. Pokud jde o obžalované právnické osoby, kdy trestná činnost spočívala v poskytování úplatků za zadání veřejných zakázek v jejich prospěch zmanipulovaných zadávacích řízeních, přičemž obžalovaná Metrostav a. s., byla odsouzena též za podíl na jejich ovlivnění a zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle ustanovení § 260 tr. zákoníku, soud jako vhodnou kombinaci trestů volil peněžitý trest dle § 18 zákona o TOPO, doplněný trestem zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži dle § 21 zákona TOPO, spočívajícím v tom, že se po dobu výkonu uloženého trestu obžalovaným společností zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o

zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Všechny obžalované se tímto nezákonným způsobem snažily pro sebe získat prospěch, přičemž smyslem uložení trestu zákazu plnění veřejných zakázek a účasti ve veřejné soutěži je dočasné zamezení přístupu těmto subjektům k soutěžím tohoto typu, kdy takovýto druh trestu považuje odvolací soud za nezbytný, jak z důvodu prevence, tak v sobě bez pochyb obsahuje i výchovné prvky.

305. Vrchní soud v Praze přistoupil k uložení trestu uveřejnění rozsudku podle § 23 zákona o TOPO u obžalovaných společností JIPE, s.r.o., PURO-KLIMA, a.s., HOSPIMED spol. s r.o. a Metrostav a.s., kdy tento trest spočívá v tom, aby obžalované ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnily části výroků rozsudku vztahující se k jejich trestné činnosti, tedy příslušné výroky o vině v části, které se jich týkají s texty příslušných skutků, právních vět a označením trestných činů, jichž se dopustily, jakož i výrok o trestu, který jim byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovaly, kdy tento trest byl uložen tak, jak jej uložil soud nalézací. Odvolací soud spatřuje smysl tohoto uloženého trestu zejména v tom, že odborná i laická veřejnost bude dostatečně informována o trestné činnosti, které se obžalované právnické osoby dopustily. Odvolací soud tento trest uložil shora uvedených právnickým osobám s ohledem na rozsah a charakter spáchané trestné činnosti a tento trest v kombinaci s dalšími uloženými tresty považoval za smysluplný.

306. Pokud jde o obžalovanou společnost JIPE, s.r.o., té byl trest ukládán za pokračující zločin podplacení dle § 332 odst. 2 tr. zákoníku složený ze dvou útoků, kdy se odvolací soud ztotožnil se soudem nalézacím a po zvážení všech aspektů vyměřil podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, ve spojení s § 18 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 500 000 Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO bylo obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakázáno uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Dále byl podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO obžalované uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutků pod body 1 a 2, příslušnou právní větou a označením trestného činu, jehož se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Při stanovení této kombinace trestů soud zohlednil ustanovení § 14 zákona o TOPO, kdy takto uložené tresty považuje soud za přiměřené k závažnosti trestné činnosti a poměrům právnické osoby. Při stanovení výměry peněžitého trestu soud zohlednil majetkové poměry obžalované, kdy takto uložený trest považuje za dobytý, protože dle provedeného dokazování je v možnostech obžalované takový peněžitý trest zaplatit. Navíc výše tohoto trestu se nejeví jako nepřiměřeně přísná a to i s ohledem na výše poskytnutých úplatků, které mnohonásobně převyšovaly výši uloženého peněžitého trestu. Pokud jde o další uložené druhy trestů, o těch se Vrchní soud v Praze zmiňoval již výše a znovu opakuje, že považoval s ohledem na charakter a závažnost trestné činnosti přistoupit k uložení kombinace těchto uložených trestů tak, jak je ukládal již soud nalézací, kdy rozhodně takto uložený trest nepovažuje za nepřiměřeně přísný. Nutno dodat, že i trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži byl ukládán ve výměře tří let, tedy takřka na spodní hranici výměry tohoto trestu, kdy jej lze uložit až do výše dvaceti let. S ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti, větší počet trestných činů a s ohledem na spáchané dva útoky byl trest obžalované společnosti uložen přísnější než obžalovaným společnostem PURO-KLIMA a.s. a HOSPIMED, spol. s r.o.

307. Vrchní soud v Praze na podkladě odvolání obžalované společnosti Konstruktiva Branko, a.s., v likvidaci, korigoval trest, který jí byl uložen nalézacím soudem, kdy obžalované uložil podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 17 odst. 2, odst. 3 zákona o TOPO úhrnný trest propadnutí celého majetku. Tento trest je rovněž ukládán za větší počet trestných činů, jichž se obžalovaná dopustila ve více zadávacích řízeních. Podmínky pro uložení tohoto trestu podle § 17 zákona o TOPO byly jednoznačně splněny, kdy z prokázaných skutečností je zjevné, že se obžalovaná svou trestnou činností snažila získat majetkový prospěch. S ohledem na aktuální situaci obžalované, která se nachází v likvidaci a z provedeného dokazování je patrné, že jen stěží i nadále bude činná, musel jak nalézací, tak i odvolací soud najít adekvátní a zákonný druh trestu pro tuto obžalovanou, kdy jako smysluplný a přiléhavý trest se jeví právě trest propadnutí celého majetku, byť se na první pohled uložení takového trestu může zdát přísné, ale s ohledem na to, že společnost se nachází v likvidaci, rozhodně tento trest není nepřiměřeně přísný. Jakýkoliv jiný uložený druh trestu by byl zcela jistě v postavení obžalované nevykonatelný. Odvolací soud poukazuje na to, že uložení trestu zrušení právnické osoby, který by se v situaci obžalované jevil jako příhodný, uložit nebylo možno, neboť pro tento trest zcela zjevně nebyly splněny zákonné podmínky dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o TOPO. Na rozdíl od nalézacího soudu, odvolací soud neukládal k trestu propadnutí majetku trest uveřejnění rozsudku podle § 23 zákona o TOPO, kdy vzal v potaz i vyjádření samotné obžalované a také výše uvedené postavení obžalované a uložení tohoto druhu trestu již nepovažuje za smysluplné a jen velmi stěží vykonatelné. Z tohoto důvodu částečně vyhověl odvolání obžalované a uložil toliko pouze trest propadnutí celého majetku. Vrchní soud v Praze je toho názoru, že obžalovaným právnickým osobám v obdobném postavení zákon o TOPO nedává příliš možností k uložení smysluplného a vykonatelného trestu.

308. Pokud jde o obžalovanou společnost PURO-KLIMA, a. s., Vrchní soud v Praze v souladu se soudem nalézacím uložil peněžitý trest podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku v počtu 400 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 000 000 Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Dále byl podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO obžalované uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 3, příslušnou právní větou a označením trestného činu, kterého se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. I v tomto případě považuje odvolací soud zvolenou kombinaci uložených trestů za vhodnou, přiléhavou, a všechny druhy a výše uložených trestů jsou adekvátní a rozhodně uložený trest není nepřiměřeně přísný. Při stanovení výměry peněžitého trestu soud zohlednil zejména majetkové poměry obžalované společnosti, kdy takto uložený trest považuje za dobytý, protože dle provedeného dokazování je zjevné v možnostech obžalované takový peněžitý trest zaplatit. Nutno dodat, že trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži byl ukládán ve výměře dvou let, tedy téměř na spodní hranici výměry tohoto trestu, kdy jej lze uložit až do výše dvaceti let. Oproti obžalovaným společnostem JIPE s.r.o. a Metrostav a.s. byl ukládán kratší trest zákazu plnění veřejných zakázek a účasti ve veřejných soutěžích, a to zejména z toho důvodu, že oproti těmto obžalovaným právnickým osobám obžalovaná PURO-KLIMA a.s. spáchala jen jeden skutek, kterým se dopustila jednoho trestného činu.

309. Podobně Vrchní soud v Praze také postupoval v případě obžalované společnosti HOSPIMED spol. s r.o., kdy rozsahem a závažností společnost spáchala obdobnou trestnou

činnost jako obžalovaná společnost PURO-KLIMA, a.s., a i proto odvolací soud v souladu se soudem nalézacím uložil peněžitý trest podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku v počtu 400 denních sazeb po 5 000 Kč, v celkové výměře 2 000 000 Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované společnosti dále uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 let, přičemž dle § 21 odst. 3 TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Dále byl obžalované společnosti podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s uvedením jejího názvu a sídla a s textem skutku pod bodem 4, příslušnou právní větou a označením trestného činu, kterého se dopustila a výrok o trestu, který jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. I v tomto případě považuje odvolací soud zvolenou kombinaci uložených trestů za vhodnou, přiléhavou, a všechny druhy a výše uložených trestů jsou adekvátní a rozhodně uložený trest není nepřiměřeně přísný. Při stanovení výměry peněžitého trestu soud zohlednil zejména majetkové poměry obžalované společnosti, kdy takto uložený trest považuje za dobytý, protože dle provedeného dokazování je zjevně v možnostech obžalované takový peněžitý trest zaplatit. Nutno dodat, že trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži byl ukládán ve výměře dvou let, tedy téměř na spodní hranici výměry tohoto trestu, kdy jej lze uložit až do výše dvaceti let. Oproti obžalovaným společnostem JIPE s.r.o. a Metrostav a.s. byl ukládán kratší trest zákazu plnění veřejných zakázek a účasti ve veřejných soutěžích, a to zejména z toho důvodu, že oproti těmto obžalovaným právnickým osobám obžalovaná HOSPIMED, spol. s r.o. spáchala jen jeden skutek, kterým se dopustila jednoho trestného činu.

310. Pokud jde o trest uložený obžalované společnosti Metrostav a.s., ani v tomto případě se Vrchní soud v Praze neodchýlil od trestu, který ukládal soud nalézací, kdy se jak s uloženými druhy trestu, tak s její výší plně ztotožnil. Odvolací soud se neztotožnil s návrhem, respektive s odvoláním státního zástupce, který chtěl u obžalované výrazně zvednout jak trest peněžitý, tak trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži, na druhou stranu ani odvolací soud neuvažoval o zmírnění trestu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži v kombinaci s případným navýšením peněžitého trestu tak, jak navrhovala obžalovaná společnost. Odvolací soud se ztotožnil s uloženou kombinací druhů trestů a ani neuvažoval o uložení například zákazu trestu činnosti, byť například v trvání jednoho roku, kdy zcela jistě takovýto druh trestu na rozdíl od trestu zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži by byl pro obžalovanou společnost likvidační. Trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži byl uložen takřka na samé spodní hranici výměry trestu, kdy tento trest lze uložit ve výměře na jeden rok až dvacet let. Obžalované společnosti Metrostav a.s. byl podle § 260 odst. 5 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 18 odst. 1, 2 zákona o TOPO a § 68 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 20 000 Kč, v celkové výměře 10 000 000 Kč. Podle § 21 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované společnosti dále uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO se obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakazuje uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Podle § 23 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO byl obžalované dále uložen trest uveřejnění rozsudku, který spočívá v tom, aby obžalovaná na své náklady ve dvou celostátně vydávaných tištěných denících ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku zveřejnila část výroku rozsudku vztahující se k její trestné činnosti, tedy výrok o vině v části, která se této obžalované týká s textem skutků pod body 6 a 8, příslušnou právní větou a označením trestných činů, jichž se dopustila a výrok o trestu, který

jí byl uložen, přičemž údaje umožňující identifikaci fyzických osob a ostatních právnických osob, jež jsou v popisu skutků obsažena, anonymizovala. Také v tomto případě považuje odvolací soud zvolenou kombinaci uložených trestů za vhodnou, přiléhavou, a všechny druhy a výše uložených trestů jsou adekvátní a rozhodně uložený trest není nepřiměřeně přísný. Při stanovení výměry peněžitého trestu soud samozřejmě zohlednil i majetkové poměry obžalované společnosti, kdy takto uložený trest považuje za dobytý, protože dle provedeného dokazování je zjevně v možnostech obžalované takový peněžitý trest zaplatit. Odvolací soud si je vědom, že peněžitý trest v této výši pro obžalovanou společnost Metrostav a.s. s ohledem na její majetkové poměry je trestem spíše nižším, na druhou stranu této obžalované byl uložen nalézacím soudem nejvyšší peněžitý trest, přičemž pokud odvolací soud nezasahoval u ostatních obžalovaných právnických osob do výše uloženého peněžitého trestu, nepovažoval za nutné do něj zasahovat ani u obžalované společnosti Metrostav a.s., a to i přesto, že by tato obžalovaná s ohledem na své majetkové poměry byla schopna uhradit i trest podstatně vyšší. Navíc je potřeba zohlednit i kombinaci uložených trestů, proto s ohledem na další uložené druhy trestů, nepovažoval odvolací soud za nutné peněžitý trest navyšovat. Nutno dodat, že trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži byl ukládán ve výměře tří let, tedy téměř na spodní hranici výměry tohoto trestu, kdy jej lze uložit až do výše dvaceti let. S ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti, větší počet trestných činů a s ohledem na spáchané dva útoky byl trest obžalované společnosti Metrostav a.s. uložen přísnější než obžalovaným společnostem PURO-KLIMA a.s. a HOSPIMED, spol. s r.o.

311. Pokud jde o obžalovanou společnost Metrostav Infrastructure a.s., jak již bylo zmíněno výše, odvolací soud jednoznačně dospěl k závěru, že se jedná o právního nástupce obžalované společnosti Metrostav a.s. dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO, a proto též přistoupil k uložení trestu i této obžalované společnosti. Vrchní soud v Praze dospěl k jednoznačnému závěru, že došlo k převedení části majetku a historických závazků obžalované právnické osoby Metrostav a.s. na jiný subjekt, a to Metrostav Infrastructure a.s., kdy dle názoru soudu se jedná o singulární sukcesi a tedy právního nástupce, na kterého objektivně jeho vznikem ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o TOPO přechází trestní odpovědnost stíhané právnické osoby, a je tedy od okamžiku jeho vzniku nutné s touto společností zacházet jako s obžalovanou právnickou osobou. Odvolací soud uložil obžalované společnosti Metrostav Infrastructure a.s. podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 21 odst. 1, odst. 2 zákona o TOPO úhrnný trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 let, přičemž dle § 21 odst. 3 zákona o TOPO bylo obžalované po dobu výkonu uloženého trestu zakázáno uzavírat veškeré smlouvy na plnění veřejných zakázek, účastnit se veškerých druhů zadávacích řízení podle § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a veškerých veřejných soutěží podle jiných právních předpisů. Pokud by Vrchní soud v Praze nepřistoupil k uložení tohoto trestu, který byl uložen stejně obžalované Metrostav a.s., tedy konkrétně k trestu zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži, mimo jiné by mohlo dojít k tomu, že by se v rámci soutěžených veřejných zakázek společností Metrostav Infrastructure a.s., mohla obžalovaná Metrostav a.s. nadále podílet na veřejných zakázkách jako subdodavatel, neboť bylo mimo jiné prokázáno, že obžalovaná společnost Metrostav Infrastructure a.s. se prezentuje jejími referencemi. Odvolací soud však již neukládal trest uveřejnění rozsudku ani trest peněžitý, neboť uložení těchto trestů považoval za nadbytečné, zvláště za situace, kdy tyto byly uloženy právnímu předchůdci, obžalované společnosti Metrostav a.s. Výše uloženého trestu zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži je ve stejné délce, jako byl tento trest uložen obžalované společnosti Metrostav a.s. a s ohledem na jejich provázanost, jak logistickou, tak majetkovou, a celkovou koncepci procesního nástupnictví, se jeví jako nanejvýš vhodná a ve vztahu k obžalované Metrostav Infrastructure a.s., jako přiměřená. Vrchní soud v Praze neuvažoval o uložení jiného druhu trestu, například ve formě trestu zákazu činnosti či peněžitého trestu jako trestu samostatného, neboť uložení těchto druhů trestu by se jevílo jako nepřiměřeně přísné nebo naopak mírné. Uložení jakéhokoli jiného druhu trestu by totiž nedokázalo přesně vystihnout výše uvedenou procesní situaci procesního nástupnictví podle § 10 odst. 1 zákona o TOPO a nenaplnilo

by ani preventivní ani výchovný charakter trestu, který je svým způsobem vázán na obžalovanou Metrostav, a.s., která se dopustila v rozsudku uvedených trestných činů.

312. Jedná-li se o obžalovanou společnost ML Compet, a. s., Vrchní soud v Praze se neodchýlil od trestu uloženého nalézacím soudem, kdy podle § 256 odst. 2 tr. zákoníku a § 16 odst. 1 zákona o TOPO byl obžalované uložen trest zrušení právnické osoby. Pro uložení tohoto trestu podle ustanovení § 16 zákona o TOPO je nezbytné splnění následujících podmínek, a to za 1. trestně odpovědná právnická osoba má své sídlo v České republice, za 2. činnost této právnické osoby spočívala zcela nebo převážně v páčání trestného činu nebo trestných činů, a za 3. uložení trestu zrušení právnické osoby nevylučuje povaha právnické osoby. Obžalovaná společnost se dopustila trestné činnosti jako administrátorská společnost v souvislosti s ovlivňováním zadávacích řízení, kdy prostřednictvím obžalované [jméno] [příjmení] byla zapojena do celého systému ovlivňování veřejných zakázek. Lze tedy uzavřít, že aktivita obžalované v rozhodné době z větší části spočívala právě v páčání tohoto typu kriminality. Obžalovaná po řadu let nevykonává žádnou činnost, nemá žádné zaměstnance a nevlastní žádný relevantní majetek. Za daného stavu věcí tedy připadá v úvahu pouze uložení trestu zrušení právnické osoby dle § 16 odst. 1 zákona o TOPO, i přesto, že obžalovaná nemá záznam v opisu rejstříku trestů, uložení jakéhokoli jiného trestu by v jejích případech zcela postrádalo smysl. Vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaná právnická osoba již nevykonává žádnou činnost a vykonávat nebude, je zřejmé, že uložení případného trestu postihující činnosti právnické osoby, tedy zákaz činnosti nebo zákaz plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži nebo trest uveřejnění rozsudku, by postrádalo jakýkoliv smysl. Jediný trest, který tak lze obžalované společnosti ML Compet, a.s., uložit, je trest zrušení právnické osoby. Vrchní soud v Praze znovu upozorňuje, že i u této obžalované právnické osoby platí, že zákon o TOPO obžalovaným právnickým osobám v obdobném postavení nedává příliš možností k uložení jiného smysluplného a vykonatelného trestu. Podle ustanovení § 16 odst. 4 zákon o trestní odpovědnosti právnických osob v okamžiku, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým byl uložen trest zrušení právnické osoby, vstupuje právnická osoba do likvidace, která bude probíhat podle § 187 až 209 občanského zákoníku, a § 94 a § 242 zákona o obchodních korporacích.

313. S nároky na náhradu škody se připojili poškozená Oblastní nemocnice Kolín, a. s., a poškozený Středočeský kraj. Poškozená Oblastní nemocnice Kolín, a. s., ve vztahu k jednání pod bodem 4) napadeného rozhodnutí vůči obžalované HOSPIMED, spol. s r. o., s částkou 99 208 564,21 Kč, jednak ve vztahu k jednání pod bodem 6) ve vztahu k obžalovaným Metrostav a. s., MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení], Ing. [příjmení] a Ing. [jméno], s částkou ve výši 155 471 816,15, a to společně a nerozdílně. Poškozený Středočeský kraj se k trestnímu řízení připojil vůči obžalovaným JIPE, s. r. o., AVEZA, s. r. o., MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a [příjmení] s nárokem na náhradu škody v částce 3 000 000 Kč. Nalézací soud poškozené dle ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních na základě výsledků provedeného dokazování, kdy konstatoval, že neshledal podmínky pro přiznání uplatněných nároků.

314. Odvolací soud s tímto výrokem nalézacího soudu týkajícího se náhrady škody plně ztotožnil, kdy poškozené Středočeský kraj a Oblastní nemocnice Kolín odkázal se svými nároky v plné výši na řízení ve věcech občanskoprávních. Na podkladě provedeného dokazování není možné bez jeho doplnění rozhodnout relevantně o náhradě škody, nadto v odvolacím řízení o to složitěji, kdy takovéto doplnění dokazování by bylo nad rámec trestního řízení. Odvolací soud za této situace a i v rámci odvolacího řízení nemůže bez dalšího řešit ani otázku případného promlčení nároků poškozených, a proto výroky o náhradě škody ponechal beze změny, jak bude rozvedeno níže.

315. Pokud jde o nárok poškozené Oblastní nemocnice Kolín, a.s., je v první řadě potřeba zmínit, že mezi poškozenou a obžalovanou HOSPIMED, spol. s r.o., probíhaly četné civilní spory, kde obžalovaná společnost žalovala zaplacení ceny z díla provedeného na základě veřejné zakázky, která byla předmětem tohoto trestního řízení. Poškozená odmítala uhradit cenu díla s odůvodněním, že jí v důsledku jednání obžalované měla vzniknout škoda nevyplacením dotace Regionální radou, a

proti obžalované namítala tvrzený nárok na náhradu škody ve výši 99 208 564,21 Kč, což je částka, se kterou se poškozená přihlásila do trestního řízení ve vztahu k obžalované společnosti pro jednání pod bodem 4) napadeného rozhodnutí. Odvolací soud by i s ohledem na výše uvedené musel dokazování rozsáhle doplňovat formou vyžádání si příslušných civilních spisů. Dále ani nalézací soud ani soud odvolací nemá jednoznačné důkazy o tom, zda příslušná dotace byla vrácena do veřejného rozpočtu či nebyla, případně v jaké výši, a není ani jasné komu vlastně finanční prostředky z poskytnuté dotace nyní náleží. Navíc nulová angažovanost poškozené a její postoj k odvolacímu řízení, kdy se ani nezúčastnila veřejného zasedání a tím pádem ani například nepředložila důkazy, které by podepřely obsah jejího odvolání a odpověděly by případně na výše uvedené otázky, znemožnil odvolacímu soudu být v omezené míře doplnit dokazování tímto směrem, ale to pouze stejně za situace, kdy by toto doplnění nepřesáhlo možnosti trestního řízení, navíc omezeného odvolacím řízením, o čemž lze téměř s jistotou pochybovat. Totéž platí také pro část nároku, který poškozená uplatňovala po obžalovaných ve vztahu k bodu 6) napadeného rozhodnutí. Zvláště v odvolacím řízení není prostor pro masivní doplnění dokazování k rozhodnutí o náhradě škody, nadto za situace, kdy poškozený je pasivní. Vrchní soud v Praze je toho názoru, že tento prostor nebyl ani u soudu nalézacího soudu, tedy, že nalézací soud učinil logické rozhodnutí o náhradě škody ve vztahu k poškozené Oblastní nemocnice Kolín, a.s.

316. Jedná-li se o nárok poškozeného Středočeský kraj, v první řadě je potřeba uvést, že poškozený nemůže nárokovat škodu, se kterou se připojil k trestnímu řízení vůči obžalovaným fyzickým osobám, kdy jejich jednání, ze kterého plyne způsobená škoda uvedená v napadeném rozsudku pod bodem 9), je ovšem skutkem, pro který byli obžalovaní [příjmení] [příjmení], MUDr. [příjmení] a [příjmení] uznáni pravomocně vinnými rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018, tedy v jiném trestním řízení, kdy tento skutek se v tomto trestním řízení, resp. v napadeném rozsudku, objevil pouze z důvodu ukládání společného trestu obžalovaným [příjmení] [příjmení] a [příjmení]. K uvedenému skutku se v tomto trestním řízení nevedlo žádné dokazování k otázce viny. Poškozený by mohl svůj nárok na náhradu škody požadovat po obžalovaných právnických osobách, tj. společnosti JIPE, s.r.o., a AVEZA, s.r.o. (vedeno oddělené trestní řízení). Odvolací soud je toho názoru, že chybí příčinná souvislost mezi jednáním obžalované JIPE, s.r.o., a škodou 3 000 000 Kč tak, jak jí vyčíslil poškozený. Z provedeného dokazování však nevyplyvá, že by o tuto částku měla být celková cena, která vyplývá z příslušné smlouvy o dílo navýšena tak, jak uvádí poškozený. Z tohoto důvodu je zjevné, že odvolací soud se ztotožnil s výrokem soudu nalézacího ohledně odkázání tohoto poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. Také zde odvolací soud upozorňuje na naprosto minimální aktivitu ze strany poškozeného, kdy zástupce poškozeného se sice zúčastnil zahájení veřejného zasedání, ale ještě předtím, než mu mělo být uděleno slovo k přednesu odvolání, se z veřejného zasedání omluvil. Odvolací soud tedy musel odvolání poškozeného sám u veřejného zasedání přečíst. S ohledem na přístup poškozeného se těžko Vrchní soud v Praze mohl dočkat jakéhokoliv případného doplnění argumentů poškozeného obsažených v jeho odvolání, které by ozřejmili nebo upřesnili požadovaný nárok.

317. Vzhledem k výše uvedenému Vrchní soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 21. června 2022

JUDr. Alexander Károlyi
předseda senátu